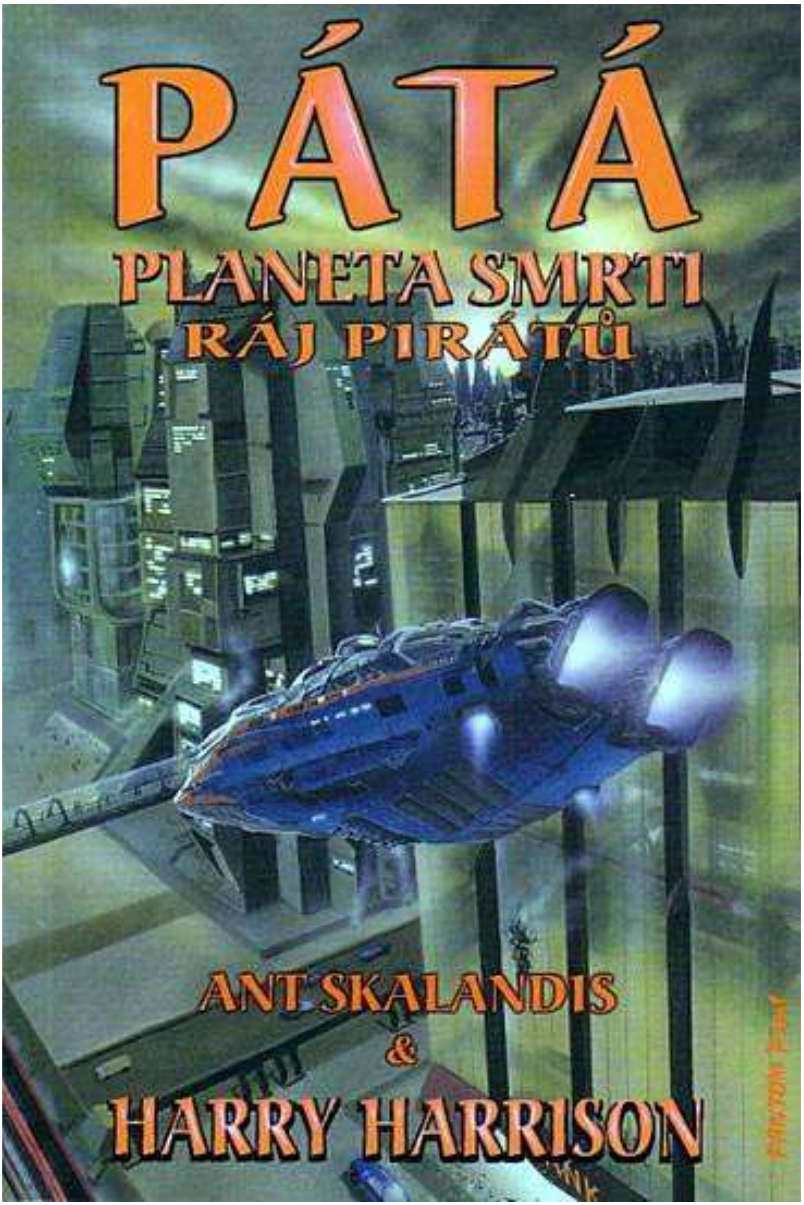

PÁTÁ
PLANETA SMRTI
RÁJ PIRÁTŮ
ANT SKALANDIS
&
HARRY HARRISON

Ruka se šavlí vzlétla vzhůru rychle a lehce jako dirigentova taktovka a snesla se ještě rychleji, ale už těžší, doprovázená protivným mlaskavým chřupnutím. Protože dopadla na d'Ollonaisovu šíji. Hlava flibustýra, který přecenil své možnosti, se odkutálela ke stěně, kde se na okamžik otevřel černý otvor, a zmizela v něm. I tak to bylo hnusné, všude kolem bylo krve jako z dobytčete a bezhlavé tělo povalující se v kaluži krve přílišnou krásou nevynikalo.

PÁTÁ PLANETA SMRTI
RÁJ PIRÁTŮ

HARRY HARRISON
ANT SKALANDIS

Harry Harrison ve vydavatelství
FANTOM Print

První planeta smrti
Druhá planeta smrti
Třetí planeta smrti
Čtvrtá planeta smrti - Návrat na Planetu smrti
Čtvrtá planeta smrti - Planeta smrti na cestě bohů
Pátá planeta smrti - Ráj pirátů
Pátá planeta smrti - Peklo pirátů*
Šestá planeta smrti *

* Připravujeme

ANT SKALANDIS
&
HARRY HARRISON

PÁTÁ

PLANETA SMRTI

RÁJ PIRÁTŮ

FANTOM Print
2005

Copyright © 1998 by Hany Harrison & Projex International, Ltd.
Cover © 2005 Petr Willert
Translation © 2005 Zdeněk Zachodil
ISBN 80-86354-47-4

1

„Cassylie - třetí planeta v systému žlutého trpaslíka Sunride (FG 233-16) v jižní části vnější spirály Galaxie. Pozemský typ s kyslíkovou atmosférou. Osídlena jako jedna z prvních v počátcích Velké expanze. Etnické osídlení - převážně europodní. Úřední řeč - mezihvězdný jazyk (mezijazyk). Hlavní město - Goldenburg, kolem jednoho a půl miliónu obyvatel. Vysoká úroveň informačních a spojovacích technologií. Členem Ligy světů po uplynutí dvousetleté zkušební lhůty. Epocha galaktických válek se Cassylie příliš nedotkla. Funguje jako mezihvězdné finanční centrum a současně jako lázně galaktického významu, všeobecně proslulé středisko odpočinku a zábavy. Nikdy neměla silnou kosmickou flotilu. Dvakrát vstoupila do války s nejbližším sousedem, druhou planetou systému — Darkhanem, válečné operace však proběhly pouze v meziplanetárním prostoru bez provedení útoků na města a průmyslové objekty. V současnosti udržují Darkhan s Cassylií diplomatické vztahy na minimální úrovni, ustavičně však spolu soupeří- informačně, ideologicky i ekonomicky.

Výtah z oficiální zprávy o planetě Cassylie

Obrovské okno ze zlatavého zrcadlového skla, deset metrů vysoké a nejméně šest metrů široké, prasklo a vysypalo se jako déšť lesklých úlomků na široký chodník. Naštěstí byla ulice před monumentálním průčelím Národní banky Cassylie právě v tomto okamžiku liduprázdná, a tak smrtonosný déšť střepů zasáhl pouze jednoho hlídače a náhodného opilce, blížícího se ke dveřím banky. Bezpečnostní siréna se rozječela ještě dříve, než se první střípek dotkl keramických dlaždic chodníku, a již za dvacet vteřin se přihnal mikrobus, z něhož vyskákalo speciální policejní komando. Budova byla

obklíčena, všechna patra prověřena, zda se někde nevyskytují nepovolané osoby, komunikační spoje přerušeny. Z ulice byli rychle vytlačeni podivíni, jejichž zvědavost byla silnější než strach. Ojedinělý výbuch se zatím projevil očividně pouze akusticky, takže požárníci, kteří vzápětí dorazili na místo, neměli co dělat. Kdo ovšem mohl tušit, kolik práce je zanedlouho čeká...

Druhý den byly titulní strany všech novin ve městě zaplaveny reportážemi o vyloupení kasina, podivné přepadem banky bylo pouze zastíracím manévrem. Novináři se předbíhali v duchaplnostech a nazývali člověka, který tuto drzou loupež spáchal, novým Jasonem, Patnáctimiliardovým Jasonem (tolik bylo uloupeno) nebo prostě superhrdinou. V celém obydleném vesmíru byli pouze Cassylijci schopni tak vyzdvihovat obyčejného zloděje a věnovat větší pozornost penězům než právě probíhající skutečné tragédii.

Před mnoha lety se totiž podařilo Jasonu dinAltovi, který sem přiletěl neznámo odkud, vyhrát a odnést si z nejznámějšího kasina „Cassylie" více než tři miliardy kreditů, za což obdržel hrdou přezdívku Třímiliardový Jason. Samozřejmě že se herna nerada loučila se svými penězi, v důsledku čehož tehdy při přestřelkách zahynulo šest lidí. To ovšem byli profesionální strážní, pracující pro mafii, která kasino „Cassylie" kontrolovala, a vojáci z pozemní ostrahy kosmodromu, tedy lidé, které je jen těžko možné zařadit do kategorie „mírumilovný obyvatel". Tentokrát však bylo neúměrně mnoho obětí a podle všeho absolutně náhodných - sto dvacet tři lidí, z nichž bylo třicet osm místních obyvatel. A navíc, bez ohledu na noční dobu, zahynuly i tři děti.

Jak se to vlastně stalo?

Kolem půlnoci se v herně „Cassylie" objevil muž s pořádně nacpaným cestovním zavazadlem. Ochranka se ujistila, že uvnitř není nic nebezpečného, pouze peníze, pravé, bankou řádně prověřené galaktické kredity, padesátitisícové, stotisícové a miliónové. Muž se usadil k pokeru a zpočátku

sázel malé částky, ovšem velice rychle pro hru zahořel, začal sázky zvyšovat a během necelé hodiny prohrál vše, co měl, asi jeden a půl miliardy. Choval se při tom jako úplný idiot, v očích mu hořela touha vyhrát. Poslední miliónové bankovky se vší neodvratností ještě ani nedorazily do trezoru kasina a muž už někomu volal s žádostí o pomoc. Pět přátel neúspěšného hráče se v sále kasina objevilo velmi rychle a každý z nich měl u sebe přesně stejně napěchovanou tašku. Dalo se jen odhadovat, kolik celkem mají, ovšem krupiér byl člověk praktický a v podobných případech nehádal, peníze hodlal spočítat teprve poté, co se „přesunou" do trezoru kasina, to už na to bude větší klid.

Za nejlepší způsob pro takový „přesun" považoval přidat ke hře ještě jednoho „neméně zapáleného" hráče, tedy nastrčenou figuru kasina. A aby mohl takový „prosťáček" hrát s oškubaným příchozím a jeho přáteli na úrovni, potřeboval odpovídající množství peněz.

Krupiér společně s ředitelem kasina se rozhodli, že požádají o finanční výpomoc Národní banku, jednoho z největších akcionářů herny „Cassylie". Tajným tunelem, vedoucím pod ulicí, byla do sálu dopravena hotovost. Ihned potom začala dosud historicky nejvyšší hra se stamilionovými sázkami. Toto největší a nejznámější kasino v Galaxii navštěvují pouze bohatí lidé, ovšem kromě dvou již zmíněných osob se zatím našlo pouze několik lidí, ochotných riskovat takové obnosy a podráždit vlastní nervy. Jedině proto se asi za půl hodiny v hracím sálu „Cassylie" soustředily kredity v hodnotě více než dvacet miliard. Hra pokračovala, ovšem již ne tak rychle a se střídavým štěstím, přesně podle scénáře kasina. Právě tehdy se ozval výbuch v budově naproti. Vysypalo se velké okno Národní banky.

Ochranka kasina zareagovala okamžitě. Kdo by nevěděl, jak to v takových případech chodí? Hra se přeruší, všichni přítomní se vezmou na mušku a hlasitě a ostře se jim přikáže: „Odhodit zbraně! Lehnout na podlahu!" Ovšem tentokrát to bylo jinak! Společníci muže, který prohrál obrovskou sumu, se

příkazům podřídit nehodlali. Za prvé se ukázalo, že jich není šest, ale minimálně třikrát tolik - ostatní dosud hráli role úspěšných či nudících se hráčů. A za druhé se pohybovali fantasticky rychle, doslova synchronizovaně. Bez jediného zbytečného slova zahájili palbu. Ochranku postříleli prakticky okamžitě. S ní ovšem také řadu lidí, kteří se nešťastnou náhodou ocitli v linii palby. Vznikla panika. Právě ta znemožnila policii, která do sálu vtrhla, zabránit loupeži. Veškerá hotovost, která se právě nyní nacházela v trezoru kasina, na hracích stolech i v kapsách přihlížejících, byla obdivuhodně rychle a profesionálně shromážděna a nacpána do ohnivzdorných pytlů. Všichni, kdo se tomu pokusili zabránit, byli nemilosrdně rozstříleni na kusy.

Speciální policejní zásahové jednotce se podařilo únik lupičů z budovy kasina na ulici pouze lehce zpomalit. Policisté nechtěli střílet v přítomnosti mírumilovných občanů. Zato bandité bezohledně stříleli napravo nalevo, pouze s ohledem na vlastní bezpečnost. Nešetřili však ani vlastní muže, jen velmi pečlivě kryli ty z nich, kteří táhli pytle s penězi. Na pomoc policii byly přivolány i armádní jednotky a lupiče by jistě zadržely, kdyby... se v té chvíli neobjevil nad městem těžký bojový hvězdolet, řadový křižník typu PQ, jak ho určil dispečink kosmodromu Digo, ovšem neodpovídající na výzvy ani rozkazy. V rozporu se všemi uznávanými pravidly byl z křižníku vyslán lehký dělový člun. Pod záštitou ohnivého uragánu střel ze všech možných zbraní, mezi jinými i takových, které se v atmosféře z opatrnosti nepoužívají, protože mají příliš destruktivní účinky, se lupiči nalodili na svůj nevelký, ale silný člun, a klidně se vrátili na hvězdolet. Měli pouze dva padlé. Cassylijské zbraně nebyly schopny prorazit pancéř gigantické lodě. Možná to lupiči nevěděli, možná prostě neuvažovali o množství budoucích obětí. Jen tak se dal vysvětlit jejich start v havarijním režimu, což představovalo obrovský výron vysokoteplotní plazmy a následný strašlivý požár v samém středu hustě obydleného města.

Tragédie skončila kromě ztráty sto dvaceti tří lidských životů

i proměnou jedné z nejbohatších a nejkrásnějších heren Galaxie v kouřící trosky.

Bezradnost vedení a zjevná zaostalost cassylijské techniky proti prostředkům, které použili lupiči, přispěly k tomu, že se je nepodařilo chytit. Nikdo na planetě nedoufal ve spravedlivý trest, i když se Cassylijci staví k smrti poměrně lhostejně. V tomto vesmírném středisku všemožných zábav a rozptýlení to bylo dáno historickými podmínkami. Tady, kde dnem ani nocí neutichal bouřlivý a veselý život, si zvykli bezstarostně číst statistické přehledy, že například v hlavním městě Goldenburgu denně hynou desítky, nebo dokonce stovky lidí. Pochopitelně ovšem cizinců. Umírali při automobilových haváriích a loupežných přepadeních, v opileckých rvačkách a při krvavých sportovních hrách, na předávkování drogami nebo na neznámé nemoci, zavlečené sem z jiných světů. Nebo prostě proto, že je omrzel vlastní život. Smrt byla na Cassylii normální věcí a v některých případech dokonce žádoucí. Někteří návštěvníci planety ji speciálně vyhledávali a nacházeli právě v Goldenburgu. Tady, kde nikdo nikoho nehledá a na nic se nevyptává, kde dokonce ani nejsou zákony, trestající náhodné zabití, se umírá snadno. Nu a ti, kdo spáchají úmyslnou vraždu, jsou formálně nuceni nést trest, ovšem ve skutečnosti se velmi zřídka dostávají před soud. Protože jako skuteční mistři svého oboru umí nejen spáchat zločin, ale i utéci před odpovědností.

Ovšem vyloupení kasina otřáslo i lhostejnými a flegmatickými Cassylijci. Tohle už na ně bylo moc.

Pro nikoho není tajemstvím, že ve vesmíru existují planety, nacházející se ve stádiu úplného divošství a degenerace. Nejenže není možné je přijmout do civilizovaného společenství, dokonce je zásadně nelze posuzovat podle civilizačních norem, což je pochopitelné. Ovšem s lidmi, ovládajícími moderní spojovací technologie, hovořícími mezijazykem a používajícími tak ničivé bojové prostředky, a současně neuznávajícími žádné zákony mravní, religiózní, občanské nebo trestní, společné všem lidem, se obyvatelé

Cassylie setkali poprvé. Většina z nich si ani netroufla odhadnout, z které části Galaxie tyto amorální bytosti přišly. Policii se sice brzy podařilo zjistit, s kým měli tu čest, ovšem nebylo to nic platné.

Když se na planetu sjíždějí nudící se boháči ze všech blízkých i vzdálenějších hvězdokup kvůli rozptýlení a oddychu, pochopitelně mezi ně proniknou i osoby s velmi podezřelou reputací. Takže se cassylijská policie rozhodně nenudí. Tajní policisté jsou dobře trénovaní a ještě lépe informovaní. Pracují v nestandardních podmínkách a jsou považováni za pýchu planety. Vláda je označuje za skutečné supermany a demonstrativně jim nepřiděluje žádné ochranné roboty, ačkoliv se strojů podobného typu v Galaxii vyrábí velké množství a na jiných planetách je používají regulérně a ne zrovna bez úspěchu. Ovšem Cassylie důvěřuje pouze lidem. Lidské životy jsou v ohrožení, ale práce je práce. Riskují dobrovolně. A jak ukázala mnohaletá zkušenost, nejednou vyšli se ctí i z absolutně bezvýchodných situací.

Tentokrát však Cassylie okusila hořkost drtivé porážky. Jedni nikdy nepoznali a ani si nedovedli představit a druzí již stihli zapomenout, že ve vesmíru mohou existovat tak drzí, ostří a nelítostní bandité, ovládající výše uvedené technologické vymoženosti.

Vyloupením kasina se zabývala speciálně ustavená vládní komise. Vysocí policejní činitelé, spolupracovníci kontrarozvědky a majitelé velkých podniků a bank se spojili, dali dohromady své informační zdroje a dospěli k jednoznačnému výsledku. Cassylie podlehla útoku stejných lidí, kteří se kdysi nazývali Hvězdná horda. Ta byla rozbita, ale její zbytky se zachránily a jak bylo nyní jasné, opět se spojily do něčeho jiného. Organizátoři nové tlupy se nyní nazývali kosmickými piráty a v jejich čele stál jakýsi Henry Morgan. Nebylo o tom pochyb, policejní počítač jeho tvář ihned identifikoval.

2

„Proč jsi mi podstrčil tu mapu, Archie?"

„Podívej se pozorněji. Červená čára ukazuje směr poslední migrace rohonosů a ta zelená - tady - směr masového přeletu šípokřídlatců. Když ty zobrazené linie protáhneš přes Velfův kosmodrom a Otevřené město, budou symetrické jako věc a její odraz v zrcadle."

„Co z toho vyplývá?" zeptal se Jason a lehkým plácnutím si na hlavě rozmáčkl komára.

„No, variant může být několik. Jako první mě napadají hned dvě - buď se ty potvory pohybují podle siločar magnetického pole planety... nebo někdo s našimi ptáky a zvířaty manipuluje."

„To je veselé," řekl zádumčivě Jason a prohlížel si dlaň.

Poslední Archieho slova ho překvapila natolik, že mu ruka zůstala trčet ve vzduchu a nedokončil tak proces rozmazávání komára po hlavě. Malý piják krve zůstal viset přilepený ke kůži. Piják krve... hmyz... i když velmi malý... Odkud se tu vzal?!

Zdá se, že teprve Archie jako první pochopil, že výskyt komára v místnosti výzkumného komplexu je daleko závažnější než jeho objev symetrických linií. Ideální hermetičnost všech částí a pečlivá očista oděvů, zbraní a jakýchkoliv předmětů, které sem byly přineseny, byla v poslední době doplněna dalším novým, ale již dobře ověřeným prostředkem - bioenergetickým polem. Inteligentní pole dovnitř nevpustilo nic živého bez speciálního psí-hesla. Komár, který zná psí-heslo, to je vážné! Jinou možnou hypotézou byl hmyz-kyborg. Tedy vlastně ne kyborg, protože v kyborgovi je obsažena i živá hmota. Je to tedy stoprocentní robot, elektronicko-mechanický komár. K čertu!

Jasonem tak lehkomyslně rozpláclé (polámané?) unikátní zařízení bylo pochopitelně ihned umístěno do kontejneru,

naplněného inertním plynem, a Archie okamžitě přivolal Brucca, hlavního specialistu na pyrranskou flóru a faunu. Ten sice slíbil, že přiletí, ale vzápětí namítl ještě videofonem, že pokud se v tak křehkém organismu skrývá nějaké tajemství, jako že určitě, jistě nebude v jeho biologii. Archie jeho názor potvrdil a navrhl provést fyzikálně-technickou expertízu objektu až po entomologickém prozkoumání starším kolegou.

Archie, tedy Archibald Stover z dalekého Juktisu, zhruba asi před půl druhým pozemským rokem vyměnil svoji astrofyziku za sice pravdivostí nejisté, ale fascinující pozorování ekologie planety smrti. Mladý vědec tak byl náhle zatažen nejen do vědeckých programů, ale i do několika expedic, z pohledu bojovných Pyrranů sice triviálních, které by však obyvatelé jiných planet označili jako šílená dobrodružství. Archie se učil od Jasona klidnému přístupu k pyrranským odlišnostem a pozvolna přivykal jinému pohledu na svět, který jej obklopoval. Díky svému mládí se rychle přizpůsobil dvojnásobné přitažlivosti, ve zkráceném programu prošel náročnou školou bojových umění, bleskurychle pochytil minimum biologických vědomostí a také si přestal všímat šílených podmínek během letů, kdy se k řízení posadili rodilí Pyrrané. Nakonec se pocit neustálého smrtelného ohrožení, které ustavičně kroužilo někde kolem, a připravenost v libovolné sekundě postavit se nepříteli na odpor staly pro Archieho, cizince z jiné planety, něčím úplně normálním a obvyklým.

Zkrátka, stal se zcela jiným člověkem a nijak toho nelitoval. Obzvláště, když si při neuvěřitelně obtížné a úchvatně zajímavé výpravě do středu Galaxie našel ženu, mladičkou Midi z nebezpečné, ale velice krásné planety se starobylým názvem Egrisi. Celý jeho život se změnil a už nebylo cesty zpátky - k poklidné vědecké práci v tiché a nudné končině na okraji vesmíru, na světech Zelené větve. Archieho nyní uchvátil Pyrrus, ekologické záhady této planety a všechna její dávná tajemství mu nedávala pokoj. Mladý Juktisan byl nadšen odvahou Pyrranů a Jasonova otevřená upřímnost, neuvěřitelná vynalézavost a bystrý rozum se mu staly vzorem.

Midi se také projevila jako zvídavé a chytré děvče. Snažila se proto za manželem v ničem nezaostávat, většinu jeho výzkumů sledovala a pomáhala mu při práci. Jasona jako dříve neustále doprovázela Meta. Tato udatná čtveřice nyní pracovala v nedávno postavených laboratořích výzkumného komplexu, což byla miniaturní kopie, i když zmodernizovaná, původního uzavřeného města s obranným perimetrem, města uprostřed dravého pralesa. Ten už nyní nebyl tak vražedný a nová technika stoprocentně chránila budovy výzkumného komplexu před libovolnými událostmi.

Ať byla ochrana sebelepší, s milovanými pistolemi se Pyrrané neloučili ani zde. Zvyk je železná košile. Za dlouhé roky sžívání se s planetou smrti to Jason pochopil. Archie se již také považoval za Pyrrana a i Midi nosila zbraň na předloktí, i když spíše ze solidárnosti s milovaným manželem než z vnitřního přesvědčení.

A přece se čtyři pistole, nehledě na další dohlížecí systémy ochrany, ukázaly proti jednomu záhadnému komárovi bezmocné.

Jason cítil, že se mu mírně točí hlava. Z usilovného přemýšlení? Ale ne, přece to byl jenom komár. Ale jedovatý! Nebyl čas na úvahy. Natáhl ruku a automaticky použil staniční lékárničku. Informace o komářím jedu přešla do počítače, kde během půl sekundy proběhlo zpracování dat a potřebný lék byl vstříknut do mírně otrávené krve, Jason se zbavil nepříjemného pocitu a okamžitě celou věc pustil z hlavy. Samozřejmě že biochemická analýza také hodně zjistí, ale o to už se nebude starat. O co tedy?

Archie řekl, že s našimi ptáky a zvířaty někdo manipuluje. Jak to vypadá, s komáry také. To by mohl být první krok k řešení záhady. A když probleskne řešení...

Jason se usmál. Seděli nyní v odpočinkové místnosti, pro obyvatele komplexu nejdůležitější a nejpříjemnější. Midi pro všechny uvařila kávu a Jason držel v ruce šálek s aromatickým nápojem, který tak podivuhodně povzbuzoval paměť. Vzpomínky byly nějak propletené a zmatené.

Kde, kdy a na které planetě zažil něco podobného? Zády k němu sedí Meta u ovládacího pultu hlavní obrazovky, Archieho prsty s neobyčejnou zručností pobíhají po klávesách přenosného počítače, snaží se vytvořit matematický model zkoumaného zamotaného problému, Midi listuje posledním přehledem biofyzických údajů a očividně jim rozumí... šikovné děvče! Ba ne, takhle nikde neseděli. V tom to není. Čemu se to Jason usmál? Nějakým podivným myšlenkám?

A jakým. Z vědeckého hlediska ho napadlo něco absurdního - pokud nyní našli první stopu vedoucí k odhalení tajemství Pyrru, někde ve vesmíru určitě právě teď proběhla nějaká nevšední událost. A to tak vážná, že je všechny (nebo minimálně jeho, Jasona) vytrhne ze zkoumání přírody Pyrru a z vědeckých objevů.

„Meto," požádal ji, „spoj se s kosmodromem. Nedorazil tam teď někdo? Možná po mně touží nějaký návštěvník na oběžné dráze. Zkus to, prosím tě. Mám takovou předtuchu."

Při slově „předtucha", proneseném pomalu a důrazně, se Meta otočila, změřila si Jasona dlouhým zkoumavým pohledem a řekla:

„Ne, na kosmodromu se nic zvláštního neděje. Spojení je normální a jakákoli mimořádná informace sem přijde okamžitě. Tvoje předtucha tě klame, Jasone. Uklidni se a raději si poslechni tohle, to je zajímavější: dostali jsme naléhavé sdělení meziplanetární informační agentury."

„O čem?" zeptal se Jason chvatně, jako by svou otázkou snažil odvrátit nežádoucí informaci. Právě v této sekundě se mu v hlavě usadil pocit nečekaného neklidu, zesílil natolik, až přerostl v tušení nastávajících těžkostí. Bylo tak ostré, že se Midi, která měla rovněž jisté telepatické schopnosti (Jason je odhalil ještě na Egrisi), otřásla a chytila za hlavu. Ať už to bylo vědecké, nebo ne, což je jiná otázka, Jason si vysoce cenil svého extrasenzorického nadání a zvykl si důvěřovat předtuchám, vznikajícím kdesi v hlubinách jeho mozku.

„Čeho se týká to sdělení?" opakoval, protože Meta četla text, běžící po obrazovce, pouze očima.

„Přepadení kasina „Cassylie"," odvětila a jako náhodou dodala: „Myslím, žes tam kdysi hrál."

Věděla velice dobře, kdy to bylo. To nemohla zapomenout. Vždyť právě té noci v kasinu na Cassylii všechno začalo - náhlý Kerkův vpád do Jasonova života, ještě razantnější vpád její, známost, která přešla do neuvěřitelné lásky, a jako důsledek - náhlý návrat k životu mezihvězdného dobrodruha a spolu s ním i nová éra v historii planety smrti.

Na tohle přece nemohla zapomenout. Proč to tedy pronesla tak nenápadně? Aby uklidnila milovaného muže? Stalo se přesně opačné - v Jasonově mozku jako by doslova explodovala tichá bomba: „To nebylo náhodou!!!"

„Proč je to sdělení naléhavé?" zeptal se náhle ochraptělým hlasem a mimoděk sáhl po cigaretě.

„Dohodli jsme se přece, že tady nebudeme kouřit," připomněla mu Midi, která se přidala k „antinikotinové kampani" z pocitu ženské solidarity s Metou.

Jason jí neodpověděl, možná že ani její slova nezaslechl, a Meta, která se otočila zároveň s křeslem, začala mluvit a už se nepokoušela tvářit se ledově klidně.

„Sdělení je naléhavé, protože bylo příliš mnoho nevinných obětí," vysvětlila mu. „Takového zločinu se už dávno nikdo nedopustil. Aby ti idioti ukradli nějakých patnáct miliard kreditů, sestoupili s těžkým válečným křižníkem nad město a když svoje hrdlořezy vzali na palubu, okamžitě odstartovali. Dovedeš si to představit?"

„Dovedu. Pamatuji si na Cassylii velice dobře. I na město a množství lidí v jeho středu... co jsou zač ti lumpové? Podařilo se je identifikovat?"

„Podařilo, ale chytit ne. Je to kosmická tlupa Henryho Morgana."

„Morgana?"podivil se Jason. „Počkej moment. Hvězdná horda! Mám pravdu?"

„Máš," potvrdila Meta. „Minule nám utekl před nosem."

„Moment, vážení," vmísil se Archie. „Taky o Morganovi něco vím. Je to typický, a jestli to tak mohu říct, vynikající kosmický

pirát. Ovšem už dávno odhodil své lupičské mravy, přestal přepadávat a drancovat planety a podle toho, co se proslýchá, s poměrně malou posádkou útočí pouze na lodě v mezihvězdném prostoru. Asi tomu vděčí za to, že je ještě naživu a Zvláštní výbor ho dosud nedopadl. Alespoň tak mi to říkal Bervik."

„No právě," řekla smutně Meta, „přestal napadat planety. Jenže teď s tím zase začal."

„Morgan se zbláznil," pronesl Jason podivným hlasem.

Nikdo z přítomných nepochopil, jestli žertuje, nebo mluví vážně. Vzápětí vstal, rezolutně zamáčkl nedopalek v popelníku a všem bylo okamžitě jasné, že vedoucí nového vědeckého komplexu rozhodně nemá náladu na žertování.

„Musíme na Cassylii," rozhodl.

Nikoho z trojice to neudivilo. Všichni ihned pochopili, oč jde. Dokonce i jediná rodilá Pyrranka mezi nimi, pro kterou neexistovalo nic důležitějšího než vlastní planeta, poznala, že nejkratší cesta k vítězství nad Pyrrem vede přes cizí vzdálené světy. Meta vzápětí dodala: „Cassylie je začátek, chápu to dobře?" V otázce zazněl lehký, sotva znatelný náznak rozpaků, ale následující věta již byla zcela rozhodná: „Musíme chytit Henryho Morgana."

„Samozřejmě, drahá, přesně takový plán mám na mysli."

3

Brucco jednoznačně určil, že komár je biologického původu s elektronickým mikrosystémem místo nervového systému. Tedy že je to typický kyborg. Archie potvrdil přítomnost křemíkových polovodičů, iridiových kontaktů a seleno-cérových slunečních článků v organismu hmyzu. Fenomenální byl objev miniaturního zařízení pro lokaci, kódování a dešifrování. Zkrátka, komár měl k dispozici skutečné špionážní psí-spojení a okamžitě pro své cíle použil získané pyrranské heslo. Po tomto odhalení bylo o čem přemýšlet! Hlavně Archie o tom nyní uvažoval. Na výzkumech se aktivně podíleli i starý Brucco, jeho nejnadanější žák Teca, hlavní technický génius Pyrru Stan a pochopitelně i Midi, která sice neměla velké vzdělání a životní zkušenosti, zato znala mnohá dávná tajemství středu Galaxie a jejím nejhoroucnějším přáním bylo pomáhat svému Archiemu.

Jen Jason se ke skupině nepřidal. Ještě z výzkumné stanice dal příkaz, aby byl připraven k odletu lehký křižník „Temuchin", spojil se videofonem s Kerkem a vysvětlil mu situaci. Starý pyrranský vůdce sice nečekaným odletem Jasona a Mety neznámo kam příliš nadšen nebyl, ale zkušenosti posledních let ho přiměly, aby se s ním smířil.

Ani druhý nejvyšší vůdce planety, Rhes, Jasonův nejnovější nápad neodmítl, i když ho považoval za poněkud nezvyklý. Proč se vlastně nejúspěšnější hráč Galaxie, zbohatlý rychleji než většina bankéřů a průmyslníků a díky svému bystrému rozumu a chytrosti dobývající celé planety, náhle rozhodl vyměnit romantickou pověst mezihvězdného tuláka a novou úctyhodnou funkci vedoucího vědeckého pracovníka za profesi soukromého detektiva? Proto, aby ostatní opět udivil? Ctihodný Rhes získal nesmrtelnost a byl přijat do Společenství garantů stability dříve než Jason nebo Kerk a moudrostí se mu

mohl rovnat málokdo. Důvod cesty na Cassylii pochopil po svém, ale nikomu nic neřekl. Když doprovázel Jasona a Metu k raketě, tajuplně, ale dobrácky se usmíval. Nikdo jiný k lodi nepřišel. Pyrrané jsou pragmatičtí a sentiment a zvědavost jim nejsou vlastní.

Jason dal poslední instrukce spolupracovníkům ve vědeckém středisku rádiem během letu univerzálním člunem nad pralesem a sotva na Velfově kosmodromu nastoupili do „Temuchina", neztratili ani sekundu a okamžitě odstartovali.

Chtěli být na Cassylii co nejdříve. Spěchali tak, že se Jason ani nestačil seznámit se zprávami o současné situaci na planetě. Měl to udělat. Vždyť tam, kde kdysi vystupoval v roli narušitele zákonů, se stal o něco později hrdinou - Třímiliardovým Jasonem a jeho jméno sloužilo kasinu „Cassylie" jako nejlepší reklama. Pak se ho jistý Mikah Samon pokusil předat soudu k trestu smrti právě na Cassylii. Co byla zač ta strana Pravda, kterou šílený Samon zastupoval, si tehdy Jason nezjistil a zřejmě to ani nebylo nutné. Ovšem nyní to mohlo být důležité. Co když se právě teď dostali k moci na Cassylii „pravdymilovní"? Jaké přivítaní by uchystali nezvanému hostu? To se dalo lehce odhadnout. Ovšem mohlo to být napínavé riziko! Intuice bývalému hráči napovídala, že ho na této planetě nehodlají uvěznit, na to již uběhlo příliš mnoho let. K čertu, kolik vlastně? Nemohl si vzpomenout. Pokoušel se vydolovat z paměti, jestli něco neví o posledních dějinách Cassylie. Nenahlížel snad v Solwitzově knihovně do odpovídajícího svazku? Nejspíš ne...

Ve spěchu s sebou nevzal mikrodisky se zpravodajskými materiály, a navíc „Temuchin" nebyl vybaven skokovým spojením. Teď, když již letěli ve zvláštním režimu s přesně zadaným kursem na Cassylii, a výstup z mimoprostoru byl naprogramován v nejmenší povolené vzdálenosti od planety, shánění informací nebylo možné. Při tomto letu Jason upřednostnil čas a ostatní hodil za hlavu.

Konečně, dny i noci mohli trávit tradičními způsoby. Na „Temuchinovi" byly k mání nejrůznější lahůdky, sortiment

nápojů také nebyl nejhorší, zábavné programy na discích přinášely do kosmického obydlí množství možností a být spolu sami dva je ještě stále neomrzelo. V jejich vztahu se objevilo něco nového, absolutně zvláštního, vyplývajícího z nezvyklé myšlenky: jsou snoubenci. Jaké to slovo! Dýchá z něj vůně dávných časů! Když jsou zasnoubeni, měli by se nechat oddat v chrámu. Jenže v jakém? Snad ne v chrámu velkého Dzevese? Jason dějiny miloval, mnoho o nich věděl, ale konkrétně v obřadech se bohužel příliš nevyznal.

„K čertu s obřady!" pomyslel si a sám pro sebe se usmál tomuto obratu. Hlavní je, že je jim spolu dobře. Vždycky a nyní také, v ty čtyři dny a tři noci letu, počítáno pozemským časem.

Právě poslední den, když palubní počítač ohlásil, že do výstupu z mimoprostoru zbývá osm hodin, oba náhle zesmutněli. Snad je tak umořilo nicnedělání nebo se jim do srdcí vkradl nějaký kosmický smutek. Při posledním poháru jiskřivého altairského hovořili o věčnosti, tedy ne prostě o lásce jednoho k druhému, ale o lásce ve filozofickém smyslu, o životě a smrti, o dobru a zlu, o kráse a ošklivosti, o poznatelnosti světa.

Jason si náhle uvědomil, jak neslavně v podstatě skončil jejich let do středu Galaxie. Ačkoliv získal „Zlatého berana", porazil nebezpečné nepřátele a nalezl otce i matku, nakonec podlehl, zeslábl, málem ztratil kontrolu sám nad sebou a přišel o vše, co se mu podařilo získat.

Jasonova matka Nivella tehdy dostala naléhavou zprávu (Nikým nepochopenou! Neznámo od koho!! V palubním deníku nezůstala její kopie!!!) a opustila Argo s chvatem, hodným lepší věci. Navíc z bitevníku zmizela nejen Nivellina zaparkovaná loď, ale i původní „Beran", kterého pyrranský výsadek na Iolku s takovými obtížemi získal. Oba hvězdolety odletěly neznámo kam. Aison samozřejmě zmizel společně s manželkou. Svému synovi a zachránci neposkytl ani minimální vysvětlení.

V souhrnu byly získané informace nulové. Proč tak chtěli všechny porazit, nechápali. Snad kvůli Juktisánci Archiemu,

který na Egrisi nalezl své štěstí? Nebo kvůli Metě, která byla nejsilnější a nejkrásnější ženou Pyrru, a navíc snoubenkou velkého hráče a mezihvězdného tuláka Jasona dinAlta? Pro to bylo potřeba uletět takové množství parseků? Koho se zeptat? Kdo jim odpoví? Riverd Bervik? Ano, Bervik by snad mohl něco vědět o důvodu události na Cassylii. Zvláštního výboru se podobné excesy týkají nejvíce. Je tedy nutné spojit se s Bervikem okamžitě poté, co se loď vynoří do normálního prostoru. I o tom hovořili. Jason se pak zeptal:

„Meto, myslíš si, že byli oprávněni zabíjet lidi?" „Kdo?" trhla sebou Meta při nečekané otázce. „Ti lupiči?" „Samozřejmě. Zabíjeli přece bez rozmýšlení." „Nevinní lidé se zabíjet nesmějí," řekla Meta tvrdě. „Také si myslím," přisvědčil Jason. A pak dodal: „Někdy se mi zdá, že by se lidé zabíjet neměli vůbec. Víš, bylo by nejlepší, kdyby to bylo možné. Nikdy nezabíjet lidi."

„To řekni Henrymu Morganovi," usmála se smutně Meta.

Jason se pokusil spojit s Bervikem okamžitě, jakmile loď přešla do normálního prostoru, ale velkého galaktického vůdce nebylo možno najít ani na světech Zelené větve, ani v jeho rezidenci na Lussuozu, a dokonce ani v dosahu spojení. Budou se prostě muset obejít bez doplňujících informací o Cassylii i Morganovi. Vzdálenost k planetě již byla tak malá, že navigační systémy „Temuchina" automaticky zapnuly standardní přistávací manévry, loď přešla na oběžnou dráhu a za necelou minutu se zastavila nad jedním z největších galaktických přístavů - mezihvězdným kosmodromem „Digo", jehož název v esperantu znamená „hráz, přehrada". Očividně první příchozí z pozemského Impéria pod tím slovem rozuměli mohutnou ochrannou hráz proti cizincům z vražedného vesmíru, ale dopadlo to právě naopak: hradba cassylijského kosmodromu bránila úniku zevnitř, ne útoku zvenčí. Nejproslulejší středisko odpočinku a obchodní centrum jižní části Galaxie, otevřené vždy a pro všechny, bylo ve skutečnosti přecpáno lidmi a do meziplanetárního prostoru

odtud vytékal pouze slabý a pečlivě protříděný pramínek vyhnaných, zbankrotovaných, prohravších nebo zábavami unavených a přesycených návštěvníků.

Dispečeři „Digo" obdrželi signál z „Temuchina" a velice rychle mu přidělili přistávací koridor. Jako by na Cassylii někdo znal zpaměti registraci planety Felicity, protože kromě těchto čísel na boku pyrranské lodi nebylo nic jiného. Obyvatelé planety smrti totiž doposud nenašli čas vymyslet si jednu značku pro obě planety. Dalo se proto předpokládat, že automatický registrátor nahlédl do generálního katalogu hlavního počítače Ligy světů, kde již déle než dva roky byla obsažena stručná informace o vzdálené a polodivoké, ale dnes již skutečně téměř šťastné planetě. To, že byl „Temuchin" zapsán v kosmické flotile Felicity, a ne ve stavu Velfova kosmoportu na Pyrru, bylo čistě náhodné a nejspíš to bylo spojeno s historií pojmenování lodi. Pyrrané pochopitelně takové maličkosti nepřikládali žádný význam. Tentokrát byl ovšem tento zádrhel spíše k zlosti. Zde na Cassylii Jason svoji milovanou planetu rozhodně nehodlal nijak zapírat. Měli pangalaktické pasy, které Liga světů nedávno začala vydávat představitelům všech profesí, jejichž život a práce nebyly pevně spjaty s jednou konkrétní planetou.

Při vstupu do terminálu kosmoportu i při východu z něj příchozím z planety Felicity dlouho a nudně prověřovali doklady, speciálními přístroji kontrolovali skromná zavazadla a oblečení a požadovali po nich vyplnění místních formulářů pro nezákonný dovoz zakázaných druhů zbraní, silně účinkujících jedů a drog a vzácných zvířat. V papírech bylo ještě minimálně deset takových bodů, pod nimiž byly uvedeny věci, které by Metu ani Jasona nikdy v životě nenapadlo brát s sebou na cizí planetu. Například podomácku vyráběné předměty, starobylé hudební nástroje, ulity a skořápky mořských živočichů, rukopisy veršů, mince, poštovní známky a další podobná veteš. V kolonce „cíl návštěvy" oba bez mrknutí napsali „turistika". Proč by také ne, tato formulace nejvíc odpovídala pravdě. Jason přece na Cassylii dorazil s čistě badatelským

cílem, rozhodně nechystal konflikt s domorodci nebo nové puštění žilou pokladně herny. K čertu, vlastně ani takovou možnost neměl, protože předešlí „hosté" ji vybrakovali, a navíc zničili jednu z nejstarších budov ve městě.

Likvidace následků škod běžela plným tempem. Jason si toho všiml již z dálky, když jim řidič helitaxi, tradičního cassylijského dopravního prostředku, vysvětloval, že se dále již nedostanou, protože je čtvrť uzavřena z důvodu generální opravy. Manipulátory stavební techniky, trčící vysoko nad domy, potvrzovaly pravdivost jeho slov. Jason počítal, že vybral ke kasinu nejkratší cestu, ovšem město si příliš dobře nepamatoval a kvůli obcházení hromad stavebních materiálů, hlubokých výkopů a výstražných pásek s jasnými praporky bloudili tak dlouho, až nakonec k místu katastrofy přišli z úplně nečekané strany.

Jejich pohledům se otevřela ulice zničená pirátskou lodí. Obraz zkázy a zpustošení. Na Jasona nejvíc zapůsobil jeho vlastní portrét, ještě docela nedávno krášlící zeď kasina nad římsou hlavního vchodu, který se nyní válel na boku uprostřed hromady trosek. Obrovský plastový panel se výbuchem přelomil téměř přesně napůl, celá pravá polovina obličeje byla zaneřáděna nějakým šedým blátem a nejlépe se zachovala zřetelně namalovaná ruka, vrhající na zelené sukno zlaté krychličky hracích kostek.

„Pane dinAlte!" překřikl hluk strojů na staveništi dobře oblečený, sportovně vyhlížející mladík s mobilním telefonem v ruce. Ochranka? Zaměstnanec poškozené banky? Agent speciální služby? Těžko říct! Bude s ním muset promluvit. Vlastně, vždyť přece právě kvůli tomu sem přiletěl.

Poznali ho již potřetí. První byl domorodec, který popřál váženému hostu Cassylie dobrou zábavu. Druhý byl taxikář, který se celou cestu zvědavě vyptával na tajemství velké výhry v kasinu, a třetí byl tento neznámý mladík. Propletli se poměrně nízkým metaloplastovým trubkovým lešením, které k procházce příliš nevyzývalo, a přistoupili k němu.

„Pane dinAlte, zve vás k sobě pan Wain." Bylo to proneseno

takovým tónem, že by bylo téměř neslušné zeptat se, kdo je to vlastně ten pan Wain. Jason si mlhavě vzpomněl na kdesi zaslechnuté jméno, ale s ničím konkrétním si ho nedokázal spojit.

„Je to nedaleko," řekl mladík a Meta v odpověď nasadila tak nechápavý a zničený výraz (Bože, to je jedno kde, vůbec nechápu, kam nás táhne!), že průvodce považoval za svoji povinnost vysvětlit: „Sir Roger Wain - prezident Národní banky Cassylie."

* * *

Současná kancelář prezidenta banky, jejíž budova byla tak barbarsky poškozena během útoku pirátů, se nyní nacházela ve sklepě, přímo by se dalo říci v bunkru, ve stejné ulici, ovšem vypadala dostatečně prostorně a blahobytně díky vysokému hustému koberci a drahému nábytku. Cesta k finančníkově sídlu vedla skrze nejméně deset těžkých trezorových dveří, nedávajících návštěvníkům žádnou naději na samostatný návrat zpět. V každých dveřích Meta pozorným pohledem zjišťovala, zda by takový zámek dokázala rozbít, a stále víc se chmuřila, protože na těchto ocelových konstrukcích by si vylámal zuby snad i Kerk. Jason se také mračil, protože v něm sílil pocit, že se ocitl v pasti. Jedinou útěchou zůstávaly pistole, zatím nikdo nechtěl, aby je odevzdali.

Samotného Waina Jason poznal hned. Bylo to tak: viděl jej jen jednou v životě a poznal ho prakticky okamžitě. Bývají takové tváře, ne příliš výrazné, ale zapamatovatelné. Wain poněkud přibral, ubylo mu vlasů, tváře mu ztmavly ještě více, ale vcelku zůstal stále stejný. Před řadou let byl pouze viceprezidentem malé skromné banky na okraji města. Právě on tehdy prověřoval pravost všech dvaceti sedmi miliónových směnek, které Kerk svěřil Jasonovi, a měnil mu je na pětitisícové kredity. Nyní si Jason přesně vybavil, jak se v ten dávný den začínající bankéř zatvářil, když před něj Jason

položil svazek směnek v takové hodnotě. Tehdy bylo jasné, že ještě nikdy v životě nedržel v rukou takovou částku, která by mu, byť i jen částečně, patřila. Historie se teď opakovala. Wain se očividně stal multimilionářem, možná dokonce miliardářem, a pyšnil se titulem sir, ovšem zvyku zblednout v případě šoku se nezbavil.

Při spatření Jasona jeho snědá tvář získala neuvěřitelnou šedofialovou barvu a téměř zbělelé rty se roztáhly v ještě neuvěřitelnější, a proto velice odpudivý úsměv.

„Jsem rád, že vás opět mohu přivítat na naší planetě!" Přivítání se nedalo považovat za absolutně lživé, spíše za dvojsmyslné. To bylo přesnější.

Jasno se v odpověď sotva znatelně usmál a lehce pokynul hlavou podle pravidel etikety. Meta pochopitelně žádná pravidla neuznávala, všechno v ní už vařilo, jen-jen vybuchnout.

„Pamatuji si, jak jsem vám navrhl deponovat peníze v naší bance a vy jste tak skromně řekl, že dnes ne. Pamatuji si to, jako by to bylo dnes," doslova zamečel sir Roger. „Takže dnes tedy konečně nastal ten den, pane dinAlte? Zbohatl jste. Je to tak? I my jsme zbohatli. Hodláte s námi spolupracovat?"

„To není vyloučeno," řekl vážně Jason, „ale přiletěli jsme sem se ženou z jiného důvodu. Navíc bych mohl peníze do vaší banky převést, aniž bych někam cestoval, použil bych mezihvězdnou počítačovou síť. Spíš mě zajímají okolnosti nedávného přepadení kasina Cassylie a vaše poznatky o místě pobytu Henry Morgana. Určitě ho dopadnu a přinutím vrátit lup. Samozřejmě včetně náhrady za morální újmu a materiální škody. Už to máte spočítané?"

„Dalších deset miliard," řekl Wain.

Jasonovi se to zdálo poněkud mnoho, ale nechtěl se hádat. „Dobrá. Znamená to tedy, že vám Morgan dluží dvacet pět miliard."

Wain se blahosklonně usmíval, ale nijak to nekomentoval.

„Vašich pětadvacet miliard se vám rozhodně vrátí," opakoval Jason s důrazem na slovo „rozhodně". „Jaký podíl

jste mi v takovém případě ochotni vyplatit?"

Odpověď zazněla okamžitě: „Dvacet procent."

„To je neseriózní," namítl Jason, „padesát."

„Dvacet pět," navrhl Wain.

„Padesát."

„Třicet tři, mé poslední slovo."

„Padesát," ještě jednou opakoval Jason.

Wain už to nevydržel a rozesmál se. „Jste velice bystrý člověk, Jasone. Okamžitě jste si zjistil, že patnáct miliard z kasina patřilo právě mně. Proč se tedy divíte, že nevěřím ani za mák v serióznost vaší nabídky a tím méně v úspěch takové akce. Se svou lehkou lodičkou se chcete postavit sami dva celé armádě pirátů?"

„Waine!" ozvala se uraženě Meta. „Tady od vás se vám jakákoliv loď zdá nicotná. Kapacita mého lehkého člunu je plně srovnatelná s možnostmi bojového křižníku střední třídy..."

„V tom problém samozřejmě není," vmísil se Jason ve snaze zabránit vznikající hádce.

„Madame, promiňte, nebyl jsem v právu," couvl nečekaně Wain. „Mluvte, Jasone."

„Budu stručný, Waine. Už jednou jsme se s touto tlupou otevřeně utkali v souboji, i když tehdy vypadala poněkud jinak. Pokud si vzpomínáte, tehdy zvítězila flotila pod naším vedením. Henry Morgan byl v té době pouze jedním z vůdců špatně organizované tlupy a podařilo se mu utéci. Tentokrát se s ním nechystám bojovat tak přímočaře. Existuje množství způsobů, jak nepřítele porazit, a myslím, že řadu z nich znáte. Jako profesionální hráč ovšem nejsem zvyklý odhalovat vlastní karty. My se s vámi pouze potřebujeme dohodnout na společném postupu. O způsobu provedení s Metou rozhodneme sami."

Wain naklonil hlavu na stranu a poslouchal již s neskrývanou zvědavostí. „Nevím proč, Jasone dinAlte, ale začínám věřit, že uspějete," pronesl zamyšleně.

„No konečně! Život řady lidí, kteří mi nevěřili, neskončil zrovna nejlépe."

„Doufám, Jasone, že jste svá slova nemínil jako výhrůžku vůči mně," řekl Wain ostře. „Ale ovšem. Vaše samolibost nezná mezí. Ta je sice dobrou vlastností pro hráče, ale v boji může posloužit špatně. Takže zbytečně neztrácejte čas a poslouchejte. Naši policisté byli ve střetnutí s Morganem prakticky ihned vyřízení. Jsou to odvážní chlapi, ale mohou pracovat pouze na planetě. Cassylijská policie skutečně není vybavená základní kosmickou výzbrojí. Kdo nám ještě může pomoci? Válečná flotila Ligy světů? Je to mohutná, ale zbytečně velká a neobratná síla. Tedy snad Zvláštní výbor... promiňte, víte co je Zvláštní výbor?"

„Samozřejmě," přisvědčil Jason ledabyle, „znám Inskipa, Colbyho i Riverda Bronse, poslednímu jsem byl osobně představen."

Tvrzení o známosti s Bronsem bylo mírně nadsazené, i když Bervik skutečně jednou Jasonovi navrhl, aby se hlásil přímo u tohoto zástupce předsedy výboru.

„To je dobře," přitakal Wain, „jenže úderná skupina Zvláštního výboru ztratila Morganovu stopu ještě týž den z jednoho prostého důvodu. Piráti demonstrativně předvedli celému světu svoji technickou převahu. Mají lepší lodě i radary než výbor. Chápete?"

„Ovšem všechny jejich mozky dohromady nejsou lepší než můj."

„Bravo, Jasone!" zasmál se Wain. „Ještě jedna taková fráze a čestné slovo, hned vám sdělím, kde Morgana hledat."

Na tohle Jason nedokázal ihned odpovědět. Jen mu táhlo hlavou, že právě tenhle týpek ho obviňuje z přílišného sebevědomí. Že by blufoval?

Meta odpověděla za něj: „Máte-li dostatečně pádné důvody předpokládat.

„Přestaňte," přerušil ji Wain, „skutečně vím, kde se teď nachází. Jenže... určitě chápete, že najít ještě neznamená chytit. Vůbec ne! Ovšem aby vás z mého prohlášení nebolela hlava, pokusím se vám vysvětlit celkovou situaci na naší planetě. Je zde ministerský předseda se svým kabinetem,

existuje parlament, soudy, tisk, zvláštní služby. Ovšem reálnou moc zde mají pouze peníze. Můžete mi věřit. A peníze - to jsem já. Kontroluji pohyb všech peněz na Cassylii. Zdůrazňuji: všech. Proto všichni občané od řadového novináře po premiéra, od tajného agenta až po předsedu parlamentu pracují výhradně pro mne. Morganova loď odlétla z mé planety s mými penězi na palubě. Jak bych mohl nevědět, kam utekl? Není důležité, jak jsem to zjistil. Také mám svá tajemství."

„Vaše tajemství mě nezajímají," namítl Jason. „Stejně mi bylo ihned všechno jasné. Kromě jednoho - kde je Morgan nyní?"

„Řeknu vám to," slíbil Wain. „Jen mi, prosím, odpovězte ještě na jednu otázku. Poslední, ale pro mne možné nejdůležitější. Nač vám Morgan bude? Vždyť existují daleko jednodušší a daleko zajímavější způsoby vydělávání peněz."

„Samozřejmě," souhlasil Jason. „Nedělám to jen pro peníze, ale i proto, že Morgan zničil kasino „Cassylie". To místo je mi drahé. Jako upomínka na můj triumf. A nejen to, i jako vzpomínka na mnohé další... to asi nepochopíte. Viděl jste, v co proměnil můj portrét. Ten pirát mě osobně urazil. Postačí vám takové vysvětlení?"

Wain se na pár sekund zamyslel a krátce řekl: „Postačí."

„A jak to bude s mou odměnou?" zajímal se Jason.

„Víte," usmál se Wain, „před pěti lety, kdy Cassylii fakticky ovládali lumpové a v ekonomice vládly zákony nesmyslných válek gangů, se vrácení peněz za polovinu obnosu považovalo za obvyklý standard. Souhlasím, padesát procent."

Jason důstojně mlčky přikývl.

Wain potom stlačil nějaké tlačítko na velkém pultu uprostřed stolu - zřejmě zapnul zařízení proti odposlechu - a sotva slyšitelným šepotem pronesl:

„Henry Morgan je momentálně na planetě Darkhan, ve městě Burunghi v hotelu „Lulu"... Haló, kam se ženete?" vyhrkl při pohledu na své hosty, kteří se ihned jako skuteční pragmatici a profesionálové dohodli očima, otočili se a zamířili ke dveřím. „Nemusíte tak spěchat. Vlastní loď stejně nemůžete

použít. Přílet cizího korábu na Darkhan neprojde bez povšimnutí, věřte mi. Jedinou možností, jak Morgana nevyplašit, je přiletět tam normální cestovní linkou. Spojím se s kosmoportem a nechám vás dopravit přímo ke schůdkům lodi „Darkhanská chlouba", která odlétá za půl hodiny."

„Přímo ta?" vydechl Jason.

„Ano, je to ta samá," potvrdil Wain.

„K čertu, to je ale náhoda!"

„Ani trochu to na nás nebylo nachystané," zavrčela Meta, když už odcházeli v doprovodu strážce chodbami skrz těžké dveře, které se před nimi automaticky otvíraly. „Proč jsi souhlasil s jeho podmínkami? Snad si nemyslíš, že nám chce pomoct?"

„Samozřejmě že ne," usmál se Jason. „Takoví lidé pomáhají jen sami sobě. Ale nejspíš nám dal dobrou radu. V téhle fázi máme stejně úplně jiný cíl. Musíš prostě pochopit, že tady na Cassylii jsme zcela v jeho moci. Když si jen zamane, „Temuchin" na orbitu neodletí. Takže jediný způsob, jak se odsud dostat, je hrát podle jeho pravidel."

Teprve teď si všiml, že Meta třímá pistoli v ruce. Jakpak asi dlouho? Ještě štěstí, že nezačala střílet už v kanceláři.

„Uber," uklidňoval ji Jason, „tady zatím není do koho ani do čeho střílet."

„Nebudu," odsekla Meta. „Unavuje mě, když mám hrát podle cizích pravidel. Tak mě chvíli nechej, abych se cítila sama sebou."

4

K meziplanetárnímu korábu je přivezli asi minutu před startem a vpustili dovnitř speciálním můstkem, takže minuli pasovou kontrolu. Jason tomu nepřikládal význam, ovšem když jim vykázali sedadla v první třídě, pohodlná a měkká, očividně nejlepší na lodi, vybavená tolika technickými vymoženostmi, že za tři hodiny letu bylo stěží možné využít všechna tlačítka a páčky, zostražitěl. Kterýkoliv z těch přístrojů mohl současně sloužit jako mikrofon, kamera nebo něco horšího, například jako nějaký zářič. Jakmile proto skončilo startovní přetížení a sympatická stevardka tmavé pleti poučila pasažéry o pravidlech bezpečného provozu a dovolila jim odpoutat se a vstát ze sedadel, naklonil se k Metě a pošeptal jí: „Nechceš se projít na vyhlídkové palubě?"

Nemusel to dvakrát opakovat. Meta chápavě přikývla a pronesla obvyklou větu (pro všechny, kteří je možná v této chvíli odposlouchávali): „Už dlouho jsem neletěla normální linkou! Určitě to bude zábavné, Jasone!"

„Jistě, drahá, také jsem odvykl podobným cestám."

Směrem k vyhlídkové palubě kráčeli pouze chvíli, aby se přesvědčili, že je nikdo nesleduje. Vrátili se pak do místnosti, ovšem ne do první třídy, ale na zádi lodi, určené pro kuřáky. Volných míst tam bylo hodně, zbylá byla obsazena lidmi poměrně pochybného vzhledu. Podle zápachu zde nekouřili jen obvyklý tabák. Jason s Metou si vybrali řadu nejvíc poničených křesel, s rozpáraným čalouněním, vytrhanými lampičkami z objímek, chybějícím klimatizačním zařízením, holícími strojky, zapalovači a dalším vybavením, hodícím se do domácnosti. Napravo od nich seděli tři výrazně šikmoocí žlutolící muži, připomínající Jasonovi jezdce Temuchinova kmene nejen rysy tváře, ale i nezvyklým oděním z pestře zbarvených kusů kůže, a tiše se věnovali pokuřování vodní

dýmky. Byli evidentně mimo. Vlevo se vcelku normálně oblečený mladík velmi tmavé pleti, ještě tmavší než stevardka, oblečený poměrně konvenčně, nadšeně objímal a líbal se stejně tmavou dívkou. Ani ti nevypadali na agenty tajné služby. A předpokládat, že kvůli sledování Jasona namontovali speciální zařízení do všech křesel „Darkhanské chlouby", by bylo úplně směšné.

Jason si kvůli krytí zapálil (proč to nepřiznat, také protože měl chuť) a obrátil se k Metě:

„Musíme se poradit o dalších plánech. Zřejmě jsem ti ještě ani jednou nevysvětlil, že se chci seznámit s Morganem osobně, získat jeho sympatie, zjistit o něm co nejvíce a teprve pak ho dostat do pasti. Původně jsem uvažoval o jiných, řekněme silových možnostech, ovšem teď, po rozhovoru s Wainem, jsem pochopil, že můžeme zvítězit pouze chytrostí. Musíme proniknout do jeho tlupy. No a jestli nám Morgan uvěří, máme vyhráno."

„O tvých hereckých schopnostech nepochybuji," řekla Meta, „ovšem podle mě bude všechno záviset na tom, jestli ví, odkud jsme a co je zač planeta Pyrrus."

„Máš pravdu, kdo zná Pyrrany osobně a ne jen z doslechu, ihned pochopí, že se nemohou stát piráty. Ovšem... na Cassylii jsou obyvatelé poměrně lhostejní, podle mě ani Wain nikdy neslyšel o planetě smrti a piráti, kteří jen vědí, že olupují všechny bez rozdílu, a nevyznačují se nějakým širokým rozhledem, už vůbec ne. Možná se k nim o Pyrranech donesly nějaké pověsti, nic víc. Například se mohli doslechnout, s čí pomocí admirál Jukič rozbil jejich Hvězdnou hordu poblíž Země. Oblíbené legendy většinou pravdu silně zkreslují a myslím, že našemu utajení neublíží."

„Doufejme," souhlasila Meta. „Je tady dusno, raději bych se vrátila do svého komfortního křesla."

„Nejsem proti. Nejdůležitější jsme si řekli. Dobře si zapamatuj naši roli - jsme bandité, kteří měli nepříjemnosti s vládou, a chceme se přidat k Morganovi, protože je silný. Nezapomeň na to a štěstí bude stát při nás."

Meta se náhle zatvářila nepřítomně a o něčem přemýšlela.

„Už jsem si vzpomněla, nač jsem se tě chtěla zeptat ještě cestou na Cassylii. Odpověz mi po pravdě, proč jsme sem skutečně letěli? Pochop, té báchorce pro Waina nevěřím."

Jason si zapálil druhou cigaretu a dlouho mlčel. Nakonec řekl:

„Doopravdy vlastně ani sám přesně nevím. Intuice mi napovídala už dřív, že rozluštění tajemství Pyrru je nutné hledat někde daleko, možná dokonce v jiném vesmíru. Teď ale... víš, nejvíc ze všeho bych chtěl znovu najít „Berana" a svoje rodiče. Moc jsem se toho nedozvěděl ani o nich, ani o sobě."

„Tak vidíš!" zvolala Meta. „Podvádíš sám sebe. Právě ses přiznal."

„Ale miláčku... kdo jiný než moji rodiče nám pomůže dostihnout Solwitze, který o tajemství Pyrru ví nejvíc. Věřím, že ví..."

„Stop!" přerušila ho Meta. „Tak právě o tom přesvědčena nejsem, ale hlavně by ses měl zamyslet nad tím, co se poslední dobou děje. Napřed bez rozmyslu skočíš do lodi nějakého šílence a já tě pak jako zázrakem zachraňuji polomrtvého z té nemožné Uppsaly. Aniž bychom řešili naše problémy, začneme dobývat Felicity. Po porážce Hvězdné hordy získáme bitevník „Argo", ale nijak to nevyužijeme a vracíme se zpět na rodnou planetu. Tam zase nic nedotáhneme do konce a vypravíme se do šílené dálky, abychom se utkali s nadpozemským Solwitzovým asteroidem. Vyřešení všech našich problémů se prý skrývá právě tam. Vítězství máme na dosah ruky, jenže se ukáže, že znalosti, které jsme z asteroidu získali, jsou k ničemu. Krystaly obsahují informace, ale mimo Solwitzovu knihovnu je nemůžeme přečíst. Čili musíme buď postavit přesně stejný umělý asteroid, nebo znovu najít ten původní, který zmizel do jiného vesmíru. Ovšem místo toho, abychom se tím zabývali, na základě tvého rozmaru se ihned vydáváme do středu galaxie hledat záhadného „Zlatého berana". S obrovskými potížemi ho

najdeme, ale velmi snadno ztratíme. A nakonec, když se Archie přiblíží k vyřešení problému Pyrru jako naši předkové, obyčejným vědeckým výzkumem, zničehonic nám do života vstoupí Henry Morgan, s jehož pomocí, jak teď vyplynulo, chceš najít své rodiče a „Zlatého šrouborožce" čili „Berana". Je to tak?"

Meta udělala kratičkou pauzu, bylo ale jasné, že odpověď od Jasona nečeká.

‚A až zase ztratíme Morgana, začneme ho hledat s pomocí nějakého dalšího kosmického otrhance nebo šíleného vědce a planetu smrti hodíme za hlavu. Jen budeme neustále opakovat jako zaklínadlo, že všechny naše podivné hrdinské činy směřují k jedinému cíli - záchraně planety Pyrrus před člověku nepřátelskými tvory. A basta!"

Jason ji poslouchal a nevěřil vlastním uším. Většině Pyrranů a částečně i jeho milé nebyla vlastní mnohomluvnost. Obyvatelé planety smrti neuměli pronášet tak dlouhé proslovy, ale Meta teď mluvila a mluvila, jako by se nedokázala zastavit. Zřejmě v ní pocit křivdy, nespokojenosti a podráždění narůstal hodně dlouho a nyní se na Jasona vylilo všechno najednou. Překvapilo ho to tak, že dost dlouho mlčel.

„Přiznej, že mám pravdu?!" zaútočila znovu Meta.

„Nemáš," řekl Jason přesvědčivým klidným hlasem. Metě vskočila pistole do ruky, ale hned zase zmizela v pouzdře. Jason se usmál, Pyrranka, tak rychle ovládající vlastní city, byla velmi dojemná.

„Mýlíš se, drahá. Nikdy jsem nezapomněl na náš hlavní cíl. Jen jsem prostě hráč. Chápeš? Ve hře bývají výhry i prohry, úspěchy i chyby, přestávky i střemhlavé útoky. To všechno jsem už v životě nejednou prožil, ale nikdy, a to si zapamatuj, NIKDY jsem moc neprohrával. Nejsem jen tak obyčejný hráč - jsem jedinečný. Ovšem tajemství mé jedinečnosti je doposud utajeno i mně samotnému. Možná je nějak záhadně spojeno s tajemstvím Pyrru. Snad. Proto dnes letíme z Cassylie na Darkhan. Velice brzo se však vrátíme na planetu smrti, cítím to. A teď... vrátíme se zpátky do našich komfortních sedadel,

objednáme si něco k pití a třeba si ještě stihneme zdřímnout před přistáním. Mám pocit, že nás na té planetě očekává těžká práce."

Dvojice vlevo se s nevyčerpatelným nadšením věnovala milostným hrátkám a trojice napravo upadla do tak hlubokého transu, že bylo dost těžké si představit, jak se jim podaří opustit loď po přistání na Darkhanu.

Na celnici vznikly nečekaně těžkosti. V Jasonově a Metině pasu se červenal velký rudý orel - znak Cassylie. Toto razítko představovalo vstupní vízum pro turisty, kteří prošli pasovou kontrolou. Strohý neusměvavý pohraničník (nebo celník?) s tváří barvy mezihvězdného prostoru jim oznámil s odkazem na oficiální oběžník, že vstup na planetu Darkhan s cassylijským turistickým nebo návštěvním vízem v pasu je přísně zakázán. Stál přímo pod velkým nápisem, zvlášť zdůrazňujícím absurditu nynější situace: „Akhlan va sakhlan Darkhan!", pod nímž stál překlad v mezijazyku: „Vítejte na Horké planetě!"

Navzdory všem tradicím převedli i název planety. Tento nesmysl Jasona nesmírně dráždil. Navíc úředník hovořil mezijazykem neuměle, i když se význam jeho vysvětlení dal lehce odhadnout.

Vztahy obou sousedících planet nebyly nikdy zvlášť vřelé a přátelské, historie pamatovala šest nebo sedm vzájemných střetů a přibližně stejný počet smluv o neútočení. Vrcholu hlouposti však obě planety dosáhly zřejmě teprve v poslední době. V tom roce, kdy Kerk odesílal přes Darkhan obrovský koráb se zbraněmi, nakoupenými na Cassylii, ještě žádné problémy s vízy nebyly.

Proč je tedy bankéř neupozornil na nová pravidla? Z jakého důvodu? Upozornil snad někoho z oficiálních míst, s nímž má kontakt finančními kanály, a momentálně vzniklé nedorozumění se urovná samo sebou?

Jason málem pronesl nahlas jméno Rogera Waina i na čí doporučení přiletěli na Darkhan, ale vzápětí pochopil, že člověk, mající značný politický vliv na Cassylii, stěží požívá velkou vážnost na této planetě. Musel narychlo vymyslet

novou legendu.

Turisté potloukající se bezcílně po různých planetách zde zjevně nebyli v oblibě, a tak Jason důvěrně sdělil neúnavnému strážci darkhanských hranic, že plní speciální úkol Zvláštního výboru. Ovšem jméno této organizace, pronesené pro všechny případy ve čtyřech jazycích, stejně jako Bronsovo jméno, na muže nijak nezapůsobilo. Inskipa Jason nezmínil, protože se s ním nijak zvlášť neznal, a Bervikovo jméno rozhodně nehodlal všude možně roztrubovat. Nemělo to ani smysl, problém byl v něčem jiném.

V této chvíli již Jason hovořil s představitelem darkhanské moci esperantem, které přímý muž tmavé pleti ovládal daleko lépe než mezijazyk, takže jeho poslední pronesenou větu bylo možno těžko interpretovat jinak:

„Při naší práci, camarado dinAlte, nesmíme nikdy věřit slovům. Doklady, prosím."

Jak teď Jason litoval, že nepřistoupil na Bervikův návrh, aby se začlenil do struktury Zvláštního výboru. Nějak se tam měl zařadit. Povinnostem by si jakž takž dostál a doklad, který by se mu mohl leckdy hodit, by nyní měl u sebe. Zapomněl, že ve vesmíru existují tak byrokratické režimy a tvrdohlaví úředníci.

Meta ještě víc odmítala chápat, co se děje, a její pravačka už pochopitelně třímala pistoli, naštěstí ji ještě nezvedla do úrovně očí pohraničního úředníka. I tak byla jeho reakce dostatečně výmluvná.

„Camarado," pronesl Jason, „manželka je poněkud nervózní, ale nevšímejte si toho, nebude střílet. Svět, z něhož jsme přicestovali, není Cassylie, je to jiný svět, lišící se zvýšenou mírou agresivity a nebezpečí. Chápete, camarado? Máme na vaší planetě důležitou práci. Vyjděte nám vstříc, my vám oplatíme stejným. Rozumějte mi správně, camarado!"

Camarado však již nic chápat nechtěl. Jasonovu žádost si zřejmě vyložil po svém, protože náhle zrudl a zařval zcela jiným hlasem:

„Jsem mufattiš! Tento hrdý titul si zaslouží málokdo. Mufattiši jsou známí po celé Galaxii svou pečlivostí, stručností

a neúplatností! Jak si dovolujete se mnou takhle mluvit?"

Na chvíli se odmlčel, mezitím se ovládl a pokračoval již klidněji:

„Vaše chování se mi vůbec nelíbí. Všechna vaše vysvětlení jsou podivná. Agent Zvláštního výboru bez speciálních dokladů! Neslýchané! Navíc z vašich pasů není jasné, jestli jste manželé. Vypadá to, že mi lžete. A ustavičně. Přinutili jste mě poslat vás k důkladné osobní prohlídce vás, vašich věcí i oblečení."

Během těchto slov mufattiš, hrdý sám na sebe, stiskl tlačítko přivolávající posilu a během několika sekund se u něj objevili dva po zuby ozbrojení policisté.

Rychle si mezi sebou vyměnili několik vět v místní řeči, kterou Jason přes své vynikající jazykové znalosti neovládal. Kdysi se naučil darkhansky několik nejdůležitějších slov, ale to už bylo dávno a darkhanština se velmi lišila od ostatních jazyků Galaxie. Takže z toku těžko pochopitelných a ještě hůře přeložitelných vět porozuměl pouze dvěma nejčastěji používaným slovům - „afš" znamenající „zavazadla" (Jason si na ně částečně vzpomněl, částečně ho uhádl) a „mucharrib", tím nazývali jeho se zjevným úmyslem urazit ho. Situace se však vyvíjela takovým způsobem, že nebyl čas věnovat se výuce darkhanštiny.

Jason si náhle představil, jak tato neurvalá čeládka prohledává Metu, a otřásl se. Napřed budou mít na svědomí tři mrtvoly a potom... potom budou mrtvoly z nich. Ani Metě s jejími vynikajícími střeleckými schopnostmi se nepodaří postřílet všechny policisty na Darkhanu.

„Poslyšte, camarado," řekl měkce, raduje se, že Meta nezná ani slovo z esperanta, „věřte mi, že nemá smysl provádět prohlídku, tedy osobní. Navíc moje žena, s níž jsme jen zasnoubeni, zatím oficiálně oddáni nejsme, nesnáší vůči sobě familiérní jednání a jakékoliv násilné jednání. Rozumějte, je sportovkyně a velká specialistka na střelbu, také její nervy nejsou zcela v pořádku..."

„Poslouchám vás, camarado," odsekl mufattiš, cítící svoji

převahu a hovořící nyní téměř přívětivě, „a rozumím vám, ale zákon je zákon. Jestli jste to špatně pochopil, zopakuji vám to jasněji - vaši manželku budou prohlížet ženy."

Stiskl další tlačítko a objevily se dvě černé přívětivé dívky s jemnými tvářemi.

„Běžte, prosím, do místnosti prohlídky," vybídl pohraničník Metu a ušklíbl se tak, že Jason v mžiku pochopil - Metu sice budou prohlížet ty dvě černé dívčiny, ale pozorovat je při tom bude nejen vlezlý celník ale i celá banda jeho kolegů. V prohlídkových místnostech jsou jistě nainstalovány kamery, proto se tak radují v předtuše vzrušující podívané! Máte smůlu, pánové, té se nedočkáte.

Jason byl na Darkhanu před mnoha lety. Odpočíval tehdy u teplého moře po náročných dnech hry na planetě Mahaut. Darkhan byl vždy velmi zvláštním místem v Galaxii. Zde, v zemi religiózních fanatiků, svatě dodržujících učení jakéhosi dávného proroka, bylo zakázáno téměř vše: drogy, alkohol, tabák, prostituce, hazardní hry, homosexualita, pouliční průvody, komunikace pomocí starých jazyků, poslech hudby převyšující hlasitostí padesát decibelů, plivání a smrkání na veřejnosti, chození po rukou... (Poslední bod Jasonovi připadal směšný, ovšem jen do té doby než zjistil, že chozením po rukou je míněn jakýkoliv dotek země horními končetinami. Stručně řečeno, pokud jsi něco upustil na zem nebo na podlahu - zapomeň na to. Země se rukou dotknout nesmíš. Všechno, co upadlo na zem, sbírali po západu slunce lidé z nižších kast. Vznešení lidé se země nesmí dotknout ani prstem.) Za sebemenší porušení místních zákonů následoval krutý trest. K odpovědnosti povolali každého bez ohledu na původ, věk nebo občanství provinilce. Stávalo se, že i představitelé velmi bohatých planet strávili několik měsíců v děsivých věznicích Darkhanu, pokud se při meziplanetárním právním jednání nedohodla částka výkupného za odsouzence. Pokaždé šlo o astronomické sumy.

Ano, planeta Darkhan byla nádherným místem pro odpočinek velmi morálních lidí, kteří si léčili zdraví a

nepovažovali nudu za největší zlo v Galaxii. Milovníci takzvané opravdové zábavy, povolené i nepovolené, cestovali na sousední Cassylii. Tamní moře a řeky dlouhého půl roku zakrýval led a i v létě tam bylo dost chladno, zato ve městech, pod střechami nádherných solárií, v restauracích, zimních zahradách, kasinech, domech rozkoše a tančírnách - tam bylo skutečně horko. Kdosi kdysi zažertoval: Na Cassylii je povoleno vše, i to, co je zakázáno, zatímco na Darkhanu je zakázáno vše, i to, co je povoleno.

Tímto způsobem byli rodilí Darkhanci již od dětství zbaveni většiny životních radostí. Takto morálně zmrzačení lidé se v průběhu let změnili v tajné narkomany, potenciální zabijáky a stoprocentní sexuální maniaky, domáhající se žádostivě jakékoliv zakázané věci s hysterií klinických idiotů. Jason si pamatoval, jak kolem velké mezinárodní pláže v Durbaidu sedávali Darkhanci, zahalení do tradičních, náboženstvím předepsaných šedých hávů, a dlouhé hodiny pozorovali silnými dalekohledy koupající se jinoplaneťanky v miniaturních šňůrkových bikinkách. Zákon zakazoval darkhanským mužům i ženám obnažovat tělo na veřejnosti a přibližovat se k mezinárodním plážím blíže než na padesát metrů. Jason se těm divným lidem divil a vysmíval se jim. Ovšem teď mu do smíchu moc nebylo. Ti darebáci se chystají Metu ponížit, jenže ta se o sebe umí postarat. Komu se vlastně může podařit ji ponížit? O čem to uvažuje?! To je směšné! Jakýkoliv normální policista začne s odzbrojováním. A odzbrojení Pyrrana, to je něco, na čem začne a také skončí. To nebude moc zajímavé.

Jason už v raketě uvažoval, že na této strohé planetě dříve nebo později dojde ke konfliktu s vládci. Ovšem vyvolat přestřelku s policií přímo na kosmodromu mu do plánů příliš nezapadalo. Horečně hledal, kudy z této situace ven.

Pomoc přišla, jako vždy, nečekaně. Náhle se u nich vynořil, téměř jako by vystoupil ze země, silně opálený muž, spíše uměle než přirozeně, oblečený v elegantním světlém obleku, a oslepil je širokým úsměvem, podobným perleti. Sněhobílé klopy saka podtrhávaly vznešenou krásu nazlátle čokoládové

pleti a šedočerných vlasů.

„Camaradoj, mi parolas pardonpeto," začal lehce zkomoleným esperantem, „tio ci niaj amikoj, amikoj de la nia planedo." *

* Příteli, omlouvám se, toto jsou naši přátelé, přátelé naší planety

Očividně zapůsobilo spíš postavení příchozího než to, co řekl. Krátce blýskl duhovým odznáčkem na horní straně zápěstí (nápis na té miniaturní věcičce Jason přečíst nestihl) a všichni Darkhanci se vypjali do pozoru, málem úlekem srazili podpatky. Jason pochopil, že nebezpečí pominulo, oddechl si úlevou, na moment přivřel oči a oslovil neznámého mezijazykem:

„Objevil jste se právě včas. Děkuji vám srdečně."

„Jsem potěšen, že vás mohu přivítat na naší planetě," nadšeně přešel z esperanta neznámý. „Jsem kapitán Cortéz. Pojďte, prosím, za mnou."

Meta přelétla očima z viksově černého přísného pohraničníka na čokoládově perleťového usměvavého Cortéze a očima jednoznačně vyjádřila, „ředkev je sladší nežli křen". Rozhodně ale bylo zajímavější někam jít než tady stát, v tom byla s Jasonem zajedno.

Cesta k východu na ulici vedla bůhvíproč nekonečně dlouhou prázdnou chodbou bez dveří, doslova jako by znovu kráčeli teleskopickým můstkem. Že by je záhadný Cortéz vedl do jiné lodi, místo aby je uvedl do „pohostinného" města Bu-run-ghi? Oba si však dobře pamatovali svoji polohu a teď šli zřetelně opačným směrem od přistávací plochy. Nemuseli se vysvlékat, odzbrojit se, předkládat ke kontrole zavazadla (pochopitelně příruční), nikdo po nich nic nežádal, a tak se pomalu rozvinul klidný rozhovor. Cortéz kráčel sebevědomě vpředu, nijak je neusměrňoval, ale ani se neohlížel.

„Promiňte mi zvědavou otázku, jakou organizaci

zastupujete?" nevydržel to už Jason.

Meta těkala očima po stranách a ustavičně se nenápadně ohlížela, jestli se za nimi někdo neobjeví. Chodba však zůstávala liduprázdná.

„Můžete mne považovat za představitele celého Darkhanu, ovšem ve skutečnosti jsem kapitánem námořní flotily a spolumajitelem největší cestovní kanceláře. Rádi vám předvedeme všechny naše památky, navrhuji vám strávit nějaký čas na zlatém písku nejlepší pláže v Galaxii, můžete se zúčastnit napínavého lovu na obrovského pustinného sněhobirdona nebo oceánského mořechvosta, na přání můžete spolu s věřícími Darkhanci uskutečnit romantickou pouť po starobylých svatyních Durnenda a jsou pro vás připravena překrásná apartmá v nejlepších hotelích v Burunghi, Durbaidu i Džugischini..."

Cortéz teď hovořil, jako když másla ukrajuje, jako informátor v solidní firmě, a Jason pochopil, že ten chytrý lišák prostě natahuje čas. Musí mu co nejrychleji přetrhnout mechanicky naučený proud slov.

„Promiňte, je možné si zamluvit pokoj v hotelu „Lulu"?"

Cortézova záda se při názvu hotelu poněkud zachvěla, ovšem Jason se mohl i zmýlit, někteří lidé se normálně zachvějí prostě překvapením z nečekané otázky.

„Samozřejmě, jde to," odpověděl vlídně představitel cestovky a námořní kapitán současně, „ovšem není to nejlepší hotel ve městě."

„Už jsem se tam jednou ubytoval," odporoval Jason. „Rád bych zavzpomínal na staré časy. Přání zákazníka je nade vše, není to tak?"

„Ale jistě, pane dinAlte!" zvolal Cortéz s přehnaným nadšením, ale ani nyní se neohlédl.

Chtělo to nějakou otázku, která by ho nějak zastavila a přinutila podívat se Jasonovi do očí. Co je to za divné chování, mluvit na někoho a být k němu obrácený zády!

„Kapitáne, jak jste se dozvěděl o našem příletu?"

Na tuto otázku byl zřejmě připraven a ihned spustil:

„Přicházejí k nám místenky všech cestujících, kteří se zaregistrují na cassylijském kosmodromu na poslední linku „Darkhanské chlouby". Copak jsme mohli přehlédnout tak známé jméno?"

„Omyl, vážený," pomyslel si Jason, „po banku nás sledovat mohli, ale na kosmodromu nás ztratili, protože, jak je vidět, neví, že jsme registrací vůbec neprošli. Chyba, vážený."

Byl nejvyšší čas něco udělat, na konci chodby se již rýsoval východ - sluneční paprsky, zeleň, stanoviště strojů. Tam se jistě vyrojí množství dalších „cortézů". Padnout do rukou takové „cestovky" Jason rozhodně nehodlal. Meta byla připravena k ráznému zákroku už dávno, byla pochopitelně připravena v kterýkoliv okamžik - stačilo jí jen dát signál.

Podobný signál je nejlepší dát v jazyce, kterému protivník nerozumí, nejlépe jemu zcela neznámém. Ovšem kdo ví, odkud pochází tenhle „námořní", ve skutečnosti však nejspíš mezihvězdný kapitán a kolik jazyků ovládá? Existuje ještě jeden dobrý postup - dát signál v jeho mateřštině. Jen ale vědět, která to je!

„Rychleji, Jasone, uvažuj rychleji!" popoháněl sám sebe. Čas běžel šílenou rychlostí, Jason silou vůle natahoval každou sekundu a pokoušel se promyslet co možná nejvíc variant dalšího postupu. Toto „zpomalení času" jindy používal při hře v karty, při ruletě nebo u kostek, nedokázal si však vysvětlit původ této své schopnosti. Tato jeho další zvláštní schopnost mu byla stejnou záhadou jako stará známá telekineze.

Kapitán vpředu zřetelně natáhl krok, světlo v chodbě mírně pohaslo, Meta souběžně s tím velice pomalu zvedala ruku s pistolí. Jason, visící na ní očima, beze slova lehce zavrtěl hlavou a dal jí tak najevo, že jakákoliv střelba je zde vyloučena. Téměř s mučivým úsilím vybíral jazyk pro tu důležitou větu. Kapitánovo jméno mu něčím připomínalo historii staré Země a vzápětí se mu vybavilo první jméno - Hernand Cortéz. Španělsko. Španělštinu příliš neovládal, sem tam slovíčko, ovšem svou rodnou italštinou mluvil téměř plynně a učil ji i Metu, mluvit sice moc neuměla, ale

dorozuměla se. To je ono! Heuréka!

„Ten chlap nám ustavičně lže," řekl italsky a vyslovil přitom zřetelně každé slovo. „Neudeříme na něj už teď? Nalevo je nějaký průchod."

Zleva se skutečně otevřela boční chodba, první po dlouhé cestě, a na jejím konci, asi po třiceti metrech, se za prosklenými dveřmi třpytila hladina rybníčku obloženého kameny a leskla se stříbrná karoserie auta. U samého východu se tyčila postava policisty v béžové uniformě.

Bylo vidět, jak Cortézovi ztuhly svaly pod tenkou látkou saka. Pochopil, nebo nepochopil? Samozřejmě, jestliže mu náhle za zády promluvili cizím jazykem, je to důvod k leknutí. Ale stále se neohlédl. Ten má ale výdrž!

„A co když ... on... rozumět... co... mi... říkat?" zeptala se Meta, vzpomínající si pečlivě, i když ne vždy přesně, správná slova.

Jason jí rozuměl a odpověděl s úsměvem, kterým nečekaně překvapil i sám sebe, protože si právě vzpomněl jedno „vybrané" španělské slovo:

„Ničemu nerozumí, ten cabron!"*

* Cabron (španělsky) smrdutý kozel nebo cap, velmi těžká urážka.

Cortéz se okamžitě otočil. V očích mu hořela zuřivá zloba. Ruka mu zajížděla do podpaží, ústa se otvírala v němém výkřiku. Nikdo už však nezjistil, co chtěl ten ubožák udělat. Meta, držící se přesně Jasonova pokynu nestřílet v prostorách kosmodromu, zasadila smolařskému „cesťákovi" bleskurychlý úder levičkou do brady a pro jistotu ho ještě pravicí lehce klepla pistolí po hlavě. Opravdu lehce, udeřila naplocho. Nepsaný kodex cti zakazuje zabít někoho, kdo se vás nepokouší zabít. Pyrrané byli vždy rázní a nelítostní, ale čestní.

Vyjevenému policistovi u východu pro jistotu vzali zbraň a

hodili ji do vody, čímž ho na čas vyřadili z boje, ačkoliv dalších ochotných útočníků bylo kolem plno. V mžiku jim bylo horko. Jasonovi blesklo hlavou, jestli je tak zevnitř rozehřívá zlost nebo zda je něčím neozářili, ale na delší úvahy neměl čas. Opálení mladíci v bílých oblecích vyskakovali ze všech stran, takže je stěží stačili odrážet. Nebylo to normální přepadení, protože se naši dvojici nikdo nesnažil zabít, spíš to vypadalo, že ji chtějí zajmout, spoutat, polapit... měli však smůlu.

„Pěkně zpackaná práce!" divil se dál Jason, aniž tušil, koho vlastně kritizuje. „Kdo je na nás vlastně poštval? I kdyby na nás dva poslali celý oddíl vojáků, bez speciálních technických pomůcek si s námi neporadí!"

Rozhodně nechtěli nikoho zbytečně zabíjet. Jason čím dál víc zasahoval pouze bolestivá místa a Meta, která vycítila nad soupeři převahu v rychlosti a síle, stále častěji používala svoji oblíbenou taktiku - lámala útočníkům ruce i nohy s takovou lehkostí, s jakou kuchařka zkracuje makaróny, když se jí nemohou vejít do hrnce. Používat v takovéto situaci pistoli jí připadalo nepřiměřené.

Náhle se udělalo ještě větší horko. Prali se stejně lehce jako předtím, ale dýchalo se jim těžko a myslelo ještě hůř.

Všechny útočníky pobijí a co dál? Musí prorazit do města, do lesa nebo někam jinam. Co je blíž? A kde vlastně jsou? Ve vnitřních prostorách kosmodromu? Na zvláštním území? Na okraji města? Zeleně je tu hodně, přímo hotová džungle, ovšem vede z ní do dálky rovná lesklá a hladká cesta. Čím se po ní jezdí? Je to prosté. Na parkovišti přímo u dveří stojí osamělé vozidlo. Stejné, které viděli z chodby. Za řízením sedí chlápek v bílém obleku. Zřejmě čeká, až „vážené hosty" spoutají, aby je mohl odvézt v kufru k šéfovi. Teď mu nezbývá než se zapojit osobně.

Řidič rychle vylezl ze stroje a vzpřímil se.

„Ha! V ruce má zbraň, s dlouhou hlavní, takovou neznám. Plazmová puška? Neuroparalyzátor? Plynovka s uspávací náplní? Spát nemíníme, nejsme pokusní králíci. Promiň, hochu, není čas," proběhlo Jasonovi hlavou.

Meta se v té chvíli zabývala dvěma posledními mladíky, kteří vyskočili z křoví s velmi pevnou a téměř neviditelnou sítí. Byli však nešikovní a sami se do ní zapletli. Právě dovazovala poslední uzly, když se na ně ten hlupák rozhodl namířit. Jason proto zareagoval jako první a přesnou střelou mu zbraň vyrazil z ruky. Z končetiny toho sice mnoho nezbylo, ale... „neřvi, chlape, nechystals pro nás nic lepšího."

Když Meta zaslechla výstřel, hbitě se otočila, nezačala však střílet, ale vrhla se jako tygřice na bývalého řidiče a odhodila ho kus dál od vozidla. Jason mezitím skočil za řízení. S pozemním transportérem měl větší zkušenosti než jeho snoubenka. Pyrranka se vždy snažila vzlétnout, ne že by k sobě přitahovala řídící páku, ale už při jedničce zamáčkla pedál k podlaze.

Na planetách typu Cassylie a Darkhan se používaly hlavně takovéto stroje s brzdou a převodovkou, se třemi pedály, s nimiž se muselo hbitě manipulovat, a ne mačkat všechny naráz. Předpotopní elektromobil se ovládal snadno, ale jak bohužel Jason zakrátko zjistil, mohl jet pouze po té hladké cestě, která vlastně byla jedinou obrovskou elektrodou. Díky magnetickému polštáři a vakuovému brzdnému systému krytých kol se pasažérům zdála rychlost stroje šílená - na přímém úseku nejméně 500 kilometrů za hodinu. Po obou stranách cesty se nejprve objevily průmyslové, potom obytné a nakonec správní čtvrti města a zablikaly značky, přikazující snížit rychlosti. Tady už nebyl důvod obávat se něčího útoku. Elektromobil se zařadil do hustého provozu. Jason chvatně střídal jízdní pruhy, až nakonec zjistil, že mají v patách minimálně dva stroje. Ovšem na cestě je neviděl. Možná tam ještě nebyly. Nic přece nebránilo útočníkům předat informaci do města a vyslat za nimi své zdejší spolupracovníky.

A komu vlastně? Zajímavá otázka. Zaujatý řízením, výhledem z oken a probíráním podrobností krátké potyčky s Metou si nějak neuvědomil, že by se měl touto otázkou urychleně zabývat.

„Co myslíš," zeptal se zvědavě Mety, „kdo se nás pokoušel

chytit?"

„Nějací banditi," řekla nerozhodně. Pak se zavrtěla, protože pochopila nesmyslnost této představy a vyhrkla dost paradoxní myšlenku: „Nebo agenti Rogera Waina."

„Proč?" podivil se Jason.

„Nevím," použila čistě ženskou logiku, „nelíbil se mi."

„Na Wainovy agenty jich bylo nějak moc na nepřátelské planetě. Bandité by se zase určitě nevystavovali tak bezstarostně očím policie. Tohle na něco ukazuje. Možná tu v poslední době došlo ke zvratu, Darkhan dříve nebyl proslulý mafií a korupcí jako Cassylie. Tady měli vždy jeden z nejnižších ukazatelů zločinnosti ze všech obydlených světů. Myslím spíš, že jde o nějaké lumpy odněkud jinud, kteří se zde zmocnili vlády, nebo je to přímo místní vláda. Pochop, v každé zemi, která prochází určitou etapou vývoje ekonomiky a politiky, jako tady, existují minimálně dvě policie - normální a zvláštní, tajná. První se nás pokusila zadržet na kosmodromu, druhá, která je zřejmě mocnější, nás zbavila té první, ale jen pro své vlastní cíle. My pochopitelně nehodláme sloužit ničím zájmům. Hergot! Jak se mám těch stopařů zbavit, když se tu všechny stroje pohybují jen po elektromagistrále?!"

Kruh se kolem nich stahoval. Všechny stroje pronásledovatelů nebyly policejní, ale ničím se od sebe nelišily. Jason zamířil do centra, kde se od nepříliš široké třídy oddělovaly stále častěji odbočky pro pěší. Jedna z nich je zaskočila, když se z ní náhle vyřítilo policejní vozidlo s blikajícím majáčkem na střeše a protivně kvílející sirénou a vjelo jim do cesty. Jason zřejmě cestou porušil celou řadu pravidel silničního provozu. To bude veselé!

Bleskurychle se vyhnul policejnímu vozidlu, zřejmě na sluneční nebo jaderný pohon (policie určitě nemohla být vázána pouze na elektromobily), a přímo po rozdělovací čáře zamířil k nejbližší křižovatce, kde burácel v oblacích páry a černého dýmu jakýsi stavební stroj, snad opravovali cestu nebo uprostřed náměstí stavěli nějaký pomník. Pohyb se v tom místě, i když bylo řízeno jako kruhový objezd, silně zpomalil.

Zpocený dopravák v sněhobílém plášti a krémové košili zoufale mával rukama, ale nikdo se zřejmě jeho pokyny neřídil. Teď by se hodila dopravní zácpa. Jason ji okamžitě uspíšil. Úmyslně ostře zabrzdil, čímž elektromobil strhl napříč cesty, narazil do dvou nebo tří vozidel a ty postupně vrazily nejméně do deseti dalších. Nikomu z řidičů ani pasažérů se přitom nic nestalo, ale ječeni, křiku a rachotu bylo až běda. Aby Jason ďábelskému koktejlu dodal pikantnosti, po opuštění stroje vhodil do davu dvě malé dýmovnice, načež se s Metou protahovali mezi nárazníky nebo přebíhali po střechách vozidel, až se prodrali do středu křižovatky.

Tam se hrabal ve velkém rozrytém kulatém záhonu těžký oranžový robot, pocákaný černým strojním olejem, jako zpocený horník v porubu. Z pod břicha robota pomalu vyšel starší muž, který zřejmě na rozpadávající se starý stroj dohlížel. Nechápavě pohlédl na zmatek, který za Jasonovými zády vznikl, a náhle nečekaně energicky na tak melancholického tlouštíka vykřikl:

„Kchata-a-r!"

Teprve později Jason pochopil, že to znamenalo „Kryj se! Pozor!", v tu chvíli by postačil i nesmyslný výkřik, protože zazněl jako havarijní signál.

Pracoviště robota bylo samozřejmě ohraničeno, a když Jason přeskakoval nevysoký plůtek, ohlédl se. Jako již nejednou. Z dýmu nad chaotickou spletí elektromobilů se vynořila dvojice mužů, stáli a mířili na ně pistolemi, zbraně drželi oběma rukama. Jason upadl a současně s sebou strhl i Metu. Spadli do zaprášené trávy, kulky jim prosvištěly nad hlavami a ostře zazvonily o trup robota. Oho! Buď je nyní honí jiní, nebo ti první dostali jiné příkazy. Nebo se definitivně naštvali. Žerty stranou!

Jason hodil za záda jeden oslepující granát a ještě tři dýmovnice, načež vyskočili, propletli se mezi pomalu se pohybujícími oporami stroje a vyběhli na druhou stranu křižovatky, kde se sice pomalu, ale ustavičně pohyboval proud elektromobilů zprava doleva. Zastavili první taxík, na který

narazili, a velice rychle opustili zlověstné náměstí.

Melancholický taxikář se málem ani nezeptal, kam chtějí jet. Otázka by stejně vyzněla řečnicky, když bylo zatím možné se pohybovat pouze jedním směrem a ze vzhledu pasažérů by i úplný kretén poznal, že prostě musí jet, toť vše. Kam to bude mu pak vysvětlí, jen co se vydýchají, opráší si oděv, spočítají modřiny a šrámy a nakonec otřou kapesníky zpocené a špinavé tváře.

Teprve teď Jason zjistil, proč jim bylo na ulici tak horko. Na kosmodromu a ve všech strojích ustavičně fungovalo klimatizační zařízení, místní podnebí honičkám, přestřelkám a rvačkám příliš nevyhovovalo.

„Promiňte, příteli," zeptal se Jason taxikáře, Jaká je teď venkovní teplota vzduchu?"

„Dnes je celkem chládek," odpověděl muž beze stínu úsměšku, Jenom čtyřicet tři. Včera touhle dobou bylo devětačtyřicet."

„Celsia?" upřesňoval si pro jistotu Jason.

„Jakýho celsia?" nechápal taxikář.

„To byl vědec, který vynalezl měření teploty."

„To je vědec? To je i mořechvostovi jasné, že se teplota musí měřit. Raději mi řekněte, kam vás mám odvézt."

„Do hotelu..." začala Meta, ale buď zapomněla prostinký název „Lulu", nebo zapochybovala o správnosti vlastního rozhodnutí. Jason dokončil za ni: „Do žádného hotelu! V takovém počasí se musí jet k moři. Příteli, jeďte k pláži."

„Opalovat se a pak se okoupat!" zasněně dodala Meta.

„Prosím," souhlasil melancholicky taxikář, „ovšem vidíte, co se ve městě děje? Než projedeme městem, může se stát, že slunce zapadne. Ale jak si přejete, madame."

„Milujeme koupání při západu slunce," řekla Meta klidně.

„Aha," protáhl taxikář, „a opalovat se v noci. Jak si přejete, madame."

Dále jeli mlčky. O výstřely na náměstí se taxikář nezajímal, svých pasažérů se na nic nevyptával, ale nějak podezřele se s každou minutou kabonil. Když minuli všechny křižovatky,

přeplněné ulice a projížděli výjimečně tichými čtvrtěmi, doufejme směrem k moři, v Jasonovi vzklíčilo neblahé tušení. Při svém minulém příjezdu na Darkhan odpočíval v Durbaidu a město Burun-ghi proto příliš neznal. To ale nevadilo. Taxikář samozřejmě nemusel být spojencem mužů v bílých oblecích, ale mohl to být obyčejný šejdíř vyděrač. Sám nepředstavoval nebezpečí, ale jestli je zaveze do svého brlohu... k čertu! Po všem, co se dnes seběhlo, se ani Metě do další rvačky příliš nechtělo.

„Zastavte tedy," požádal Jason, dokud ještě nevyjeli ze starých čtvrtí města, kde se dalo lehce zabloudit v úzkých uličkách mezi prodejními krámky, množstvím holičství, kavárniček a opraven.

„Odsud je ale k moři ještě daleko, pane," upozorňoval taxikář.

„Rozmyslela jsem si to," vmísila se Meta, jako by chtěla dát najevo ženskou rozmarnost.

Řidič se malátně usmál, vzal si peníze a odjel.

Na ulici nebylo jen vedro, ale přímo příšerné vedro. Jako ve strojovně meziplanetární lodi, kde došlo k poruše jaderného reaktoru. Páchl tu roztavený asfalt, pečené maso, levná kolínská a ještě (velice silně) nějaké zvláštní koření. Z vysoké věže blízkého chrámu se do dálky nesl monotónní tesklivý hlas místního božího sluhy. Toho zde nazývali obzvlášť vynalézavým jménem, něco mezi mufattišem a mucharribem, Jason si ne a ne vzpomenout.

Necítil se příliš dobře. Hlavně proto, že si vůbec nedovedl představit, kam nyní půjdou nebo co budou dělat. To se Jasonovi stávalo zřídka, ale když na něj Meta pohlédla, okamžitě to pochopila. Rychle ho odtáhla za rukáv, aby nestál u okraje vozovky jakoby v očekávání dalšího taxíku. Naslepo zamířili mezi dva domy a jaké bylo jejich překvapení, když se uprostřed průchodu, asi tři metry před nimi, znenadání objevila vysoká postava opáleného bruneta v bílém obleku a v košili stejné barvy, sahajícího pravou rukou do podpaží. Beze slova a ohlédnutí přeběhli ulici a rozdělili se.

5

Jason se ohlédl a zjistil, že si jich muž v bílém kupodivu vůbec nevšiml a vešel do nejbližšího obchodu. Díkybohu! Nezáviděníhodná situace se poněkud zlepšila. Další spolupracovníky nepřátelské služby nikde poblíž neviděl. Po pravdě řečeno, nebyl čas na přemýšlení, protože Meta bez ohlížení utíkala ulicí pryč. Jason nechápal, co se děje, ale vydal se za ní. Honit Pyrranku je nevděčná záležitost a v cizím městě je to ještě horší. Obával se, že ji ztratí z dohledu, ale neodvážil se na ni zavolat. Volat ji tady, kde se za každým rohem mohl skrývat agent darkhanské tajné služby, bylo nemyslitelné, ba přímo sebevražedné.

Pádil, narážel do stánků prodejců hraček a ovoce, vrážel do roztřesených vyhublých stařílků, vysušených sluncem, a žen v závojích, kryjících si dolní část obličeje jako chirurgové, zachytával se o křídla dveří, aby neztratil rovnováhu při ostrých zatáčkách, klouzal lepkavými kalužemi a odkopával prázdné krabice, povalující se vzadu za obchody, a plašil zvláštní, téměř lysé kočky s dlouhýma nohama. Jako pominutý ustavičně opakoval jedno z mála darkhanských slov, které znal:

„Mut'asif! Mut'asif!"*

* Promiňte! Promiňte!

Slunce už zapadalo za obzor a ve městě se začalo valem stmívat. Lampy svítily z úsporných důvodů napůl a pronikavé reklamy, začínající odkudsi blikat, mu cestu neusnadňovaly, naopak oslepovaly oči a zvyšovaly tak riziko, že definitivně ztratí jediný orientační bod - urostlou Metinu postavu v ostře

modré lehké výsadkářské kombinéze, jejíž barva se ve večerním svitu pohasínajícího nebe měnila na fialovou.

K čertu, tady se oblékali tak rozmanitě, že nikoho jejich vzhled neudivil. Kombinéz si prostě nikdo nevšímal, stejně jako hábitů a večerních šatů, vatovaných plášťů nebo tenkých tunik, hrubých celtových pracovních oděvů nebo zářivých parádních vojenských uniforem. Samozřejmě že většina obyvatel nosila jakési dlouhé volné a světlé, nejčastěji bílé hávy, kryjící prakticky celé tělo. Množství turistů se od nich lišilo tričky a šortkami. To bylo mezní povolené oblečení pro ulici. Ať bylo vedro sebevětší, vysvléct se do plavek nebo bikin bylo povoleno pouze na pláži.

U ďasa, konečně se objevila pláž!

Úzká křivá ulička se náhle ostře sklonila dolů a vepředu se mezi městem a nebem zaleskl světlý pás moře. Nyní už byl přesvědčen, že Metu zanedlouho dohoní, a proto zvolnil a snažil se vydýchat. Blízko velkého množství vody teplota poněkud klesla a jak se setmělo, pot odešel za sluncem.

Po obou stranách ulice stály vysoké tiché budovy, čisté a bílé, jakoby vysoustruhované z cukru, jejich vrata vedla zřejmě k moři nebo k magistrále, narážel také na pevně přivřená bílá dvířka, která nebylo z ulice téměř vidět. Tady už se nedalo někam skrýt. Honička dospěla do finále. Byla to vůbec honička? Spíš nějaké šílenství.

Meta seděla na písku těsně u příboje, objímala si rukama kolena a netečně hleděla do dálky na nazelenalé beránky, běžící po tmavomodré obloze. Vedle ní ležela pootevřená brašna a na písku se ledabyle povaloval mobilní telefon. Zřejmě se ho chystala hledat v éteru. Bylo to pošetilé, proč ne raději pomocí psí-spojení? Radiosignály se dají daleko snadněji zachytit a je evidentní, že zde na ně uspořádali lov.

„Meto," zeptal se, když jí došel téměř za záda, „co se stalo?"

Ani se nezachvěla.

„Nic. Přestalo mě to bavit. Rozumíš, jsem unavená."

„Nerozumím, přece jsi Pyrranka."

„To jsem. Ale také jsem žena a to vy muži nechcete pochopit - žádný z vás! Ženy někdy bývají hysterické, když je dlouho nutí dělat něco, oč nestojí. Zakázals mi na téhle planetě střílet, tak jsem se s tím smířila. Tak mi nezakazuj utíkat."

„Před kým?" Jason z toho výbuchu docela zkoprněl.

„Před sebou," zavrčela Meta.

Jason však náhle spatřil před kým. Ze zvyku letmo přejel očima po úzkém průchodu mezi budovami, který vedl na pláž. Právě teď z něj vyšel vysoký mladý brunet s opálenou tváří v bílém obleku. Takovou barvu pleti zde měli téměř všichni, s výjimkou právě přibylých návštěvníků z jiných planet, i černé vlasy zde převládaly a rysy tváře nebylo možné v soumraku rozeznat. Jason už od dětství nedůvěřoval náhodám, a proto mu pistole ihned skočila do dlaně. Neznámý si toho ale jistě musel všimnout. Proto Metě zašeptal, aniž by pohnul hlavou:

„Pozor! Nebezpečí!"

Pomalu se ohlédla, jaksi roztržitě kývla hlavou a znovu se otočila k moři.

To už bylo vážné. Jason bílý oblek neustále držel na mušce a současně vytáhl medikit a přiložil ho k Metině zápěstí. Snad jí něco neudělali? Ale kdo? A kdy se jim to podařilo?

„Proč to děláš, Jasone?" zeptala se mdle Meta.

„Není ti dobře," odpověděl rozhodně.

„Myslíš?" zeptala se jako ze snu. „Jsem v pořádku. Moc se mi tu líbí... Podívej, medikit nemůže stanovit diagnózu a nehodlá mi dát injekci."

„Takže ti injekci všeobecného stimulátoru dám raději sám."

„Nevím, jestli je to nutné," pronesla Meta lhostejně.

„Je," řekl Jason, ale už nestačil nic udělat, protože k nim v té chvíli muž přistoupil téměř na dosah, tak deset metrů, ne víc. Byl tak blízko, že bylo slyšet chrupání písku pod jeho nohama, moře teď bylo absolutně klidné. Zostražitěl a bedlivě sledoval každý mužův pohyb.

Aniž by se neznámý rozhlédl okolo, klidně se vysvlékl do trenýrek a pomalými kroky zamířil k moři. Jasonovi blesklo

hlavou, že ještě chvíli a asi zešílí. Absurdita situace dostoupila vrcholu.

Neznámý vstoupil do vody, osmělil se a začal plavat. Lenivé vlny protínal mocnými záběry, takže ho zanedlouho nebylo v zhoustlém soumraku nad mořem téměř vidět. Jason vstal, ostražitě se rozhlédl, třemi skoky se ocitl u šatů vzdáleného plavce a během třiceti sekund je důkladně prohledal. Nic zajímavého nenašel: zapalovač, krabičku cigaret se znakem firmy „Stelo", ovládající síť nonstop supermarketů na kosmodromech tisíců planet, hřeben, peněženku naditou napůl galaktickými kredity a darkhanskou měnou. Zbraň žádná, pokud by o náhodném nočním plavci nepředpokládal, že jde o superagenta, jehož oblečení nedbale pohozené na břehu je prošpikováno mikrobombami a špičkovou miniaturní technikou.

„Tak co? Odzbrojils ho?" zeptala se Meta, když se Jason vrátil a usedl vedle ní.

Odpovědělo jí mlčení, proto se nevázaně rozesmála a uklidnila až po nějaké době.

Nad pobřežím se náhle měkce rozzářily pestrobarevné lampičky, rozházené na pozadí nebe. Sloupy, k nimž bylo plážové osvětlení připevněno, byly prakticky neviditelné, takže tato výzdoba vypadala velice efektně. Na nedalekém kopečku zablikala reklama café baru, ozvaly se hlasy a objevily pestře oděné postavy. Pláž tedy nebyla liduprázdná ani v tomto čase. Naopak, začínal noční život.

Někteří sem přijeli na dovolenou. Nebyla sice jako na Cassylii, to rozhodně ne, ale byla vynikající, příjemná a dobře vybavená. Lidé zde prostě odpočívali. Zřejmě i ten muž v bílém obleku.

Jen Jason s Metou sem přiletěli, aby zešíleli.

Odehrála se vůbec ta šílená honička a střelba? Nebo se jim to jen zdálo?

Brunet se vrátil na břeh, spokojeně se usmíval, oklepal se jako velký pes, pohlédl na dvojici jako na staré známé a řekl:

„Voda je vynikající. Proč se neokoupete?"

Vůbec se Cortézovi nepodobal. Nějaký normální obyčejný

člověk, inženýr nebo bankovní úředník.

Nečekaně mu odpověděla Meta:

„Chodíme raději později, až je voda chladnější."

„To je věc názoru," namítl filozoficky brunet, „říká se, že voda je teplejší v noci." Utřel se ručníkem a začal se oblékat. Tehdy se do debaty zapojil Jason, který se v té chvíli už dokonale ovládl a zbavil pocitu nesmyslnosti ze všeho, co proběhlo, a zeptal se:

„Můžete mi říct, to vaše sako, nebo celý oblek, to jste si..."

„Koupil tady," doplnil muž ochotně. „Je to poslední móda. Chodí v tom polovina města, tedy návštěvníci..."

Turistova další slova už Jason nevnímal. Jako by se mu v hlavě rozbřesklo. Ještě nikdy nebyl tak zabedněný. To přece nemůže být uniforma tajné služby! Copak tajné služby nosí uniformu?! Oblékají se stejně jako ostatní lidé ve městě. Normálně! Proč si to neuvědomil?

„Pojďme se okoupat," řekl Metě.

„Je zde povolenou koupání po západu slunce?" zeptala se Meta náhle, ani ne tak Jasona jako spíše neznámého. Otázka byla plně oprávněná, a tak neznámý, již na odchodu, klidně odpověděl:

„Tady ano. Jen se nesmíte vysvlékat do naha a padat rukama do písku, teprve až bude úplná tma. Někdy tu chodí hlídky se svítilnami. Už jsem je tu zahlédl."

„Díky," poděkoval Jason. Cítil se dokonale pod psa. Je nejvyšší čas myslet na něco jiného, vzpamatovat se, vykoupat se, hodit všechno za hlavu! Aspoň na deset minut. Pak se někde dobře najíst a vyspat se. Ovšem... stop! V dohledné době se jim to nemusí podařit, i když po tom, co z nich Solwitz udělal nesmrtelné, mohou vydržet v nutných případech beze spánku šest až osm dní.

Voda byla skutečně velice příjemná, měla kolem pětadvaceti stupňů Celsia, ve srovnání se vzduchem byla chladnější, ale ne zase taková, aby v ní člověk zmrzl. A silně slaná, dobře nesla, dalo se na ní pohodlně ležet skoro bez pohybu.

Vykoupali se na střídačku, i když už bylo jasné, že tady je nepřijatelné vzít něco cizího. Ovšem to platilo o druhých lidech. Jejich vztah k tomuto světu byl jiný a bylo by nemilé octnout se téměř nahý, bez peněz a pomůcek, na málo známé a vcelku nepřátelské planetě.

Po koupání pocítili pořádný hlad a ještě větší žízeň. U vchodu do kavárny prodával uhlově černý domorodec ovocné nápoje. Tady se neprodávaly v obalech, jak bylo zvykem po celé Galaxii, ale přímo před očima zákazníka lisovaly z čerstvého ovoce. Bylo to zdravé a také romantické, jen se jim v množství druhů ovoce nepodařilo najít nějaké alespoň trochu známé. Byly tu nějaké sytě modré bobule, zelené neforemně zkroucené kořínky, nalámané větvičky, hustě obsypané jantarově žlutými jahůdkami, podlouhlé, napůl průhledné narůžovělé buřtíky, jedovatě purpurové pyramidky, podobné obrovským malinám, a nějaké pruhované koule jako zakrslé melouny... nakonec téměř současně spatřili známý oranžový tvar citrusu, a tak si objednali šťávu z něj. Byla sice nazelenalá, ale chuť je nezklamala a to bylo nejdůležitější.

„Alef šukran," poděkoval Jason darkhansky, čímž prodavače neobyčejně překvapil a dostal nazpět správně vráceno v darkhanských mincích. Jak si stačil všimnout, ostatním návštěvníkům, platícím kredity, vychytralý obchodník cenu hbitě zaokrouhloval nahoru. Měli pořádný hlad, ale ačkoliv jsou ceny jídla na Darkhanu známé přiměřeností, kavárna spíš vypadala jako bufet, a tak raději přešli do blízké restaurace. Bylo poněkud nezvyklé pojídat notné porce mořských specialit, salátů a pečeného masa v útulném salonku s tradičně přitlumeným světlem a ničím je nezapíjet. Na jídelním lístku však nebyla ani stopa po alkoholu, ba dokonce ani pivo. Co teď? Jinak bylo všechno v pořádku. Vášniví kuřáci si chodili zapálit na toaletu, ale Jason se k tomu nesnížil, rozhodl se počkat do hotelu.

Zmatené myšlenky a pocity se postupně uklidnily, zjistili čas (byla už hluboká noc), upřesnili si, kde se momentálně nacházejí (zadní okraj plážové zóny) a dozvěděli se, jak se

dostanou do hotelu „Lulu". Nebyl zrovna nejblíže, ale taxíkem slabou hodinu. Nebylo kam spěchat.

Z nějakého důvodu se jim spěchat nechtělo. Nebylo to podivné? Proč se vlastně tak hnali z rodné planety, hodili vše za hlavu, nevzali si na cestu mnoho potřebných věcí, jen aby uspěli, dohonili a nepustili... aby se povalovali na pláži, koupali v moři a utráceli čas v útulné restauraci, usrkávajíce brčkem koktejl z tropického ovoce s ledem? Tady to bylo možné, alespoň tak to Jason pochopil. Když člověk dlouho běhá, má starosti a obavy, zákonitě nastane zlom. Ženy se zmocní hysterie, muže apatie. Je zde takové klima. Nakonec ztratíš víc, než jsi získal.

Říci, že zdlouhavě večeřeli, by nebylo správné. Snídali, obědvali a večeřeli zároveň, doháněli všechna jídla, vynechaná během pobytu na Cassylii a během cesty, kdy nebyl čas ani chuť (například Jasonovi přelety mezi planetami potlačovaly chuť k jídlu). Navíc v důsledku rvačky a honičky ztratili hodně kalorií, bez ohledu na nesnesitelné vedro.

Nakonec už nebyli schopni do sebe dostat byť i jen kousek zákusku nebo jakoukoliv oblíbenou šťávu, ředěnou minerálkou. Žaludky měli zcela plné. A noc ještě stále trvala. Jason náhle pochopil, že podvědomě vyčkává na úsvit. Bylo to zřejmě kvůli něčemu důležitému. Zvykl si věřit svým instinktům. Proto mu také důvěřovala i Meta. Ve skutečnosti se na tuto cestu vydala jako jeho tělesný strážce. Přestala se už pokoušet pochopit jeho plány. Prostě to bude jakási svatební cesta, trvající až do svatby. Jaký je v tom rozdíl? Nebyli jako obyčejní lidé.

Podle slov místních obyvatel do úsvitu zbývala ještě nejméně hodina a půl, chtělo by ten čas nějak prožít. Jason uvažoval nad jedinou otázkou - co tu po nocích dělají, když nespí?

U návštěvníků to bylo jasné. Odeberou se do míst ubytování a v uzavřených hotelových pokojích, kde již neplatí asketické zákony Darkhanu, se oddávají všem hříšným radovánkám, jaké si lidstvo za tisíciletou historii dovedlo

vymyslet. Co ale dělají domorodci? Ukázalo se, že pokračují v jídle (jehož množství nebylo nijak omezeno), koupou se v moři (oblečení) a hrají sportovní (nehazardní) nebo intelektuální (nehazardní) hry - uznejte, že je to dost divná zábava v noci! Nebo navštěvují chrámy. To poslední vypadalo nejexotičtěji, stálo by to za podívání.

Nebylo jim to však dovoleno..

Tmavý muž v bílém obleku u vchodu do překrásného chrámu s lomenými zdmi a štíhlými věžičkami jim řekl, že jsou nenormální.

„Jak nenormální?" rozčilil se Jason (Metu už nerozčililo nic). „Jak to myslíte?"

„Nevěříte v jediného Boha," vysvětlil jim muž.

„Je málo toho, čemu věřím," souhlasil Jason, „ale nedovedu si představit, jak vypadá. Chtěli jsme se jen zajít podívat."

„Urážíte Boha tím, co teď říkáte. Jediný Bůh nijak nevypadá," vysvětloval muž trpělivě dál. „Ti, kdo nevěří, nemohou nic vidět uvnitř ani venku. Proto my, služebníci chrámu, dovnitř nenormální nepouštíme."

„No dobře," smířil se Jason s neúspěchem, „a ti vaši normální, co tam dělají? Alespoň nám o tom něco řekněte, když tam nemůžeme."

„Věřící," opravil ho chrámový služebník. „Věřící přicházejí do chrámu, aby se s Bohem spojili. Sedí ve zvláštní poloze a rozmlouvají s Ním. Mlčky."

„Každou noc?" podivil se Jason.

„Jak kdo chce. Někteří na pár minut, jiní celou noc, další noc i den. Jsou i tací, kteří s Bohem obcují několik dní nepřetržitě."

„To je úctyhodné," řekl Jason téměř vážně.

Služebník přisvědčil, ale nijak cizincova slova nekomentoval.

Meta hleděla na proud příchozích s napůl nevěřícným a napůl štítivým výrazem. Zjevně se chtěla co nejrychleji dostat odsud.

„Jsou to šílenci!" vybuchla nakonec Pyrranka z přemíry

pocitů a pevně svírala pistoli, která jí proto skočila z pouzdra do ruky.

Vzdálili se již dostatečně daleko a na noc osvětlený chrám, připomínající lehký hvězdný křižník, který dokončil měkké přistání na záď, konečně zmizel za neznámými vysokými stromy s rozložitou korunou. Mezi sebou jim říkali palmy, i když měly tlusté kmeny. Přece sem nepřiletěli kvůli botanice!

„I přes ohromující úspěchy Darkhanu bych nakonec došel ke stejnému závěru," řekl Jason. „Jen jsem si nedokázal srovnat v hlavě, jak je možné vyznávat tak starobylou víru a zároveň dosahovat vysoké úrovně současné technologie, obchodovat s celým vesmírem, vlastnit mohutnou kosmickou flotilu a aspirovat na málem druhé finanční centrum Galaxie! Víš, kolik je v Durbaidu, Burunghi a Džugischinu mezihvězdných bank? Víc než na Cassylii, Cliandě a Lussuozu dohromady!"

„Takže jsi Galaxii pustil z hlavy!" shrnula Meta.

„Trefilas," souhlasil Jason s úsměvem.

„Pojďme se ještě jednou vykoupat," navrhla Meta, která zůstávala stále sama sebou a jako dříve neměla chuť filozofovat.

„Samozřejmě, pojďme."

Zastihli svítání nad vodami. V tomto předjitřním čase lidí na břehu mnoho nezůstalo. Písek byl jasně růžový, moře něžně modré a nízko nad vlnami létali citrónově žlutí ptáci, rozevírali nachové zobáky a žalostně křičeli, jako by se jim také nelíbilo, co se v Galaxii děje.

Zatímco šli od moře k cestě, posuzovali svoje šance. Nebyly velké. Spřátelit se s piráty, či spíše se jim vzdát, nehledě na stíhání vládou, bylo velmi problematické. Pokoušet se s Morganem spojit přímo bylo zbytečné. Začít se na něj v hotelu otevřeně vyptávat? Chytí je dřív, než dostanou odpověď. Zbývalo jen jedno - ubytovat se v hotelu pod cizími jmény a zahájit ostražité, ale nenápadné pozorování. Jestli se jim bude dařit, najdou Morgana dříve, než tajné služby najdou je. Když se jim to nepovede... nu což, jakýkoliv konflikt, i ten nejtěžší,

dříve nebo později skončí. Smrti se bát nemusí a všechno ostatní nějak přežijí - nejsou přece malí. Přivolají si pomoc z Pyrru, nakonec mohou zapojit i Bervika a pak... vyzkouší něco jiného. Pokud Jason Rogera Waina pochopil dobře, mazaný bankéř bude vědět i v budoucnu, kde se Morgan nalézá. Nemohou prostě prohrát, riskují pouze ztrátu času. Metě se ovšem varianta s druhým pokusem příliš nezamlouvala. Aby nějak urychlila běh událostí, navrhla paradoxní hypotézu:

„Co když je Cortéz vlastně Morgan? A celá ta banda, před kterou utíkáme, jsou ti, které hledáme?"

Byl to neuvěřitelně šílený nápad, ale kdyby ho přijali, mohli by rovnou projet napříč městem s transparentem „Setkejte se s Jasonem dinAltem" a vrazit do hotelu „Lulu" obklopeni houfy reportérů a policistů. Jason probral všechna pro a proti, zamyšleně se usmál a řekl:

„Ne. Ale sehrajeme pro ně nějaké divadlo."

Kolem osmé hodiny ráno místního času vstoupil do hotelu „Lulu" velmi snědý muž ve velmi bílém obleku s lesklým kovovým kufříkem, obvyklým atributem darkhanského obchodníka, v doprovodu ženy, která zřejmě vyznávala jediného Boha, protože měla zahalenou tvář proti cizím pohledům. 1 postavu jí halily široké záhyby volného nařaseného šedého hábitu.

Rozlehlá hala hotelu kypěla a vřela, byla přeplněna překrásnými ženami, tichou nevtíravou hudbou a bujnou zelení, uklidňující oči. Pokud by Jason Cortézovi uvěřil, že toto není nejlepší hotel ve městě, nedovedl si představit, jak by vypadal ten skutečně nejlepší.

Právě se chystal hlasitě pronést předem připravenou řeč, něco v tom smyslu, že přece nebude šetřit, když je jedním z nejbohatších těžařů uranu na jižní polokouli a má dostatek prostředků na to, aby se ubytoval v kterémkoliv známém světovém hotelu, ovšem hodlá se ubytovat právě zde, protože toto jistě nejlepší hotel v Galaxii je, ale nestačil říct ani slovo. Pistole byly mnohem potřebnější.

Když totiž přistoupili k recepci, zpod lesklého pultu se jako rychlé zmije vymrštila automatická pouta a zacvakla na jednom Jasonově zápěstí a na obou Metiných, zatímco recepční zalezl pod pult. Tohle určitě nebyla policie, ta se napřed legitimuje. Nu což, na hrubou sílu platí ještě větší síla.

Jason začal okamžitě bez míření střílet. Muže, který k němu přiběhl, odzbrojil a pokusil se ho vzít jako rukojmí, když ho chytil za krk volnou rukou. Nemělo to ale význam, život zajatého bandity (agenta? špiona? piráta?) zřejmě nikoho nezajímal. Daleko více je zajímala Meta, která obě pouta bleskurychle vyrvala z usazení a spustila palbu na vše, co se hýbalo i nehýbalo.

Snad během sekundy, v níž „náhodní návštěvníci" a „zaměstnanci hotelu" profesionálně zalehli jako vojáci kosmické gardy, vystřídal slabou vůni květin a koření ostrý dusivý pach shnilých ryb. Jason se pokusil dýchat pouze nosem, v němž měl již předtím vložené filtry, okamžitě však zjistil, že to nemá smysl, do haly vpustili takzvaný „velrybí" plyn, pronikající jakýmikoliv filtry. Toto svinstvo bylo vyráběno z černé ambry podivuhodných vlastností, získávané z obrovského delfínovce, vyskytujícího se pouze v oceánech planety Grubliana. S jedem delfínovce a jeho účinky se již Jason nejednou setkal.

„Raději jsme se měli vzdát, uskutečnit ten Metin směšný nápad! Hlava mě bude bolet jako střep..." blesklo mu hlavou, než upadl do bezvědomí.

6

„Nechcete si zapálit?" vyzvídal odkudsi z dálky něčí zdvořilý hlas.

Jason otevřel oči a spatřil nad sebou skloněného urostlého snědého muže v sportovním tričku. Mladá tvář, zbrázděná vráskami, byla lemována dlouhými světlými vlasy, staženými na čele kovovou obroučkou. Rovný ušlechtilý nos ideálně ladil s tenkou linií bezbarvých rtů, pohled ocelově šedých očí pod hustým obočím byl neproniknutelný.

„Chcete si zapálit?" opakoval neznámý atlet.

„Napřed chci vědět, kdo mi to nabízí," odpověděl Jason důstojně. Pohnul oteklýma rukama a zjistil, že leží pevně přivázaný na něčem rovném. Hlava ho už téměř nebolela, ale v ústech měl ještě stále protivné sucho. Za dané situace měl skutečně chuť nejprve si zapálit, ovšem kouřit se svázanýma rukama dost dobře nešlo.

„Kdo jste?" trval na svém.

„Oprávněná otázka," uznal svalnatý blondýn. „Pochopitelně se představím, ale napřed vám trochu uvolním ruce a krk. Slibte mi, že nebudete vyvádět."

„Slibuji," řekl Jason bez upřesňování, jakého vyvádění se zde bojí.

Když se posadil, kromě lesklé podlahy uviděl i vše ostatní. I když toho moc nebylo - holé stěny, žádná okna ani dveře, dvě křesla a mezi nimi - nemocniční nosítka, k nimž byl připoután pevnými popruhy. Měl teď přivázánu část těla od pasu dolů až po kotníky. Nyní by se dokázal osvobodit, ale proč vlastně? Podivná místnost bez viditelných známek vchodu nebo východu by stěží umožnila rychlý útěk. Pozornost si zasluhovala rovněž i protivníkova fyzická kondice, kapsy jeho kožených kraťasů mohly skrývat pistoli nebo ještě něco účinnějšího. Navíc Jasonovy kapsy zely prázdnotou. Nemusel

je osahávat, protože je prostě neměl. Převlékli ho totiž do volného oděvu podle poslední darkhanské módy a obrali o všechny jeho věci.

„Jmenuji se Henry Morgan."

„No konečně!" vydechl Jason. „Hledám vás už hezky dlouho!"

„Vy mě?" podivil se okamžitě Morgan. „To já vás hledám kolikátý rok!"

„Kolikátý konkrétně?" zeptal se Jason a aniž vyčkal na odpověď, ihned pokračoval: „Díky té tak dojemné náhodě byste mě snad mohl rozvázat úplně, bude se mi lépe kouřit. Vyvádět nebudu."

Morgan naň skoro obdivně pohlédl a začal ho okamžitě rozvazovat. Buď k Jasonovi pocítil nebývalou důvěru, nebo to bylo součástí předem promyšleného plánu. Jason usoudil, že ať je to jakkoliv, je na čase zopakovat předešlou otázku:

„Tak jak dlouho mě hledáte?"

„Od toho dne, kdy vaši lidé v čele pozemské flotily rozprášili Hvězdnou hordu na přístupových trasách k nejstarší z planet. Tehdy jsem o vás získal nějaké informace. Vím, že jste kariéru velkého hráče ukončil oslnivou výhrou v kasinu „Cassylie", a o tom dalším... o tom mi nyní povyprávíte sám," jako by se náhle probral Morgan (protože kdo koho teď vlastně zajal?). „Dáte si doutník?"

„Raději bych cigarety, co jste mi zabavili," odvětil hbitě Jason.

„Dva - nula pro vás," zasmál se Morgan a vytáhl z levé kapsy krabičku Antaresek.

„Dva - jedna," usmál se rovněž Jason poražený jeho předvídavostí. Momentálně to byla jeho oblíbená značka. Mnohokrát už přestal kouřit, vždycky ale začal znovu a pokaždé přešel na jiný drah. S nadějí vzal do ruky malou plastovou krabičku, ale to nebyl ten balíček, v jehož dvojité stěně byla ukryta miniaturní vysílačka, tenhle byl nový, ještě nerozdělaný.

Morgan pochopil, proč Jasonovy prsty chvíli přejížděly po

krabičce ze všech stran, a neskrývaně se bavil.

„Dva - dva," oznámil Jason a nečekaje na pozvání, usedl do křesla.

Morgan prázdná nosítka volně odstrčil, když už měla s rachotem narazit do zdi, ta se rozevřela a pohltila je, načež se beze stopy opět uzavřela. Působivá technika!

Pirát zpozoroval Jasonův uctivý pohled a položil mu provokativní otázku:

„Myslel jste si, že jsme úplní hlupáci?"

Zda měl na mysli cigarety nebo zeď nebylo jasné, ale rozdíl v tom velký nebyl.

„Ne," odpověděl Jason téměř po pravdě. „To jsem si nikdy nemyslel. Proč bych vás jinak hledal?"

,,Lžeš!" vykřikl ostře Morgan a přešel náhle na tykání. „Řekls Wainovi, že tvůj mozek předčí všechny naše dohromady!"

„Tři - dva pro něj," pomyslel si Jason, ale nahlas neřekl nic. Protože to pro piráta bylo ve skutečnosti nejméně třicet tři ku třem. Po takovém útoku se nesmí spěchat s odpovědí, je třeba se uklidnit a vzít rozum do hrsti.

Odkud může znát takové podrobnosti? Od Mety? Stěží. Vyčetl je snad přímo z Jasonova mozku? Při určité úrovni techniky je možné i něco takového. Nebyl ale čas uvažovat o proslulé mentoskopii. Nepřítele, který ti čte myšlenky, normálně přechytračit nejde. Tedy...

„Pokud vím, na tykání jsme si ještě nepřipili," zavrčel Jason jakoby uraženě a zaskočeně, čímž získával čas.

„Hned to bude," souhlasil v mžiku Morgan a luskl prsty.

Ze stěny již známým způsobem vyjel podivný malý servírovací stolek. Červenala se na něm pořádná láhev rumu, načatý mladý kokos, plný průzračné šťávy, nádobka s ledem, cukřenka, tenké plátky zelené limety a dva vysoké poháry. Moc pěkný pohled.

Jason uvažoval a urychleně probíral možnosti. „Je snad Morgan ve spojení s Wainem? Nesmysl! Nejpravděpodobnější je možnost, že nejen Wain sleduje Morgana, ale i Morgan

Waina. Náš rozhovor byl odposloucháván a nahráván podle pravidel klasické špionáže. Kdopak je asi silnější? K čertu, ať se všichni propadnou do černé díry, o čem přemýšlím? Mlčím už moc dlouho. Musím Morganovu znalost toho rozhovoru využít pro naše plány."

Jason vypil první nápoj mlčky a pak náhle zaútočil:

„A ty, Morgane, vždycky mluvíš pravdu?"

Pirát se na moment zamyslel a pak se hlasitě rozchechtal: „Bože můj, snažím se ji nikdy neříkat!"

„Tak vidíš," navázal Jason. „Jsem hráč a mou hlavní zbraní je chytrost. Jak jinak by se mi podařilo z mazaného sira Rogera vymáčknout, kde tě mám najít? Prostě jsem mu musel nabídnout pomoc a nějak ho přesvědčit. Vyšlo to. Ve skutečnosti je to holý nesmysl - vzít ti uloupené peníze a vrátit je tomu podvodníkovi. Tys je získal v boji, zatímco on pomalu, ale ustavičně okrádá vlastní národ a neúspěšné návštěvníky. Snad si nemyslíš, že jsou moje představy o spravedlnosti tak primitivní, jak to vyznělo ve speciální úpravě pro Waina? Jsem hráč, Henry, zapamatuj si to!"

„A co když Wain teď tvoje slova slyší?" vyzvídal vemlouvavě Morgan.

„Nevím sice, jak by to bylo možné, ale kdyby slyšel, bylo by to fajn," odpověděl Jason bez přemýšlení a s uspokojením zaznamenal udiveně pozvednuté obočí bývalého piráta. „Nechápeš? V tom případě jsem Waina definitivně zmátl. A pokud je soupeř zmatený, vyhrávám já."

Morgan nalil podruhé a přichystal se poslouchat dál. Společník v něm zřejmě vyvolával stále větší zvědavost. Dosažený úspěch bylo nutné ještě upevnit.

„Před mnoha lety jsem Cassylii připravil o tři miliardy," připomněl Jason. „Nebylo to patnáct, ale stačilo to. Chtěli mě za to později zabít, takže se navzájem příliš nemilujeme. Jestli sis o mně něco zjistil, musíš dobře vědět, jaký mám vztah k zákonům. V kasinu už nehraji. Už mě to nebaví. Zabývám se například válčením, pokud jsou v něm dostatečně vysoké sázky. Protože pozemšťané dobře zaplatili, zničili jsme tehdy s

přáteli tvoji Hvězdnou hordu."

„Nebyla moje," namítl Morgan. „Tehdy jsem se k nim nakrátko přidal, protože jsem byl ještě mladý a hloupý. Zato oni byli úplní idioti. Okrádali úplně všechny a vrhali se na jakoukoliv překážku jako divá zvěř. Nutně museli chcípnout. Čert je vem, Jasone. Čímpak se zabýváš nyní?"

„Teď hraji o nejvyšší sázku. Nezačnu ti vyprávět o svých operacích v posledních letech. Byly docela rozsáhlé. Obávám se, že tvoje představivost na takové cifry nebude stačit. Upozorňuji tě, že je jen velice úzký okruh lidí zasvěcen do toho, že právě já jsem rozpracoval scénáře mnoha veřejně známých událostí. („Ještě víc mlžit," pomyslel si Jason, „ještě víc strašlivých tajemství a pýchy, která předchází pád. To se vyplácí!") Vydělal jsem obrovské množství peněz. Mám reálnou moc na několika planetách. Už mi to ale nestačí. Chápeš, Henry? Život se mi najednou zprotivil, stal se nudným a jednotvárným. Nechybí mi rozmach, drzost ani rozlet fantazie. Proto jsem začal hledat odpovídajícího společníka. A moje volba padla právě na tebe. Když budeme spolupracovat, dříve nebo později nesebereme jen patnáct miliard, zabereme celou Cassylii. Věříš mi, Henry?"

Poslední větu Jason doslova horlivě vyhrkl.

Morgan se znovu začal cynicky chechtat.

„Tedy, Jasone! Ty hvězdný romantiku!" málem se válel smíchy. „Už velice dávno nikomu nevěřím. Nevěřím v nic. Věřit nelze. Věří jen absolutní kreténi. Hahaha!" Náhle se uklidnil. „Potřebuji tě, Jasone. I kdybys mi lhal tady, nebo Rogerovi tam, nebo třeba sám sobě před zrcadlem, teď budeš pracovat pro nás. Tak to bude."

„Opravdu?!" vydechl Jason, s jakoby skutečně nelíčenou radostí. „Věděl jsem, že se pochopíme!"

„Ne, Jasone, vůbec nic jsi nepochopil," ochladil Morgan jeho jásavé nadšení. „Budeš pro nás pracovat ne tak, jak bys sám chtěl, ale jak ti nařídím. Ještě si rozmyslím jak. Nebude to snadné. Bezchybně střílejících hrdlořezů, kteří dokáží hryzat železo zuby, mám dostatek. Použít na něco takového tebe by

bylo nerentabilní, doslova pitomost. Jsi daleko důležitější jako myšlenkový zdroj. Řekls Wainovi pravdu, že všechny naše mozky dohromady nevydají za tvou hlavu. Teď je ale ta hlava také naše. Ano, nevěřím slovům. Žádným. I tebe si prověříme. Velice brzo."

„Obereme někoho tady na Darkhanu?" zeptal se klidně Jason.

„Fuj, hráči," zašklebil se Morgan. „Za prvé už dávno nejsme na Darkhanu („Zajímavá informace! Jen pokračuj!") a za druhé si zapamatuj, že nejsme piráti, ale flibustýři. Slovo pirát ve starobylých jazycích znamená prostě lupič. Takoví byli ve Hvězdné hordě - obyčejní lumpové a zloději. Jako flibustýři se označují „svobodní plavci". („To sis přeložil z jakého jazyka, chytráku?" pomyslel si Jason. „Takový překlad neznám!") Osvobodili jsme se od všech zákonů lidských i božích, zbavili jalových slibů, zotročující lásky a smutku, patříme jen sami sobě a zanedlouho nám bude patřit celý obydlený vesmír..." („Takové písničky jsme už slyšeli a nejednou.")

Jason ho přestal vnímat, zato usilovně myslel na něco jiného. Morganem náhodně vyřčené slovo „láska" mu připomnělo Metu. Kde je? Musí ji najít!

Tento úkol se mu nyní náhle zdál nejdůležitější a neodkladný. Byl zřejmě nejvyšší čas, protože Morgan dopíjel třetí pohár zředěného rumu s oslazenou limetou a měl už rozjařené oči.

„Kde je Meta?" skočil Jason ostře samolibému flibustýrovi do řeči.

Morgan se odmlčel, jako by ho někdo vypnul, dopil nazlátlou tekutinu z poháru a nevrle zavrčel:

„Co se rozčiluješ? Je v pořádku."

„Ptám se, kde je?" opakoval umíněně Jason. Flibustýři i všichni ostatní jim podobní lotři vždycky obdivovali sílu a tvrdohlavost.

„Kousek odsud. Odpočívá. Měla splnit úkol a zpackala ho."

Jason vyskočil, pravicí mimoděk sevřel pažbu neexistující pistole, ale vzápětí se uklidnil a celkem vyrovnaně pronesl:

„Dobře vám tak!"

„Dobře nám tak!" napodobil ho Morgan. „Říkám, zpackala to. Tony Howard přišel o oko."

„To není dobré," politoval Jason neznámého Howarda.

„Nic se nestalo," odbyl to nějak podivně Morgan, „pro flibustýra jsou dvě oči přepych. Tony si za to může sám. Koneckonců mohla někoho zabít. Což by nebylo dobré." Morgan náhle zasněně přimhouřil oči a zavrtěl hlavou. „To je tedy ženská, ta tvoje Meta! Vynikající kus!"

„Opatrně, mucharribe!" Jason se pro všechny případy rozhodl použít odposlechnuté darkhanské slovíčko. Hůř už nebude a možná zjistí, co to znamená. Tenhle „polyglot" z velké cesty musí darkhanštinu aspoň trochu znát, když má na horké planetě vlastní zájmy. „Opatrně, slyšíš?! Je něco jako moje manželka!"

„Nedělám si na ni zálusk, troubo," cítil se poněkud dotčen flibustýr. „Prostě se mi zamlouvá, jak ta tvoje holka bojuje. Proboha, vyrovná se třem mým chlapům naráz!"

Pak jakoby náhle procitl:

„Jaks mi to řekl?! Mucharribe?" („Už je to tady! Že bych se mýlil? Snad to není urážka, za kterou tady přijdu o hlavu spíš než za toho cabrona? Copak nezjistím, co to je?" blesklo Jasonovi hlavou)

„Kdo tě učil nadávat?" vyptával se Morgan dál. „Co máš proti mucharribům? Povolání jako povolání, není horší než jiná."

„Povolání?" překvapeně se zeptal Jason.

„Samozřejmě, mucharrib je darkhansky pašerák."

Jason se svému omylu usmál a Morgan začal řvát smíchy:

„To není špatné, Jasone, od teďka ti budu říkat Mucharrib."

„Jak chceš. Nějak jsme ale odbočili, kapitáne. Přikaž, ať moji ženu přivedou sem. Chci si ověřit, že je živá. Ujišťuji tě, že tady se bude chovat dobře. A ve třech se spíš dohodneme."

„Dobrá, Jasone," blahosklonně souhlasil Morgan, stlačil spínač na náramku, dal si ho k uchu, pak k ústům a něco krátce zašeptal. „Zdá se, že ti dnes štěstí přeje. Ať je po tvém.

Do pěti minut ji tu máš."

Jason se rozhodl změnit téma, dokud je Morgan uvolněný nedávným veselím, ještě nezvážněl, a což bylo nejlepší, nezměnil své rozhodnutí:

„Poslyš, Henry, skutečně by mě zajímalo, proč neustále připomínáš boha."

„Protože věřím..." zarazil se, když si uvědomil svá nedávná slova, „...protože u nás je zvykem věřit v boha."

„V jediného boha jako Darkhanci?" upřesňoval si Jason.

„Ještě to tak!" odmítl podrážděně Morgan. „Zapomeň na Darkhan. Tam se pěkně dlouho nevrátíme. Prokletá planeta! Nedá se tam napít ani pobavit se s děvčaty. Z těch umouněných idiotů jsem děsně utahaný! Koupil jsem tam totiž kus pustiny společně s jednou těžařskou společností. Nese to peníze, ale hlavně, mám tam předsunutou základnu prakticky vedle „zlatonosné" Cassylie, ale pro Cassylijce nedostupnou. Pro darkhanské vládce mám přichystané bezvadné překvapení, váží si jen bohatých a mocných, všech bez rozdílu." Odmlčel se a pak pokračoval: „Taky proto je tak všechny nenávidím. Víš, jak dobývají těžké kovy?"

„Vím," řekl Jason, „povrchovým způsobem."

„To se musí vidět!" začínal se Morgan rozehřívat. „Jen prosejí písek a zametou koštětem a je to! Pak mohou nabírat uranovou rudu obyčejnými lopatami. Ty samozřejmě nepoužívají, na to mají stovky robotů s obrovskými lžícemi, kteří jim uklízejí - megatuny ročně. Panebože, proč tak drahocenný poklad dostali nějací praštění náboženští fanatici?! Proč?!"

„Tak proč jim ho nesebereš?" popíchl ho Jason lehce.

„Nebudeš mi věřit," odvětil Morgan vážně, „ale na to zatím nemám. Jo, Cassylie, ta se dá obrat jednoduše. Ale i tak se jim dostanu na kobylku, určitě. Jen si to představ - moje firma, moje půda, moji dělníci, moji roboti a osmdesát procent zisku musím odvést Darkhanu. Protože takový je zákon. Protože na „horké planetě, zastíněné pravicí jediného boha Ghachaba nesmí ani hrst písku patřit nenormálním". Tak to stojí v jejich

posvátné knize a nic s tím nenaděláš. Okrádají nás za bílého dne, a přesto je pro nás výhodné s nimi spolupracovat. Zatím."

„Moment," trhl sebou Jason,, jaks to nazval toho boha? Neslyšel jsem, že by ho jmenovali."

„Oni ne, ale já ano. Ghachab je jejich název pro zlato. Je to skutečně jedno z dávných božích jmen. Mně se docela zamlouvá. Odpovídá realitě. Klidně se budu zlatu klanět."

„Pff!" vyprskl Jason. „Tak teď už vůbec ničemu nerozumím. Kdo vlastně jsi? Flibustýr, nebo obyčejný malý kšeftman z Darkhanu?"

„Mlč, ty... pašeráku! Na Darkhanu pracuje můj správce, který není flibustýr. Je nás mnoho, míříme k velkým penězům a velké moci různými cestami, ale já - jedině já - zůstávám svobodným plavcem. Moje volnost je mým hlavním trumfem."

Nastalo další sebevychvalování a chvástání, které už Jasona poněkud dopalovalo. Ovšem slůvko pašerák do něho příliš nezapadalo. Dokud si člověk zachovává humor, není ještě všechno ztraceno. Ve skutečnosti se Jason vlastně stále více obdivoval Morganovým různorodým schopnostem. Očekával, že narazí na hrubého tupého zabijáka s nízkým čelem, malýma očima a rozcuchanými pačesy, s rukama od krve a teď před ním seděl málem rafinovaný intelektuál, orientující se od etymologie cizích slov přes ekonomiku až k náboženství.

Ale i přesto to byl zabiják. O tom nebylo pochyb.

Morgan si ještě jednou nalil a vypil do dna. Jason si také trochu nalil do poháru, aby s ním držel krok, ale už se nenapil. Přibližoval se totiž velmi důležitý moment, v němž se mělo rozhodnout o jejich dalším osudu.

„Tuším jsem se tě ptal na boha," připomínal Jason.

„Jo," přisvědčil Morgan. „My věříme ve skutečného boha - Ježíše Krista. Je to náš zvyk. Nosíme na krku kříže. Obracíme se k němu s prosbami a on nám posílá vítězství. Máme kostely i kněze. Křtí naše děti, požehnávají naše sňatky a vyprovázejí na poslední cestě naše zabité, pokud je to možné. Někteří na mé planetě věří v posmrtný život, tak se jim lehčeji žije i umírá.

Já v nic takového nevěřím, věřím jen ve svobodu danou Ježíšem a ve vítězství mé svobodné planety, která patří jedině sama sobě a následně jí bude patřit celý vesmír."

Náhodně proskočivší zmínka o planetě byla velice zajímavá, ale Morgan, přestože byl už notně opilý, o své zemi sotva řekne víc, než co uzná za vhodné. Jason se chránil toho tématu dotknout a raději zabrousil jinam:

„No moment, Ježíš přece řekl „nezabiješ". Jak můžeš nosit kříž a přitom zabíjet?"

„Ty jsi tak naivní, Jasone, opravdu! To je strašně starý spor. Klidně ti svoji pravdu dokáži, ale až někdy jindy. Teď se mi nechce. Přečetl jsem bibli, skutečně. Většina mých lidí se ovšem jednou bude muset naučit číst. Kněží jim zatím v kostelech předčítají vybrané nejdůležitější verše z písma svatého. Ale věř mi, Jasone, že v bibli najdeš všechno, co potřebuješ. Kristus totiž toho řekl daleko víc než jen „nezabiješ". Například „Ne mír, ale meč jsem vám přinesl!", „Smokvoň, která nerodí, skácej!" nebo „Ať mrtví chrání své mrtvé!" - tohle všechno řekl Spasitel. Ale to není to hlavní. Hlavní je svoboda. Jedině kvůli ní stojí za to žít."

S tak originálním výkladem křesťanství se Jason ještě nikdy nesetkal a s chutí by si s nezvykle vzdělaným pirátem pobesedoval. Jenže v tu chvíli se stěna přímo před nimi rozevřela a v doprovodu šikmooké a žlutolící, ale přesto sympatické mladé ženy vešla Meta.

„Tak, Jasone, co tu děláme?" zeptala se velitelsky.

„Myslím, že letíme."

„A kam?" informovala se Meta.

„Na planetu... Henry, jaks říkal, že se jmenuje?"

„Nic jsem neříkal („Vida ho, vůbec není opilý!"), ale jmenuje se Jamajka."

„Jak slyšíš, letíme na planetu Jamajka."

„Prima," Meta se zjevně necítila jako zajatec. „Seznamte se, to je Madam Čin."

„Těší mě," řekl Jason, „Mucharrib dinAlt."

Zvedl se, udělal krok kupředu a obřadně políbil ženě ruku.

Na jednom ze světů, už si ho přesně nepamatoval, to byl uznávaný projev zdvořilosti, který se mu zalíbil.

„Toto je zdejší velitel, kapitán Henry Morgan osobně," pokračoval Jason ve stejném duchu.

„Hodně jsem o vás slyšela," strojeně zacukrovala Meta.

Znělo to tak zvláštně a natolik jí to neodpovídalo, že Jason začal vážně uvažovat, jestli není opilý nebo zda se mu to všechno jenom nezdá.

Morgan po Jasonově vzoru také políbil ruku Metě, byl se sebou zjevně velice spokojený a nabídl dámám rum. Ty neodmítly a pohárek ihned vypily. Až teď si Jason uvědomil, že to zřejmě dnes není jejich první. Meta asi ještě pokračovala v plnění úkolu. Pěkné. Ovšem nic dobrého. Ani ve společnosti přátel člověk nad sebou nemá ztrácet kontrolu a tady... Taková anarchie musí co nejdříve skončit.

„Henry, mohli bychom si se ženou trochu odpočinout? Nevyprovodíte nás do naší kajuty?" zeptal se Jason s nesmělým náznakem.

Byla to poměrně choulostivá otázka a Jason by se nedivil, kdyby na ni Morgan zareagoval tím, že by se rozzuřil, přikázal je znovu přivázat na nosítka a píchnout jim dávku nějakého uspávacího prostředku. Reakce velitele flibustýrů však byla zcela opačná:

„Kdepak, můj milý! Teď se půjdeme společně naobědvat. Už nás čekají v hlavním sále. Slavnostní oběd s vínem a čerstvými zákusky. Už jsme se přece o všem domluvili."

„Bože!" vykřikl Jason a obrátil oči v sloup. „Jen to ne!"

Začal si pomalu osvojovat flibustýrskou mluvu, ale o čem a kdy se domluvili, dosud nepochopil.

Jak se ale ukázalo, skutečně uspěli. Morgan na to měl svou vlastní metodu. Vypadalo to, že mluvili o ničem, žertovali a smáli se, ale mezitím se vyjasnilo, kdo je kdo, proti komu a s kým jsou a proč budou moci dál žít.

7

Řadový křižník, nesoucí hrdé jméno „Conquistador", byl skutečně velkolepý. Ne tak silný jako „Argo", ale i tak moderní a složitý. Na útěk z něj by potřebovali dlouhou dobu, možná celé dny, než by se naučili zneškodnit všechny obranné a řídící systémy. Urychlit by to mohla jedině důkladná instruktáž některým z členů posádky. Ovšem najít zrádce mezi flibustýry byl krajně obtížný úkol. Příznivci hry na obě strany se mezi nimi prakticky nevyskytovali. Pokud se někdo takový objevil, Morgan mu bez dlouhého rozmýšlení usekl hlavu. Všichni do jednoho dobře znali existující řád a nepříliš originální přání zůstat naživu bylo vlastní flibustýrům tak jako všem rozumným lidem. S naverbováním protivníka do vlastních řad nemohli pyrranští zvědové počítat.

Kromě toho značně prozíravý Morgan pochopil důležitou věc: ať má Jason jakékoliv plány, na Jamajku s nimi doletí. Třeba z pouhé zvědavosti. Takový člověk, který by zahodil šanci poznat hlavní sídlo pirátů v Galaxii, snad neexistuje.

O Jamajce kolovaly legendy po všech obydlených světech vesmíru. Většina mínila, že planeta jako sídlo svobodných pirátů je pustý žvást, výplod něčí nemocné mysli. V reálnou existenci Jamajky věřili pouze lidé určitého druhu: lupiči, zloději, podvodníci, kosmičtí tuláci, poslední milovníci jedinečné romantiky kosmických letů a také (v rámci výjimky) někteří sociologové snící o tom, že poznají jediný funkční model společnosti, skládající se pouze z lidí porušujících všeobecně platné zákony.

Unudění bohatí flákači, utrácející peníze v nejlepších restauracích a kasinech Cassylie nebo se stejně znuděně povalující v proslulých lázních na úrovni Sunbeach na Cliandě, milovali povídačky o Jamajce. Co se toho o ní svého času Jason naposlouchal! Například že je to ráj na zemi,

různorodostí radovánek nesrovnatelný s žádným jiným místem ve vesmíru. Nebo že je to místo božího trestu pro všechny hříšníky, protože nic strašnějšího než Jamajka nemůže být. Také říkali, že pirátská planeta přiletěla z jiného vesmíru nebo že je umělého původu a byla pokusně vybudována jakýmsi dávným vědcem. Také kolovala báchorka, že Jamajka je ve skutečnosti původní stará Země, pravlast celého lidstva, pravda, od těch dob poněkud pozměněná.

Copak šlo nenavštívit tak zajímavý kout Galaxie, navíc když je tam pozval jeho vládce osobně?

Meta jako každá Pyrranka pochopitelně přílišnou zvědavostí netrpěla, ale milovaného Jasona podporovala ve všem. A navíc se, sama pro sebe nečekaně, vžila do přidělené role rychleji a lépe než sám autor nápadu. Nebylo to vlastně nic udivujícího, protože okolní prostředí jí bylo téměř vlastní. Flibustýři si Metu naklonili svou přímostí, odvahou a smělostí. Psychikou jí v podstatě připomínali její rodáky. Ojedinělý cit pro nebezpečí jim byl také vlastní již od narození, o ustavičné připravenosti k boji ani nemluvě.

Co se Metě také zamlouvalo, byl střízlivý přístup ke všemu a udivující neschopnost dlouho se zlobit. Toto umění odpouštět téměř vždy odporuje vznětlivosti. Za daných okolností bylo obojí jasně cítit. Nikdo se necítil ukřivděn: Cortéz, sražený ještě na kosmoportu v Darkhanu, ranění z haly hotelu „Lulu" ani jednooký Howard, a nikdo se jí nechtěl mstít. Nikdo na ni nezahlížel. Všichni byl nadšeni její krásou, její silou a jejím jednáním. Meta byla naopak nadšena jimi. Tato idyla by mohla trvat dlouho, nebýt některých událostí, které musely proběhnout a také proběhly se vší nevyhnutelností.

Až následující večer, když přišli k sobě po nehorázné pitce předešlého dne, se pokusili se střízlivou hlavou znovu si promluvit s Morganem. Podobné pitky, jak jim řekli, probíhaly na pirátské lodi pravidelně po odletu ze svatouškovského Darkhanu, kde se nesmělo pít. Naneštěstí byl kapitán

„Conquistadora" po opici nevrlý a uzavřený, prohodil k zajatcům stěží dvě nebo tři věty a s řešením dalších praktických detailů je odkázal na svého prvního důstojníka, Francoise d'Ollonaise.

Ten byl sice poněkud hovornější, o to méně však inteligentní, až to bylo přímo vidět nezaostřeným okem. Tento druhý nejvyšší náčelník nebyl schopen ujasnit si, jak se má k zajatcům chovat: buď jsou mu oba jako obvykle podřízeni, nebo jsou to nějaké důležité osoby a měl by být ostražitý. Bývalého piráta nejvíc rozčilovala přítomnost ženy, mající stejná práva jako muži. Už od mládí považoval příslušnice slabšího pohlaví za majetek, zboží, za předmět poskytující rozkoš. Toto přesvědčení bylo zvikláno pouze jednou, v případě spolubojovnice Madam Čin. Teď se znovu objevila výjimka. Po drsných zkouškách ji rozhodně jako příslušnici „slabého" pohlaví označit nemohl, a navíc Morgan nedovolil, aby na tu cizí čubku někdo jen sáhl.

D'Ollonaise proto Metu pouze hltal očima. V tom pohledu se mísila lítá nenávist, zvířecí chtíč zmocnit se toho překrásného těla a ještě něco. Něco podobného závisti. Tentokrát dostal vyděděnec a všeho schopný darebák od Morgana velice nepříjemný a těžký úkol. Proto se dlouho loudal s odpovědí, supěl a funěl, než nakonec vysvětlil novým členům společenstva jejich práva a povinnosti.

Bylo to poměrně jednoduché. Vrátili jim prakticky všechny jejich věci, především pistole. Flibustýři chápali lépe než kdokoliv jiný, co pro profesionála znamená návyk nikdy se neodloučit od zbraně. Navíc během doby, kdy byli zajatci v bezvědomí, podrobně prozkoumali pyrranský systém pistole, vymršťující se z pouzdra, a místní řemeslníci během tří dnů vybavili celou posádku lodi stejným vybavením, čímž se možnosti pirátů s cizinci vyrovnaly.

Na „Conquistadorovi" se nikdo neobával střelby. Všichni byli velice zodpovědní a náhodné střelby (ani v podnapilém stavu) se nikdy nedopustili. Takže otázka zbraní byla vyřešena velmi snadno a rychle. Horší to bylo se spojovacími prostředky.

Důvěra je důvěra, ale Morgan si čestně přiznával, že se přece jen dosud Jasona obává. Kdo ví, co se mu honí v hlavě! Proto velitel flibustýrů nové dvojici okamžitě zabavil pro jistotu a bez rozdílu všechny přístroje, které mohly mít daleký dosah. Odhadl, že si Jason dinAlt stěží bude povolávat na pomoc speciální oddíly Zvláštního výboru. K tomu by se velký hráč nesnížil. Nějaké dobré přátele by si však přivolat mohl. Morgan si sice dost dobře nedokázal představit, jací by ti Jasonovi přátelé mohli být, ale potom, co si ověřil a ocenil Metiny bojové kvality, vcelku oprávněně se jí podobných „přátel" obával.

Usoudil, že jestliže se Jason skutečně nadšeně rozhodl s flibustýry spolupracovat, něco podobného dálkovému spojení nepotřebuje. Nemá s kým si vyprávět přes vzdálenosti tisíců parseků. Není s kým a proč. Navíc když přítomnost této dvojice na palubě je nutné důsledně utajit. O poloze křižníku nemluvě, tu ještě víc. Jejich vlastní lodní spojovací uzel byl chráněn tak, že nejen Jasonovi s Metou, ale ani desítce Pyrranů by se ho nepodařilo dobýt.

Pro spojení na krátkou vzdálenost, uvnitř lodi, jim dali obvyklé kapesní komunikátory. Ty postačovaly.

Pohostinnost pirátů neměla obdoby. Podmínky zajatců nemohly být lepší - soukromá kajuta, relativní svoboda pohybu, možnost spolu kdykoliv komunikovat, společné stravování, kvalitní jídlo a nakonec výsada nosit zbraň, která zaručovala, v případě pokusu je zabít, možnost vzít s sebou na onen svět několik nepřátel, tedy nových společníků. Skutečně, byl by to hřích cítit se uraženě. Také se tak necítili, klidně vyčkávali konec cesty a přemýšleli, co mohou v podobné situaci udělat.

Pokud je odposlouchávali, mohlo to být jedině v kajutě, kterou jim přidělili. V oděvech nic nenašli. Je třeba uvést, že obvyklým oblečením flibustýrů byly lehké košile z tenkého plastocelového plátna a silné kalhoty z umělé kůže. Obojí sice dobře chránilo proti pronikavému záření a vysokým teplotám, ale neproniknutelné nebylo. Tímto šviháckým oblečením lehce

pronikaly nejen kulky libovolné ráže, ale i obyčejné nože. Piráti byli přece nejznámějšími ctiteli chladných zbraní. Virtuózně vrhali na cíl krátké, speciálně vycentrované nože, zatímco jinými čepelemi, dlouhými a těžkými jako meče, ale zakřivením připomínajícími spíše šavle, dokázali podle slov očitých svědků rozsekat živého člověka během sekundy na kusy. Proč si oblíbili tak komplikovaný způsob zabití, Jason zatím nepochopil, ale rychle poznal, že tu člověka hodnotí podle toho, jak se umí šavlí ohánět, a že zbraň rozhodně neslouží jen jako dekorativní doplněk oblečení, jak poznamenala Meta. Zanedlouho se přesvědčili, jak to bylo pravdivé.

Poprvé si Jason s Metou promluvili beze svědků ve velkém kulovém sále u vyhlídkové obrazovky, připomínající standardní kruhový průzor. V tomto stroze vojenském objektu snad ani jiné okno být nemohlo. Astronavigační kabina byla v jiné sekci a informace o okolním prostoru byly pochopitelně předávány pomocí mikrosnímačů, umístěných v pancíři. Jak se jim však podařilo zjistit později, sveřepý „Conquistador", ježící se stovkami hlavní, byl zvnějšku zamaskován jako obyčejná dopravní loď. Samozřejmě měl i falešnou vyhlídkovou kupoli, pro dokonalou iluzi pokrytou lesknoucí se tenkou vrstvou oceloskla. Díky této konstrukční zvláštnosti vzniklý vnitřní prostor piráti někdy používali pro svá shromáždění. Proto tento sál vybavili obrovskou obrazovkou, na níž bylo možno sledovat jakoukoliv informaci a podle přání obdivovat obraz hvězdného nebe brázděného všemi směry možnou kořistí. Jindy pro změnu zkoumali krajiny dalekých planet, které se v nejbližší době chystali napadnout.

„Tak jaké jsou naše další plány?" vyzvídala Meta.

„Dosavadní se zatím nemění. Postupujeme jako předtím. Musím uznat, že jsme první etapu úspěšně splnili."

„Vcelku ano, pokud nepočítáš, že nás málem zabili."

„Meto! Nepoznávám tě, na naší planetě se přece stávalo komukoliv, že mohl být nejmíň dvacetkrát za den „málem zabitý". Copak sis na to dosud nezvykla?"

„Zvykla, jenže tentokrát je to něco jiného. Mám prostě pocit, že nechápu, proč vlastně riskuji život."

„Nerozumím ti," řekl Jason ještě překvapeněji, „vysvětli mi to pořádně."

„Nevím, jestli se mi to podaří... rozumíš, ty ses probudil až na lodi, ale já ještě v poušti. Ta dávka velrybího plynu byla na mě malá. Probrala jsem se na korbě pískochodu. Pořádně se otřásala. Asi zrovna přejížděli přes hřeben duny. Před očima se mi míhaly obrysy tří postav se zbraněmi hlavní nahoru a zastiňovaly hvězdy. Ležela jsem svázaná obyčejným provazem, který bych lehce přetrhla. Právě tehdy jsem si poprvé v životě uvědomila, že se nechci porvat. Přestala jsem chápat proč. Když mě přenášeli do kosmického člunu, nehrála jsem spící, abych je mohla nečekaně napadnout. Uviděli moje otevřené oči, udiveně zamlaskali, usmáli a řekli: „Podívejte, probudila se! Měla by se napít." Odněkud se objevila láhev rumu a dost dlouho ho do mě nalévali. Ale vědomí jsem neztratila ani během startu. Pamatuji si ho absolutně přesně - byl úplně nehlučný."

„Možná tě umístili do zvukotěsné sekce," navrhl Jason.

„Ne. Jsem o tom pevně přesvědčená, start proběhl v naprostém tichu. Věř zkušenému pilotovi."

„Chceš tím naznačit, že flibustýři používají antigravitační pohon?"

„Už je to tak, Jasone. Mluvili jsme ale o něčem jiném."

„Promiň," souhlasil. „Mluvili jsme o tobě."

Odmlčel se a zamyslel. Ještě stále se na této lodi, vybavené nejmodernější technikou, obával jejich odposlouchávání. Vyhýbal se čemukoli důležitému, držel Metu za ruku a snažil se jí svoji obavu předat. Na druhé straně se ale snažil vymyslet si pro rozhovor s Metou takové téma, aby pak při rozhovoru s Morganem mohl zjistit, zda je odposlouchávali. Pokud Morgan není ještě mazanější.

„Pokoušeli se zjistit, ze které planety jsme?" zeptal se po chvíli.

„Samozřejmě. Rovnou jsem jim řekla pravdu. Ničeho se

nebojím. Počítám, že se Felicity kdykoli ubrání celé jejich flotile."

„Jsi senzační, Meto! V rozvědce ses neučila, ale umíš to na jedničku," blesklo Jasonovi hlavou.

„Proč si myslíš, že Morgan uvažuje o útoku na naši planetu?"

„Nemyslím si to, ale Madam Čin mi vysvětlila, že za určitých okolností flibustýři nešetří nikoho. Svoboda a kořist jsou pro ně nejdůležitější věcí na světě. Jejich pojetí přátelství je velice osobité. Tak například je možné se na přítele urazit pro nevhodně pronesené slovo a useknout mu hlavu. Nebo přepadnout jeho planetu, pokud ti třeba ukradl dívku. Taky se tu prohrávají v kartách lidé, lodě i celé planety."

„My ale přece nebudeme naší planetu sázet do hry, prostě nebudeme hrát."

„To není možné. Odmítnout hrát je smrtelná urážka."

Meta zamyšleně zavrtěla hlavou, zjevně se pokoušela vzpomenout si z vyprávění Madam Čin ještě na něco zajímavého.

Jasona napadlo, že žít podle zdejších zákonů asi nebude tak jednoduché, jak si zpočátku mysleli. Ale ani teď nepřišel na něco, čím by Morgana nachytal s možným odposlechem.

Proto se druhý den odvážil provést poměrně nebezpečný pokus. Začal s Metou hovořit již cestou kruhovou chodbou a znovu ji zavedl k vyhlídkové obrazovce.

„Dokud jsme tu sami," pošeptal Metě, „pozorně mě poslouchej. Něco jsem zjistil. Spojovou kabinu skutečně hlídají jako šílení, ale kapitánský můstek skoro vůbec, tam jsou jenom tři chlapi. Na hlavním řídícím pultu je náhradní skokový vysílač. Mohu ho použít pro spojení s naší planetou. Stačí mi na to necelá minuta. Plán je jednoduchý. Přesně v 18.00 lodního času se na můstku střídají. K pultu se místo Tony Howarda postaví Eddy Hook a dva hlídače u dveří nahradí jiní dva. Čili v té chvíli jich bude šest, ne tři. Tehdy budou útok očekávat nejméně. Nebudou tak ostražití a v bdělosti poleví. Už jsem si to ověřil. Co proti nám dvěma, Meto, zmůže šest

chlapů v normální rvačce? Hlavně jim nesmíme dovolit střílet."

„A co když někdo..."

„Tak budeme střílet taky. Není to žádoucí, samozřejmě, ale pochop, dříve nebo později stejně kvůli hluku přiběhnou další. Do té doby budeme hotoví. Můstek se dá uzavřít zevnitř. Když ovládneme řízení lodi, můžeme jim pohrozit jejím zničením."

„Myslíš to vážně, Jasone?" zeptala se Meta polekaně.

„Smrtelně. Přece nechceš zůstat zajatkyní na celý život?"

Jason ji držel za ruku, něžně jí svíral dlaň a současně jí ukazováček tiskl do středu dlaně. Byl to domluvený signál, který se jí pokusil vysvětlit ještě po cestě sem: „Když tě takhle chytím za ruku, začínám mluvit něco jiného, než co si skutečně myslím..." Byla to takové nevinná věta, jaké si mezi sebou často vyměňují zamilovaní.

Meta však pochopila. Pochopila všechno! Proto teď řekla také chraplavým spikleneckým šepotem:

„Ne, Jasone, nechci být zajatkyní do konce života. Rozumím. Přesně v osmnáct nula nula se sejdeme u kapitánského můstku z různých stran..."

Jason kráčel dlouhou chodbou k můstku dvě minuty před šestou a uvažoval: „Jestli tam na nás bude čekat záloha, klidně jim řeknu, že jsem si jen chtěl ověřit, zda nás odposlouchávají. Samozřejmě riskuji, že za takový žertík dostanu nožem do žeber, ale ještě větší riziko bude, pokud tam žádná záloha čekat nebude... to je nebezpečnější než přehlédnout léčku. Pak by někomu mohly povolit nervy."

V poslední zatáčce Jasona dohonil Eddy Hook, klidně ho pozdravil a vůbec se nezajímal, co cizinec dělá v takové blízkosti kapitánského můstku. Pak se však náhle obrátil (beze stínu podezření v očích!) a zeptal se:

„Hledáš kapitána?"

„Ne, Howarda," odpověděl Jason.

„Hned přijde," vysvětlil mu mile Hook.

Na opačném konci chodby se objevila Meta a za ní dva muži s obnaženými šavlemi, jak se slušelo ve chvíli nástupu

do stráže. Piráti Metu obešli z obou stran (není čas všímat si ženy, hlídka je vážná věc) a přistoupili ke dveřím. Střídání proběhlo rychle a přesně. Z kabiny můstku vyšel jednooký Howard, mírumilovně se na ně podíval a zeptal se:

„Copak tu děláte?"

Byla to spíš řečnická otázka, pirát nevyčkal na odpověď a požádal Jasona o oheň. Zapálili si a pak už zcela uklidněný Jason vysvětlil:

„Chtěli jsme se zeptat, kdy bude nejbližší zastávka na planetě."

„Jo tak!" usmál se Howard. „Nebuďte směšní, copak si myslíte, že vás Morgan hned pustí ven?"

„Proč ne?" dělal ze sebe Jason hloupého.

„Opravdu, proč ne?" usmál se ještě jednou Howard. „Opravdu jste mě pobavili! Dobrá. Na to se zeptejte Henryho. Poslouchejte a zapamatujte si. Flibustýři nežijí podle plánů. Plujeme volně proto, aby nikdo nevěděl, kde bude nejbližší zastávka."

„Opravdu?!" upřímně se podivil Jason.

„Přísahám při Kristovi, zrozeném v Betlémě, a všech dezintegrátorech naší lodi!" vyhrkl Howard a odešel chodbou, klepaje těžkými elektromagnetickými podrážkami.

„Tak co na to řekneš?" neudržela se Meta, dávající si již samotnou otázkou odpověď: je možno si hlasitě sdělovat závěry, což značí...

„Myslím, že na naše hrozivá tajemství zvysoka kašlou. Morgan sleduje Waina jenom kvůli velkým penězům. O našich zatím nic neví, čili nás potřebuje na něco úplně jiného."

„A co když je daleko chytřejší, než si myslíme - všechno slyšel, pochopil a na provokaci nereagoval schválně?" zeptala se Meta pro všechny případy.

Jason se ještě jednou zamyslel, nechával si hlavou probíhat všechny možnosti a pak nakonec řekl: „To sotva. Doufejme!"

Přesto už následující den diskutovali na svém oblíbeném místě, u vyhlídkové obrazovky, o možnostech obsazení

pirátské Jamajky Pyrrany. Možnosti tu pochopitelně byly, ale pro seriózní závěry potřebovali Jamajku prozkoumat zblízka. A co nejdřív! Na planetě to bude určitě zajímavější, tady je děsná nuda!

Uběhly ještě dva dny a nuda skončila.

8

Celou plochu obrovské obrazovky zaplňovala čerň mezihvězdného prostoru zkrášlená barevnými hvězdami. Jason se pokoušel zorientovat, Meta se rozhodla mu pomoci a také našla několik známých souhvězdí. Nakonec s poměrně velkou přesností stanovili polohu lodi. Dohodli se na výsledcích, ačkoliv se loď pohybovala ve skokovém režimu a normální zobrazení, pokud by nepracovala standardní optika, by vypadalo jako prapodivné obrazce, které kdysi s takovou oblibou zkoumali. To, co nyní pozorovali, bylo nejspíš na obrazovku dodáváno z paměti palubního počítače. Ustavičně se měnící souhvězdí mohla v principu odpovídat reálné trase lodi (obvykle se to tak dělávalo, aby se piloti mohli snáze zorientovat v případě nouzového výstupu do normálního prostoru), ovšem na jiných lodích a v jiných situacích, zde, kde se před nimi snažili utajit vše, co bylo možné, to tak být nemuselo...

Jasonovy úvahy přerušila Metina nečekaná otázka:

„Vidíš?"

Ve středu obrazovky se z černé prázdnoty vynořila slabě svítící tečka.

„Ano. Domníváš se, že je to nějaký bolid?"

„Ne, je to umělý objekt," odborně stanovila Meta.

„Jsi si jistá?" zeptal se pro všechny případy Jason.

„Absolutně. Přibližuje se."

„Ale co když je to jen záznam?" namítl Jason.

Meta už nestačila odpovědět. Z interkomu se ozval výstražný signál a vzápětí hlas samotného Morgana:

„Jasone! Meto! Přijďte okamžitě na můstek!"

Zatímco utíkali chodbami, Jason už uhodl, že na obrazovce nebyl záznam. Jinak by přece nevznikl takový zmatek...

„Počkej, Meto, zadrž, jak můžeme vidět loď mířící k nám,

když jsme v mimoprostoru?"

„Prostě proto, že v něm už nejsme," odbyla ho Meta, aniž by na sekundu zkrátila krok nebo se ohlédla.

„Tomu nerozumím," řekl Jason. „Přechod z mimoprostoru je přece vždycky tak nepříjemný, že ho pocítíš i ve spánku."

„To ano," souhlasila Meta, „jenže tady mají úplně neuvěřitelné magnetogravitační kompenzátory. Zapomněla jsem ti říct, že už když jsme startovali z oběžné dráhy a pak skočili do mimoprostoru, taky jsem vůbec nic neucítila, a už tehdy jsem odhadla, že je to tou moderní technikou. Nejsou špatně vybavení, že? A zdálo by se, že jsou to obyčejní lumpové... mít ji tak v galaktických silách! Nebo aspoň u nás..."

„Nezapomínej," odbyl ji Jason, „že právě proto tu jsme. Jen o tom nemluv, když jsme kousek od Henryho."

Dveře kapitánského můstku byly rozevřeny dokořán. Vedle Morgana stál d'Ollonaise a oba ustavičně sledovali čelní obrazovku. Běžící údaje dole ukazovaly úžasně rychle se zmenšující vzdálenost k objektu a všechny jeho charakteristiky, které se počítači podařilo zjistit.

„Můžete z této vzdálenosti určit typ lodi?" zeptal se Morgan a krátce se ohlédl na příchozí.

Meta rychle odpověděla bez jediného zaváhání:

„Je to lehký bojový křižník, s dodatečně zesíleným pancířem na úkor snížení palebné síly. Takové se používají v druhé vlně útoku, tenhle ale vypadá jako vyřazený pro normální obchodní účely."

„Proč myslíš?" zeptal se při krátkém ohlédnutí Morgan, ale ihned se zase otočil a sledoval obrazovku.

„Protože má centrální lokátor čistě pro civilní účely."

Meta odpovídala stručně jako studentka při zkoušce.

„Pořád je ještě velice mladá," pomyslel si Jason. „Miluje, když se může předvádět. I přede mnou - to má před kým!"

„Díky," usmál se Morgan. „Užitečná informace."

K Jasonovi se otočil d'Ollonaise:

„Co myslíte, odkud ta loď pochází, dinAlte?"

„Nemyslím, vím to," odpověděl Jason (pozérství je jako

nakažlivá nemoc, ovšem, nedá se nic dělat, důvěru pirátů si nějak zasloužit musí!). „Je to inkasní loď."

Oba flibustýři se pousmáli a v očích se jim objevil záblesk nepokryté lačnosti. Nevzdělaný d'Ollonaise se pro jistotu ještě jednou zeptal:

„Přeprava hotových peněz?"

„Ano," řekl Jason, „je to meziplanetární bankovní přeprava."

„To je zajímavé, co dělá v mezihvězdném prostoru?" podivila se Meta, ale na nikoho konkrétního se neobrátila.

D'Ollonaise se ještě jednou zazubil. Jason ho pozoroval a opět si uvědomil, že se pirátovi líbí nejen Metina slova, ale i zajatkyně sama.

„Je to tedy mezihvězdný inkasní koráb," usoudil d'Ollonaise na závěr náročné duševní práce. „A co je nejlepší, je na něm hodně peněz."

„Je to tak, Jasone?" zeptal se Morgan.

„Samozřejmě," souhlasil Jason. „Jenže zaútočit na výběrčí je absolutně nesmyslné. Podle služebních předpisů během cesty s nikým nenavazují spojení a při nejmenším projevu agresivity automaticky přecházejí do mimoprostoru, odkud skokovým spojením přivolávají policii. Policejní lodě okamžitě určí vaši polohu a začne stíhání. Takže se místo loupeže bude muset bojovat. Chcete se utkat s profesionály a riskovat, že padnete do rukou vládě zdejšího hvězdného systému kvůli nějakým mizerným třem až pěti miliardám? Ve skutečnosti na tak otřískaných kocábkách větší částky nepřevážejí, takže tam těch peněz bude nejspíš ještě míň."

Morgan mlčel a záhadně se usmíval. Natvrdlý d'Ollonaise se snažil pochopit, o čem kapitán přemýšlí. Jason využil nastalou přestávku a rozhodl se přidat ještě jeden argument:

„Zdá se mi, že letíme domů s pořádnou kořistí. Nebylo by rozumnější starat se jen o ni?"

Úmyslně zdůraznil množné číslo, aby tak dal najevo společné zájmy. Ale Morgan ho již skoro neposlouchal.

„Ne," řekl pevně pirátský kapitán. „Ti, kdo se spokojí s málem, nakonec přijdou o všechno. Flibustýři se nikdy nebáli

těžkých úkolů. Vlastně jsi nám pomohl, Jasone. Pročpak bych nevyužil šanci? Říkáš, že s nikým nekomunikují? A jak zareaguje velitel inkasní lodi na signál SOS?"

Jason nikdy nebyl výběrčím a nikdy si nepředstavoval, co mají v předpisech pro podobný případ, ale dobře věděl, že profesní solidarita astropilotů stojí vždy výše než něčí služební předpisy.

„Nevím," odpověděl otevřeně.

„Nevadí," uzavřel debatu Morgan, „o to bude zajímavější vyzkoušet to. Pro nás pro všechny."

Vzdálenost mezi loďmi byla v této chvíli taková, že se spojení stalo zbytečným, pokud se obě budou pohybovat v předchozím kurzu, nebezpečí čelní srážky zatím nehrozilo.

Morgan stiskl tlačítko vnějšího poplachu, čímž vyslal do prostoru všeobecně známý signál SOS. Současně uvědomil posádku o tříminutové přípravě k boji v kterékoli ze dvou variant, čili připravit se k obraně i k útoku současně.

Jasonovi se honily myšlenky zběsile hlavou. Pokoušel se z nich vybrat to nejdůležitější, ale protože se mu to nedařilo, zeptal se prostě Morgana:

„Co chceš dělat?"

„Chci si jen vzít peníze," usmál se Morgan bez rozvádění podrobností. „Zabíjet nikoho nechci. Jen peníze, Jasone."

To bylo ještě nepochopitelnější. Tehdy se ozvala inkasní loď:

„Sdělte potíže. Jakou pomoc potřebujete?"

„V důsledku loupežného přepadení a výbuchu nám vypověděly motory a generátory skokového režimu," lhal Morgan nehorázně. „Oprava je reálná, ale zbytek posádky, který přežil, je těžce raněn. Pošlete nám na pomoc aspoň jednoho člověka."

„Člověka poslat nemůžeme," zazněla odpověď bez vysvětlení důvodu z výběrčí lodi. „Posíláme opravárenského robota."

„Díky," pokračoval rychle Morgan, „potřebujeme univerzálního robota s montážními, lékařskými, navigačními a

dalšími funkcemi. Rozumíte?"

„Rozumíme. Hned ho k vám pošleme."

„Výborně!" zašeptal Morgan. „Bez univerzálního robota neodletí, je příliš drahý. No a my... Missone... slyšíš mě, Missone?"

„Ano, kapitáne?" ozval se flibustýrský hlavní šéfkonstruktér a vynálezce.

„Připrav se k technickému útoku podle plánu dvacet sedm. Jestli otevřou poklop na naší straně, okamžitě zaútočíme. Připomeň si naše pravidlo - využít každou šanci."

Poklop se však otevřel na opačné straně. Výběrčí nebyli zase až tak hloupí. Solidarita je sice solidarita, ale předpisy se musí dodržovat přesně.

Umožnili robotovi, který dorazil na „Conquistadora", vyslat zprávu o normálním příjmu setkávacími automaty, ale pak začal pracovat geniální technik Misson. Morgan nepovažoval za nutné Jasonovi a Metě vysvětlit detaily operace, ale záměr jim zhruba popsal - asi za půl hodiny bude robot přeprogramován, napěchován inteligentními zbraněmi, budou založeny údaje o provedené práci a vrátí se k výběrčím už jako kvalitní diverzant a zákeřný nepřátelský agent. Tento nepříliš nový trik sice mohou výběrčí po odletu odhalit, ale je otázka, ve které etapě. Trojský kůň flibustýrů nebude čekat až na noc, začne fungovat okamžitě, sotva se dostane dovnitř lodi, takže uhodnutí jeho úmyslů i jen o sekundu později už nikomu nepomůže.

Morgan robota skutečně nazval trojským koněm a Jasona znovu udivily jeho znalosti. V současném světě byly tak staré pozemské mýty většinou zapomenuty. Dokonce i vědci a politiky.

„A co bude přeprogramovaný robot na inkasní lodi dělat?" zeptal se napjatě.

„Však uvidíš," odvětil rychle Morgan, „potom ti to vysvětlím." Do interkomu řekl: „Kromě Missona a jeho skupiny mají ostatní pauzu na cigaretu," pak spojení vypnul a tiše k Jasonovi dodal: „Svůj úkol jsi dnes splnil. Udělali jste s Metou všechno, co bylo

třeba."

Jason stál a uvažoval, jestli se jim dvěma podaří postřílet všechny, kteří vtrhnou na můstek, jestli mají napřed zabít Morgana a d'Ollonaise, zda se jim podaří varovat výběrčí před léčkou a s jejich pomocí odzbrojit piráty, stihnou-li vyslat SOS na všegalaktické frekvenci nebo se spojit se Zvláštním výborem, ještě než jim Misson přeruší přívod energie... ba ne, nic z toho se jim nepodaří, vůbec nic, kromě několika nesmyslných zabití, a co se jim nezdaří zcela určitě, bude zachránit sami sebe, protože sto flibustýrů je moc velká přesila. Navíc jsou ve známém prostředí a jejich výhodou je i nesmírná krvežíznivost a obdivuhodné umění nešetřit nepřítele, ale ani sebe.

Meta zřejmě uvažovala o stejných věcech a dospěla k témuž závěru. Na rozdíl od Jasona ale byla daleko chladnokrevnější a tak se nyní tvářila pyrransky nevzrušeně. Jasona však stálo nemalé úsilí vykouzlit na tváři alespoň náznak úsměvu.

„Nemáš doutník, Henry? Zkusím ho, možná bude lepší."

„Jen si vezmi," natáhl k němu ruku Morgan.

Minuty se táhly jako ve zlém snu. Řeč vázla. Doutník byl sice odporně ostrý a hořký, ale přesto ho příchozí veselá kopa Hook neodmítl. Na můstku tím ještě přibylo páchnoucího dýmu. Meta se mimoděk zamračila a odháněla si klubka šedého dýmu od obličeje.

Naštěstí Misson ohlásil, že je hotov, Morgan dal povel a robot se okamžitě vydal na zpáteční cestu. Byla vidět na obrazovce, ale pomyšlení, že se tento popelavě šedý záchranný přístroj - jeden z největších výplodů lidského rozumu a svým způsobem symbol přátelské vzájemnosti -za necelou půlhodinu změní v ďábelskou věc, nebylo příliš příjemné.

Robot se skryl za masivním trupem inkasní lodi a nějaký čas se nic nedělo. Pak se ozval smluvený signál - několik tónů z řízného pochodu - a celá posádka „Conquistadora" nadšeně zařvala. Zaznělo to jako hromadné zaječení tlupy šílených

opic.

„Do útoku!" zahřměl Morgan do interkomu tak, že radostný povyk přehlušil.

Spojení obou lodí proběhlo ideálně, jako by je postavili v jedné loděnici s určením pro společné lety. Usnadnilo je i to, že „trojský" robot vypnul nejen blokační, ochrannou i hyperpřechodovou automatiku inkasní lodi, ale navíc ovládl všechny dosud fungující systémy. Až trojnásobně jištěné průchody (nač by také byl dodatečný pancíř?) se otevíraly rychle a lehce jako vlastní. Profesionálové by postupovali s přestávkami, krytím a jištěním cesty střelbou, ale piráti se cpali dovnitř jako dav nezletilých fanoušků na koncert populární skupiny - hlava nehlava, šťouchajíce se navzájem a rozjařeně hulákajíce.

Posádka výběrčích se přitom chovala nejpodivněji. Jako by Missonem přeprogramovaný robot zapracoval i na ní. Cvičení tvrdí mužové, ovšem beze zbraní, pobíhali po sekcích a průchodech a zmateně útočili na po zuby ozbrojené útočníky vším, co jim padlo do rukou, nebo se rozutíkávali na všechny strany a pokoušeli se ukrýt v nepřístupných místech. Všechny tyto pokusy skončily jediným výsledkem - celá posádka inkasní lodi byla rychle a efektivně pobita. Flibustýři ani nepovažovali za nutné střílet, pouze se oháněli napravo nalevo šavlemi. Sekali jako posedlí nejen do zkrvaveného masa, ale i do plastového nábytku a nádobí, do přepážek a dveří, občas přitom zasáhli kov, až kolem létaly snopce rudých jisker. Někdy čepel zasáhla elektrické vedení, modře to zasršelo a na okamžik zhaslo světlo, aby se vzápětí znovu rozsvítilo, jak se zapnul havarijní systém nebo světla snímacích kamer.

Jason se útoku nezúčastnil, stejně jako Meta, nebyli k tomu vyzváni. Reakce nováčků na probíhající události mohla být nepředvídatelná a i tak bylo bojovníků dost. Ani Morgan se nijak nehrnul do boje, na rozdíl od d’Ollonaise a Hooka, kteří se hnali v čele vlny útočníků, zůstal na můstku a pozoroval to krvavé divadlo na velké obrazovce. Záznam pořizovaly tři kamery najednou a Morgan jako opravdový televizní režisér

přepínal obraz z jedné na druhou, přičemž koutkem oka všechno sledoval na třech malých obrazovkách v rohu monitoru. Bylo jedno, jestli byla tato pozoruhodná reportáž předváděna pouze dvojici přihlížejících nebo zda byla mixáž nahrávána a později ji Morgan prodával jako napínavý film. Jason by se už ani nedivil, kdyby to tak bylo. Profesionálně udělaný záznam vraždění nenechával v žádné době klidným miliony diváků po celém obydleném vesmíru. Pravda, podobné reportáže se mohly dostat do rukou oficiálních orgánů, které by se jistě živě zajímaly o autora tak extravagantní produkce. Jenže Morgan už dávno kašlal na všechno, nebál se čerta ani ďábla, o Zvláštním výboru ani nemluvě...

„O čem to vlastně uvažuji? Morgan mě cynicky obelhal, když tvrdil, že nikoho nechce zabíjet. Není už čas to skončit? Copak je možné se s takovým člověkem o čemkoliv dohodnout? Tato chvíle by byla nejvhodnější - všichni odešli na cizí loď, stačilo by jen zavřít vstupy, ovládnout spojení a hotovo - zůstali tu sami se šíleným Henrym! Skutečně? Samozřejmě že ne! Venku u otevřených dveří na můstek ještě stále hlídkují dva hrdlořezové a děsivý Misson, zlý geniální inženýr, má ještě stále ruce na všech možných ovladačích. Nevyjde to. Nic teď nevychází. Uklidni se, Jasone..."

„Dobré, ne?" zeptal se Morgan.

Jason raději mlčel a Meta s kamennou tváří odpověděla:

„Trochu moc špinavé."

„Jak to myslíš?"

„Normálně."

„Jo tohle," protáhl flibustýr, „to není nijak důležité. Stejně pak všechno shoří. Moji chlapi jsou náhodou velice čistotní, až se vrátí, umyjí se."

„To je dobře," konstatovala Meta stále stejně nevzrušeným hlasem.

„Je skutečně dobrá," pomyslel si Jason. „Žádná emoce na ní není vidět. Rty se jí nechvějí ani pistole jí do ruky nevskočí. Nebo už je ve stádiu, kterému psychologové říkají krajní mez. Stačí ještě trochu a už i já začnu na všechno odpovídat tichým

bezbarvým hlasem."

Dokud mu v hlase zbývala ještě nějaká barva (i když obličej měl notně zrudlý), pospíšil si s otázkou:

„Proč jsi nám neřekl pravdu, proč jsi lhal, Henry?"

„Nelhal jsem," opravil ho Morgan, „jen trochu upravil skutečnost, abyste byli klidnější. Je lepší si na všechno zvykat postupně. Zvlášť na smrt. Lidem, kteří možná ještě nikdy v životě nezabili člověka, se těžko přivyká myšlence na absolutní nevyhnutelnost a účelnost tohoto procesu. Nemám pravdu?"

Meta se začala smát jako první. Morgan takovou reakci nečekal, proto chvíli trvalo, než se vzpamatoval. Pak se překvapeně otočil k Jasonovi:

„Co je jí, dostala hysterický záchvat?"

To už nevydržel ani Jason a rozchechtal se také. Oba hlídkující piráti vešli dovnitř, aby se podívali, co ze záběrů je tak k smíchu, dlouho si prohlíželi obrazovku a nic nechápali.

Masakr už skončil. Na výběrčí lodi nebyla moc velká posádka a cestující nebyli vůbec žádní. Flibustýři rychle nalezli peníze, na pohled jich bylo hodně. Všechny to potěšilo, zpocené, ušpiněné a krví zacákané obličeje se spokojeně šklebily, ale nahlas se nikdo nesmál, nebylo čemu.

„Vypadněte!" osopil se na strážné zamračený Morgan a ti ihned zmizeli.

Jason se konečně uklidnil a promluvil:

„Ach, Henry, Henry! Jsem starší než ty. O řadu let, o mnoho světů a minimálně sto složitých problémů, které jsem vyřešil. Jestlis mě v něčem předstihl, tak jen v množství mrtvol. V tom s tebou soupeřit nehodlám. Věř mi, že jsem také zabíjel, a ne zrovna málo. Vím velice dobře, jak se to dělá. Jen mě ten proces - promiň! - nikdy příliš nenadchl. V tom je asi mezi námi ten hlavní rozdíl."

„Právě v tom," opakoval zamyšleně Morgan. „Nezabrání nám tahle maličkost v přátelství?"

„Copak jsme mluvili o přátelství, Henry? Podle mě se vedla řeč pouze o spolupráci. Myslím ale, že takové drobné rozdíly v

pohledu na věc nikdy neměly zvláštní význam."

„Hezky řečeno, dinAlte!"

„Snažím se všechno dělat hezky."

V odpověď na tuto repliku Morgan pouze přivřel oči na znamení své porážky v slovním souboji, ale pak se nečekaně obrátil k Metě:

„Souhlasíš ve všem se svým mužem?"

„Ne." Meta to slovo málem spolkla, ale pak zřetelněji opakovala: „Ne. Tedy ne ve všem. Necítím potěšení z nesmyslného zabíjení. Nikdy jsem nechápala, nač je potřeba. S radostí se ovšem postavím nepřátelům. Těm, kteří na mě útočí..."

„Všichni lidí jsou nepřátelé," zavrčel Morgan a potom, jako by přerušil sám sebe, dodal: „Dobrá, všechno je vám jasné."

Tehdy se na můstek vřítil udýchaný Howard se šviháckou černou páskou přes chybějící oko. Druhé bylo ještě celé a zářilo. Málem pukal netrpělivostí říct něco důležitého, ale kapitána si nedovolil přerušit.

„Mluv," vybídl ho Morgan.

„Dvě a půl miliardy, pane," vydechl Howard.

„Pašáci," pochválil kapitán. „Vyřiď to chlapům. Teď už se mohou napít. Bylo tam kromě peněz ještě něco zajímavého?"

„Jen drobnosti," řekl Howard, „prakticky skoro nic. Sebrali jsme ale všechno, co by se mohlo hodit."

„Dobrá," ještě jednou pochválil Morgan. „Vyřiď ihned, ať nepřátelskou loď zlikvidují. Ale rychle! Dokud jsou ještě střízliví. Jinak po pár pohárech rozmetají na atomy místo cizí lodi tu naši..."

Howard se uctivě uchechtl a otáčel se, aby odešel, ale kapitán náhle upřel oči na obrazovku a dal mu rukou znamení: stůj, čekej! Na hlavní čelní obrazovce se totiž opět černal úsek nebe, do nějž mířila hrdě vztyčená příď flibustýrského křižníku a v jeho středu opět zablikala nepatrná tečka umělého objektu.

„S výbuchem počkejte," připomněl Morgan Howardovi, „a pitka se zatím odkládá. Aspoň do vyjasnění některých okolností."

Jasonovi se rozbušilo srdce. Že by Missonova ďábelská technika na okamžik selhala a výběrčím se podařilo vyslat volání o pomoc? Snad to nejsou síly Zvláštního výboru? Ale proč jen jeden hvězdolet? Pro zadržení rozhodně nemůže stačit.

Po necelých třech minutách Meta prohlásila:

„Mezihvězdná šalupa třídy „MS-2", vhodná pro vyhlídkové lety, s vysokou rychlostí, velmi dobrá pro skokový režim, zcela beze zbraní, samozřejmě pokud nepočítám protimeteoritické dělo. Může nést maximálně deset cestujících včetně členů posádky. Podle mě nepředstavuje žádný problém."

Morgan na Metu výmluvně pohlédl, zřejmě chtěl zaklít, pak se ale zamyslel (skutečně nebyl žádný hlupák!) a klidně vysvětlil:

„Policie se někdy skrývá i v daleko mírumilovnějších plavidlech. To za prvé. A za druhé, pokud vidíme my je, vidí pochopitelně i oni nás."

V tu chvíli ozářil záblesk obrovského výbuchu všechno kolem, jako by z obrazovky udeřil blesk.

„Promiňte, výběrčí!" řekl procítěně Morgan. „Nerad zanechávám stopy, proto jsem vás nechal proměnit v malou hvězdu na černém plátně oblohy!"

Pak dodal:

„Takže pasažéři vyhlídkové lodi výbuch uviděli. Proto se teď s nimi chci opravdu seznámit."

„Copak tomu nedokážu zabránit?" blesklo Jasonovi hlavou, zahnal však nemístné myšlenky hlouběji a na několik sekund přivřel oči, aby na to, co se zřejmě zanedlouho odehraje, nemusel myslet.

Morganovo seznámení s cestujícími vyhlídkové šalupy se uskutečnilo. Energoblok byl zničen jediným mířeným výstřelem. Nevelké torpédo vyřadilo z chodu všechny životně důležité systémy šalupy jednoznačně neurčené k boji. S naloděním to bylo poněkud komplikovanější. Rozměry stykových uzlů nesouhlasily, a tak byli piráti donuceni použít

nevelký člun, do něhož se jako sardinky nacpalo patnáct podnapilých krvežíznivých lumpů, mezi nimiž byla i sympatická Madam Čin.

Na malé lodi cestovalo všehovšudy sedm lidí - dvě starší ženy, jedna celkem mladá, muž na sklonku života, velmi mladá dívka a dva chlapci, jeden desetiletý a druhý mladší. Byla to poměrně bohatá rodina, měli u sebe jeden a půl milionu kreditů v hotových penězích, drahocenné šperky, moderní elektroniku, báječné hračky... Pro malého zlodějíčka by to nebyla špatná kořist, ovšem pro řadový křižník, jehož cena se pohybovala minimálně v desítkách miliard a který v sobě momentálně ukrýval více než třicet miliard... Jason nechápal, z jakého důvodu bylo nutné tuto lehkou skořápku, s níž se náhodně setkali v mezihvězdném prostoru střední části Galaxie, oloupit. Tolik toho na ní zase nebylo!

Šest členů urozené rodiny bylo podle flibustýrských tradic bez zbytečných řečí pobito pouze šavlemi, zalévajícími krví vše okolo. Šetřili snad kulkami nebo energií baterií?

„Nejspíš se z nás teď stanou také taková zvířata," zašeptal Jason Metě, když Morgan, zcela zaujatý probíhajícím dějem, odešel do koutu místnosti a tam začal s nevídanou rychlostí něco vyťukávat na klávesnici palubního počítače.

„Nebo začneme být lhostejní ke všemu," filozoficky namítla Meta také šeptem. „Jako lékaři, zvykající si na rozpárané vnitřnosti."

Probíhající masakr opět sledovali na velké obrazovce. Jak bylo vidět, piráti neopomněli vzít kameru s sebou ani na tu nejmenší operaci. Co je to za patologický sklon k zaznamenávání? Před očima se jim už vznášela rudá mlha z ustavičných záběrů na krví postříkané stěny. Jason si teprve až po chvíli všiml, že piráti ušetřili život jednoho z členů posádky.

To byla také jedna z tradic. Ženy do třiceti let (věk pochopitelně odhadovali od oka) nechávali naživu. Ze zcela jednoznačných důvodů. Ukojili chtíč a pak je zabili. Občas se také stalo, že je přivezli až na Jamajku a tam se těch několik

nejodolnějších stalo rovnoprávnými členy pirátské společenství.

Tentokrát se stala kořistí flibustýrů krásná rusovláska se zelenýma očima. Mohlo jí být tak šestnáct. Byla polomrtvá strachy, elegantní světlomodré šaty, potřísněné krví a rozervané v cáry, nedostatečně halily její ještě napůl dětskou postavu, tvář jí „zdobil" hluboký šrám.

Z Morganova rozhodnutí šli Jason s Metou v ústrety vracejícím se pirátům, sotva Jason to nešťastné stvoření spatřil v průlezu, pochopil, že už musí konečně něco udělat. V té chvíli by nedokázal vysvětlit, co bylo tím posledním impulzem, který ho přiměl rozhodnout se, ale už nebylo cesty zpět. Příliš dlouho nečinně přihlížel prolévání krve. Musí se prosadit a vstoupit do hry.

Morgan přišel ke vstupu skoro současně za nimi. Stál za jeho zády, když se Jason rozhodl zakročit.

Zrzku držel za ruku d’Ollonaise, považující ji zřejmě za svoji vlastní kořist.

„Ta je moje, dej mi ji!" pronesl Jason tak hlasitě, aby ho všichni slyšeli.

Nastalo tak podivné ticho, že bylo slyšet, jak z čela jednookého Howarda padají kapky potu na podlahu.

„Proč?!" zařval d’Ollonaise, vyrušený z příjemných představ, a byl okamžitě hotov jít komukoliv po krku, bít se a zabíjet.

Jason chtěl odpovědět, ale naštěstí ho předběhl Morgan:

„Protože si ji náš nováček zasloužil. Dej mu to děvče, Francoisi! Však si najdeš jiné."

D'Ollonaise, úplně zmatený vývojem situace, rozevřel ruku, zajatkyni pustil a lehkým šťouchnutím ji postrčil k Jasonovi.

„Díky!" řekl Jason, napůl obrácený k Morganovi.

Potom popadl dívku do náruče, kývl na Metu a rychle zamířil chodbou k jejich kajutě.

9

„Copak si nepamatuješ, co jsem ti jednou říkala?"

„Co přesně?" zeptal se Jason roztržitě potom, co položil omdlelé děvče na postel.

„Že nestrpím vedle tebe žádnou jinou ženu," odsekla Meta.

„Á-á-á, tak tohle," protáhl lhostejně Jason. „Tak ji rovnou zastřel. Dokonči tu flibustýrskou práčičku. Nemám ti přinést šavli?"

Metou jeho černý humor otřásl a Jason již pokračoval zcela vážně:

„Ty téhle hromádce neštěstí říkáš žena? A žárlíš na ni? To je hrůza! Já samozřejmě vím, že na některých planetách se už v tomhle věku vdávají a také rodí děti, aniž by byly oddány..."

Metě vskočila pistole do ruky, ovládla se však, nic neřekla a vrazila zbraň zpátky do pouzdra. Jasona už ale nemohlo nic zastavit:

„Jenže já jsem se narodil a vyrostl na světech, kde intimní soužití dospělého muže s takovým děckem považují za zvrhlost. Uráží mě, když žárlíš na dítě! Než žvanit nesmysly, udělala bys líp, kdybys jí raději pomohla a udělala, co je potřeba: pořádně ji umýt, prohlédnout, jestli není zraněná, a převléct ji... mně takové věci nepřísluší! Stačí, že jsem od Morgana vyškemral všechny její věci a přinesl je sem. Tamhle leží. Vidíš? Myslím, že je v jejím věku lepší být oblečená ve vlastních šatech než v nějakých cizích hadrech."

Meta mlčela, bylo na ní vidět, že se stydí. Nebýt vážnosti situace, byl by to docela zábavný pohled.

„Asi tak si zpytují svědomí Pyrrané," pomyslel si Jason spokojeně.

Meta už vzala medikit a zamířila k lůžku, na němž ležela dívka z neznámého planetárního systému. Jason se v dobrém rozmaru rozhodl svoji milovanou ještě trochu poškádlit:

„Žárlivko! Vždyť by to klidně mohla být tvoje dcera!"

Meta se rychle otočila:

„Tak to tedy ne! Od sňatku s mým prvním mužem, kdyby zůstal naživu, to je teď právě čtrnáct let!"

„Tomu děcku může být právě tolik," řekl Jason, ale už pochopil, že přestřelil.

Nedalo se odhadnout, co Meta v nejbližším okamžiku udělá - jestli začne střílet nebo se rozpláče. Neumožnil jí ani jedno. Rychle ji objal, přitiskl k sobě a zašeptal:

„Promiň, miláčku."

Když Jason vyšel z kajuty a vydal se směrem ke kapitánskému můstku, aby si s Morganem osobně promluvil (komunikátoru už měl plné zuby) o lékařské pomoci pro dívku (určitě museli mít lékaře při tak velké posádce a tak nebezpečné „práci"), zastavil ho v půli cesty d'Ollonaise. Nikdo u toho nebyl, což se Jasonovi nějak nezamlouvalo. Předpokládal, že si flibustýr bude chtít pohovořit jako muž s mužem, což mohlo v představě tohoto omezeného lumpa znamenat v lepším případě souboj s použitím dohodnuté zbraně, v horším vražedný útok bez pravidel, končící smrtí napadeného. Soupeře nijak nepodceňoval, ale v případě vítězství by ho stejně nic dobrého nečekalo. Jak by Morganovi dokázal, že jeho prvního důstojníka zabil v čestném souboji, a ne při pokusu o útěk, když u toho nebyl žádný svědek?

Musel za jakoukoliv cenu zabránit otevřenému střetnutí. Bylo tu několik možností, například vystřelit, aby přivolal něčí pozornost, ostudně utéct, okamžitě informovat kapitána komunikátorem nebo přivolat Metu, jejíž přítomnost by zabránila nežádoucímu výsledku „mužné" debaty. Ani jedna z nich mu však neimponovala, a proto se snažil najít nějakou další, pátou nebo šestou, ale už to nestihl. D'Ollonaise již začal „mužný" rozhovor a hned první větou Jasona dokonale překvapil:

„Kde máš tu svoji ženskou, Jasone? Nemyslím tu holku, kde je?" zeptal se pirát drzým povýšeným tónem.

„Je opilý, nebo co?" blesklo Jasonovi hlavou. „Chápu, že se po dvou přepadeních napil. Nějaký rum už v sobě určitě má, ale co to je na takového chlapa! Co má za lubem?"

„Myslíš moji manželku?" ujistil se Jason ještě jednou.

„Jasně. Nedělej, že mi nerozumíš."

„Je u sebe v kajutě. Co má být?"

„Přiveď ji sem," přikázal d'Ollonaise.

„Tak teď ti už vůbec nerozumím," přiznal Jason otevřeně.

„Čemu nerozumíš? Takový je flibustýrský zákon - přenechal jsem ti ženu, kterou jsem získal v boji. Ustoupil jsem ti bez boje, vzpomínáš? Takže ty mi teď přenecháš tu svoji. Musíš. Podle našich zákonů. Je ti to jasné?"

Dění se nečekaně zvrhlo, neškodila by chvíle klidu na přemýšlení, ale bylo nutné okamžitě odpovědět, a tak Jason vypálil protiotázku:

„Proč jsi o tom nic neřekl hned u vstupu? Mohl jsem si to rozmyslet, jestli si tu holku vezmu."

„Myslel jsem, že o tom víš," uraženě protáhl d'Ollonaise, otevřeně hraje hloupého. Což mu docela sedělo, všechna čest.

„Odkud jsem to měl vědět, Francoisi?! A proč mě Morgan na to neupozornil?"

„Co je mně po Morganovi?" rozčilil se nečekaně d'Ollonaise.

„Ten to tak přece rozhodl."

„Morgan do toho nemá co mluvit," zdůraznil ještě jednou d'Ollonaise. „Tady platí flibustýrský zákon. Rozumíš?"

„Ne," oponoval Jason a přešel do protiútoku. „Nikdy jsem nežil podle vašeho zákona a rozhodně nehodlám dodržovat všechny jeho body. Nikomu jsem nepřísahal, spolupráci jsem nabídl pouze Morganovi, a proto budu jedině s ním projednávat všechny otázky, důležité pro mě. Moje žena je moje žena. Někteří z vás se už o ni pokoušeli. Pozdravuje tě levé oko Tony Howarda."

„Jsi moc drzý, Jasone. Moc drzý. Ale mýlíš se. Děláš nejhorší chybu ve svém životě. Howard se prostě unáhlil, já ale budu jednat pouze podle našich zákonů. A nejsem nijak

náročný. Obejdu se bez sladkých slovíček. Napřed ji omámím plynem, pak ji přetáhnu něčím těžkým po hlavě, aby byla věrná, pak ji svážu do příhodné polohy a nakonec dostane pár facek, aby se vzpamatovala a slušně se chovala. Konečně, není to nutné. Můžu i s mrtvou. Už se to stalo. Dokud je ještě teplá, jde to celkem normálně..."

„Udělal bys líp, kdybys mlčel, d'Ollonaisi," procedil Jason skrze zuby. „Taky mám zbraň. Už jsi někdy slyšel, že čest je dražší než život?"

„Slyšel, to jsou žvásty, drž hubu, než domluvím. Tvoji ženu si vezmu v každém případě. Upozornil jsem tě jako čestný člověk," uchechtl se. „Říkám ti to po dobrém. Když za mnou přijde dobrovolně, bude to lepší. Pro všechny. Domluv jí, Jasone. Počkám si na vaši zprávu."

Otočil se a důstojně odcházel.

Jason sevřel zuby a vší silou vůle zatlačoval kamsi do hloubi duše svoji uraženou čest. Nejdůležitější je teď nechat poslední slovo tomu idiotovi. Ať si myslí, že vyhrál. Tento „velkodušně" poskytnutý čas bude pracovat pro ně.

„Mám ho střelit do zad?" přemýšlel přitištěný ke stěně a očima sledoval samolibého lumpa, jak odchází prázdnou chodbou. „To je na nic. Když jsem chtěl střílet, měl jsem to udělat hned. Poradit se s Metou? Ani za nic! Ukrýt se? Utéct? Nemožné. Smlouvat? Ale jak? Nejlepší bude d'Ollonaise zabít. Ale ne vlastníma rukama. Nastrojit nějakou nešťastnou náhodu? Teď, když boj skončil, to bude velice obtížné. Ovšem co kdyby..."

Náhle si vzpomněl, jak před několika dny vyslechl rozhovor Howarda a Hooka o tom, že minimálně třetina posádky „Conquistadora" poslouchá fakticky jenom d'Ollonaise, kapitána že si vůbec neváží a prostě ho jen dočasně trpí. Co když zbrklý Francois chystá vzpouru na lodi? Hook tehdy namítl, že ve vesmíru si nic takového nedovolí a že si určitě počká až domů. Howard nesouhlasil a namítal, že kvůli tomu nemusí letět až na Jamajku, kde je proti Morganovi také silná opozice, ale že si ani d'Ollonaise nedovolí vyprovokovat

masakr v planetárním měřítku.

Mohly to být jen klepy. Ale právě tady se schovávala největší šance. Co největší! Jediná.

„Kam jsi šel, Jasone?" zeptal se sám sebe. „Ke kapitánovi Morganovi? Tak k němu běž. Jenom nebudeš mluvit o lékaři, ale o Metě a d'Ollonaisovi."

Podařilo se mu Henryho zastihnout na můstku. Byl tam s ním jenom Howard. Právě on. To to pěkně vychází!

„Kapitáne, netrestej mě!" začal Jason dost šroubovanou větou, na kterou si náhle vzpomněl. Pocházela z nějaké starobylé hry, tak tam oslovovali krále. Morganovi se ale zjevně zalíbila. Jason vycítil, že teď to bude pro Morgana pěkný šok.

A skutečně, čím déle mu kapitán naslouchal, tím více se jeho tvář měnila:

„Takhle že to řekl? Že do toho Morgan nemá co mluvit?"

„Ano, přesně tak," potvrdil Jason. „Slovo od slova."

„Ten darebák!" procedil Morgan.

Howard potichu promluvil, ale k nikomu se neobracel:

„To je mu podobné. Poslat mu krásnou Metu a kapitán do toho nemá co mluvit.

„Tak vidíš, Tony," pomyslel si Jason, „tys dostal díky Metě černou pásku na oko. Copak můžeš dopustit, aby ji teď získal někdo jiný, někdo jako d'Ollonaise? Do toho, Tony, popíchni kapitána ještě víc!"

To už ale nebylo třeba. Morgan okamžitě začal jednat. Hrozba vzpoury na lodi zřejmě nebyla až tak nepravděpodobná. I místní tajná služba Morgana o takové možnosti informovala.

„D'Ollonaisi," promluvil Morgan do mikrofonu zdánlivě klidným hlasem. „Přijď okamžitě do laboratoře, potřebuji tě tam! Caraccioli! Zaujmi moje místo na můstku. Rychle! Hooku! Postarej se o jídelnu. Všichni, kdo už jsou opilí, mají zákaz odcházet do zbylých prostor lodi. Missone! Měj ruce na ovládání a buď připraven na cokoliv."

Chrlil příkazy přímo kulometným tempem. Pak se otočil k

Jasonovi a Howardovi:

„Jdeme. Pojďte se mnou. Chci, abyste všechno viděli."

Co vlastně mají vidět, jim Morgan nevysvětlil, ale zřejmě to bude stát za to. Laboratoří byla místnost, v níž se Jason ocitl po přemístění na koráb. Nyní tu však nebyl žádný nábytek ani jediný zbytečný předmět.

Sotva se dveře zavřely, Morgan tasil svoji šavli z pochvy a podal ji Howardovi:

„Prohlédni ji, Tony, doufám, že není tupá?"

„Bůh s tebou, Henry," řekl Howard a bedlivě svým jediným okem prohlédl ostří, pak po něm s profesionální opatrností přejel palcem. „Bůh s tebou, byla nabroušená teprve včera. Máš skutečně nejlepší čepel na lodi!"

Morgan si vzal zbraň zpátky, ale ještě ji ani nestačil zastrčit do pochvy, když druhou stěnou vešel dovnitř rozhodným krokem d'Ollonaise.

Jasonova přítomnost se mu příliš nezamlouvala, ale nesměl to dát najevo, on, jeden z nejstrašnějších pirátů celého vesmíru!

„Co se stalo?" zeptal se podlézavě.

„To jsem se tě chtěl zeptat já, co se stalo?" téměř zavrkal stejným hlasem Morgan.

D'Ollonaise mlčel.

„Zdá se, že máš zájem o ženu našeho nového spojence? A ani ses se mnou neporadil? Rozumím tomu dobře?"

„Ne tak úplně, Henry. Chci ji na základě flibustýrského zákona. Vždyť já mu odstoupil svoji ženu."

D'Ollonaisovo tvrzení teď zdaleka neznělo tak sebevědomě jako předtím. Morgan mu všechny naděje okamžitě zničil.

„Takový zákon neexistuje!" zařval téměř hystericky. „A ty to velice dobře víš, Francoisi! Možná tak v té tvé zapadlé vesnici Nau na planetě Lion panují takové divné pořádky! Tam si ženské měňte, jak chcete! Tady ale pořád ještě velím já!! Bez mého příkazu na žádného chlapa žádná ženská ani nemrkne!! Ani jeden chlap si nevezme jediný kredit a nevypije pohár rumu navíc!! Bezpodmínečná poslušnost mých příkazů - to je

jediné, co nás může zachránit!!!"

Každou další větu křičel stále hlasitěji. Pak náhle zmlkl a nebezpečně tichým hlasem dodal:

„To ty, Francoisi, zřejmě nechápeš. Podcenil jsi také jednu důležitou okolnost. Všichni teď slyšeli náš rozhovor a nikdo se tě už víc nezastane."

Při těch slovech d'Ollonaise nečekaně zrudl jako rak, ale ihned zase zbledl. Byl to tak zvláštní pohled, že si Jason přestal všímat kapitána. Pohlédl naň, teprve když zaslechl poslední, ještě tišší větu:

„To je všechno, Francoisi, už tě nepotřebuji."

Ruka se šavlí vzlétla vzhůru rychle a lehce jako dirigentova taktovka a snesla se ještě rychleji, ale už těžší, doprovázená protivným mlaskavým chřupnutím. Protože dopadla na d'Ollonaisovu šíji. Hlava flibustýra, který přecenil své možnosti, se odkutálela ke stěně, kde se na okamžik otevřel černý otvor, a zmizela v něm. I tak to bylo hnusné, všude kolem bylo krve jako z dobytčete a bezhlavé tělo povalující se v kaluži krve přílišnou krásou nevynikalo.

„Jeho přátelé..." chtěl se zeptat Jason, ale ihned si uvědomil, že se jeho řeč vysílá do celé lodi a zarazil se.

„Důležitá otázka!" zaradoval se Morgan, který v mžiku pochopil, nač se chtěl Jason zeptat. „Jeho přátelé nás teď slyší. Kamarádi Francoise, jste přece i mí přátelé, ne? Je to tak? Slyšeli jste dobře hlas svého kapitána? Tak se napijte na náš zdar. Zabil jsem jen Francoise d'Ollonaise. Muselo to tak být, poskvrnil náš flibustýrský zákon svými špinavými výmysly. Pomyslete na to, že první důstojník měl vysoký podíl z kořisti. Ten bude nyní rozdělen mezi vás! Třikrát hurá, chlapi! Hurá!"

Jason měl pocit, že i přes zvukotěsné stěny laboratoře sem doléhá vzdálený nadšený řev posádky „Conquistadora". Nebo se mu to jen zdálo?

„Úklid těl a umývání krve u nás většinou provádějí zajatci nebo potrestaní vojáci," vysvětlil Morgan s významným pohledem na Jasona. „Dnes to zadám robotům."

Jason se vracel k Metě a sotva vláčel nohy. Cítil se jako

vymačkaný citron, jako by čelil desítce udatných bojovníků najednou nebo jako po skončení dlouhé a namáhavé telekinetické operace. Co vlastně udělal ve skutečnosti? Skoro nic. Jen překonal nečekaný nápor strachu a beznaděje. Naštěstí všechno skončilo porážkou nepřítele. Tohle přece chtěl. Nebo ne? Rozumem ano. Ale srdcem... srdce se bouřilo. Bylo to podlé, nízké, odporné, hnusné... co vlastně?

Pak náhle pochopil. Bylo to tak prosté.

Poprvé za svůj dlouhý život zabil nepřítele cizíma rukama.

10

Radom bylo dost divné jméno pro planetu. Soudě podle skvělého esperanta dispečerů místního kosmodromu byla jedním z dobře zachovalých zbytků dávného zemského impéria. Tony Howard měl pravdu: Morgan nejenže nepustil zajatce na procházku po povrchu pro ně nové a neznámé planety, ale dokonce Jasona požádal, aby se s Radomci, jak místní obyvatele nazval, nepokoušel spojit a nepohyboval se po lodi bez jeho osobního svolení, pokud nechce znovu být zavřen někde v kajutě nebo laboratoři. Jason se nebránil. To, že jim s Metou dovolili prohlédnout si přistávací plochu a startovací plošiny na pancíři, bylo dostatečně velkou ctí.

Zatímco těžký pirátský křižník spočíval na obrovské plošině, tahače ho přemisťovaly přes celý kosmodrom do nějakého vzdálenějšího místa, kde měly být provedeny preventivní prohlídky a měření. Jason na množství lodí, které na Radomi přistály, poznal čtyři nebo pět označení známých planet - Mechauty, Cliandy, Skoglia, a což bylo dost zvláštní, i Cassylie. Tím posledním byla označena malá loď, vyhlížející civilně, dosti poškozená - buď se zúčastnila nějaké přestřelky, nebo se pokusila o taran. Meta ještě Jasonovi pošeptala, že tento typ létá obrovskými rychlostmi, má vynikající ovladatelnost při prostorových skocích a nejspíš je vybaven i maskovacím zařízením proti vysílání. Na pronásledovatele ale rozhodně nevypadala. Ovšem mohla to být návnada Wainovy tajné služby. K odlákání pozornosti nepřítele se takový trik používá dost často.

Morgan si té lodičky mohl všimnout, ale také nemusel. Podle dohody by měl Jason v obdobných případech vůdci flibustýrů pomáhat, ale vnitřní hlas ho nabádal, aby mlčel. Důvěřoval své intuici, a když probral všechna pro a proti, pochopil, že jednal správně. Bylo by směšné a ostudné, kdyby

se Morgan měl dát na útěk a pak se ukázalo, že v cassylijské lodičce byl obyčejný sanitární inspektor nebo obchodní zástupce. Copak si nikdo na tak bohaté planetě nemůže dovolit pořídit takovou drahou pološpionážní hračku? Také by bylo hrozné (a samozřejmě ostudné), kdyby Morgan podle tradice cassylijskou loď zničil s celou posádkou, aniž by zjistil, oč jde. A jestli je to nějaká Wainova hra, nebude zajímavější sledovat hru až do konce? Třeba se jim přitom podaří získat nějakou výhodu pro sebe.

Po definitivním zastavení transportní plošiny opustila speciální skupina flibustýrů loď a Morgan Jasonovi s úsměvem vysvětlil, že budou kontrolovat nakládání.

„Myslel jsem si to. A co konkrétně, jestli to není tajné?"

„Proč? Akumulátory, palivo, náhradní díly, zbraně, munici... standardní doplnění zásob."

„A až bude všechno naloženo, frnkneme jako z Cassylie?" napadlo Jasona.

„Ne, co si myslíš?!" zasmál se Morgan. „Tady za všechno zaplatíme."

Jason sice kapitánovi příliš nevěřil, ale zdržel se komentáře.

„Mohu se podívat na zbraně?" zeptala se jako vždy dychtivě Meta.

„Samozřejmě, klidně!"

Morgan byl ve výborné náladě. Seděl u klávesnice, občas pohlédl na obrazovku, v jejímž rohu běžely sloupce čísel, a současně ještě dělal nějaké doplňující výpočty. Jejich výsledky se ale ukazovaly na malém displeji pod kapitánovou levou rukou, který přede všemi skrýval jako mazaný karbaník trumfy. Jason si už dříve všiml, že Morgan počítačovým výsledkům příliš nedůvěřuje a všechno, co se týká peněz, pečlivě kontroluje. Ještě že si to nepřepočítává ve sloupečcích na papíře! V Galaxii se podivuhodně proplétají nejmodernější technologie a pradávné předsudky, hluboké vědecké znalosti a dávná náboženství. Moudrost a milosrdenství jedněch civilizací sousedí s tupou a nesmyslnou krutostí jiných. To ovšem není směšné, ale strašné. Hlavně proto, že jeden z

nejvyšších představitelů krutého šílenství sedí právě teď vedle něho v kapitánském křesle.

Jasona z filozofických úvah vytrhl signál výzvy. Strážce vnějšího vstupu se ptal, jestli velitel povolí předat komunikátor místnímu bossovi. Morgan nařídil, ať mu Radomcův obličej ukáží na obrazovce můstku. Když to bylo splněno, spokojeně se zašklebil, očividně v příchozím poznal starého známého. Ihned mu povolil vstup na palubu „Conquistadora". Jason očekával, že ho s Metou pošle pryč, ale Morgan se z nějakých důvodů rozhodl vést rozhovor před cizinci. Snad to byl další stupeň prověrky spolupráce.

Radomec se jmenoval Gronschik. Byl to podsaditý mladý muž nevysoké postavy s červenými tvářemi, s vlasy ostříhanými na kratičkého ježka a malýma bystrýma očima. Sako na jeho svalnatém těle málem praskalo ve švech, vypadal, jako by neměl krk a hlava mu vyrůstala přímo z ramen.

Zahalekal už ve dveřích: „Tak co, mužar, jak se vede? Pořád on the road? Kargo máte naložený do mrtě. Fufl nedržím, budu na vás pes. Vaši compadres všecko pročmuchali, ať je šajtan vezme, navalte prachy a rozejdem se O.K. Verstehen?"

Jeho řeč byla podivnou míchanicí, celkem slušné esperanto bylo hustě prošpikováno žargonem z různých jazyků. Význam některých slov Jason mohl stěží odhadnout, ale když naslouchal bedlivěji, automaticky si spleť překládal do známého galaktického slangu přestupního světa, jaký se používal na podobných planetách, například na Cassylii, na Mechautě, Lussuozu nebo Grublianě, tedy na světech se středním nebo vysokým stupněm rozvoje.

Morgan si ještě jednou zkontroloval výsledky na obrazovkách a pak luskl prsty. Jak ten to gesto miloval! Z chodby se ihned ozvalo hlučné zvolání, na podlaze zarachotily magnetické podrážky a do kabiny vběhl jeden z nejzasloužilejších flibustýrů, Jo Monbar, s obyčejným bankovním vakem s penězi.

„Tak proto jsi mě tu nechal, Henry!" přemítal Jason. „Chtěls mi ukázat, že flibustýři někdy dovedou být i poctiví. Je to sice zajímavé, jen bych potřeboval zjistit, nač vám ta poctivost bude..."

Balíčky bankovek byly rychle přepočítány, Gronschik je šikovně shrábl do vaku a na znak maximální spokojenosti s provedeným obchodem sňal z prstu a podal Morganovi široký prsten ze zeleného kovu s kamenem zářícím všemi barvami. Jason nebyl na šperky velký odborník, ale o zeleném barnardském zlatě a virungejských drahokamech samozřejmě slyšel a věděl, že cena podobné tretky je srovnatelná s cenou univerzálního kosmického člunu nejnovější konstrukce.

Tento dárek významné radomské autority, Gronschika, se dal vyložit jako přátelská pozornost stálému zákazníkovi, ale mohl v sobě tajit i nějaký skrytý smysl, potvrzení další spolupráce nebo uznání starého dluhu nebo něco jiného.

Zatímco se připravovali ke startu, objevil se zajímavý detail - ukázalo se, že nakoupili tolik paliva, že se prostě fyzicky nemůže vejít ani do nádrží, ani do nákladních oddělení „Conquistadora". Proto si pronajali největší radomský tanker na jeden a půl milionu tun a jeho posádku nyní tvořila pětice flibustýrů. Rovněž levně koupili dva bývalé kosmické stíhací čluny starší konstrukce. Hodily se jim stejnou měrou k rozvědce i k ochraně.

Ačkoliv piráti považovali arzenál, dopravený na palubu „Conquistadora", za dostatečně široký, Metu otevřeně rozčaroval. Tihle blázniví kosmičtí lupiči využívali nejvyspělejší novinky v oblasti dopravy, v obraně i spojení, v medicíně i v běžném životě, ale ve zbraních dávali přednost těm nejarchaičtějším druhům. Střelné, explozivní, elektromagnetické a laserové zbraně měli zastaralé, nemluvě o jejich milovaných šavlích, čím starších, tím lepších. Jako by si schválně kladli překážky v budoucích bojích, aby je pak mohli bleskově překonávat a předvést tak všem svoji sílu, odvahu, svou úpornou touhu po vítězství. Každý přece ví, že v boji není nic důležitějšího než nejmodernější zbraně!

Při zpáteční cestě k startovací rampě znovu projížděli kolem stejných lodí, ale místo startu té cassylijské rychlé lodičky už vychladlo. Místo ní se teď mezi dvěma nákladními planetárními loděmi tísnila ošumělá cestovní loď, určená pro cestující ze vzdálených končin, ti se totiž snaží ušetřit na přepravě, aby jim zůstalo víc na jídlo.

Morgan se Jasona na lodě na radomském kosmodromu vůbec nezeptal, zajímavě si ale podebatovali o Radomcích a pak se to zvrhlo do krátké lekce o historii flibustýrského hnutí.

Meta ihned po startu pospíchala zpátky k mladičké zajatkyni, kterou svěřili po dobu obchodování v přístavu Madam Čin. Meta ji dokonce poprosila, aby dívku nenechávala o samotě a nepouštěla k ní muže, dokonce ani lékaře.

Všichni přítomní z kapitánského můstku se vydali za svou prací, zůstali tu pouze Jason s Morganem. Kapitán si zapálil, i když přiznával, že doutníky občas nesnesitelně páchnou, jeho host kouřil jako obvykle své obligátní cigarety. Na hlavní obrazovce blikaly chladné bílé hvězdy a Jason se nenápadně zeptal:

„Už jsme v mimoprostoru?"

„Tak," přisvědčil Morgan.

Odmlčeli se. Flibustýr se rozvalil v křesle a začal vyfukovat krásná pravidelná kolečka dýmu. Ačkoliv Jason uměl ledacos, tomuto umění se nikdy nenaučil, a proto ho sledoval s mladickou závistí.

„Tak co," začal Morgan, Jak se cítíš? Jak jsi viděl, nejsme žádní zběsilí psi, kteří skočí po krku všem bez rozdílu. Nerozsekáme šavlí cokoli, co se pohne, ani nespalujeme bez rozdílu domy a lodě. Umíme obchodovat i stavět, je-li potřeba, dokonce obděláváme půdu... však to ještě poznáš."

„Doufám," řekl Jason. „Ale stejně. Proč třeba nešlo Radomcům zásoby sebrat bez placení? Protože jsou silnější a chytřejší?"

„Ale ne," zamyslel se Morgan. „Přechytračit mohu kohokoliv, kdo mě napadne. Gronschika bych si mohl klidně obtočit kolem prstu, i když je kapacita první třídy. Na přepadení a

vyrabování Radomi máme sil dostatek. Jenže to nejde. Chápeš? Jsou to lidi, které potřebujeme. Radomci jsou obchodníky od Boha. Žijí na své planetě, umístěné v průsečíku mnoha kosmických tras, už stovky let a pořád jen obchodují, obchodují a obchodují. Je jim jedno s čím a s kým. Radomci se tě nikdy neptají, odkud máš peníze. Nikdy nikoho nepodvedli, v penězích ani v kvalitě zboží. Je pro ně výhodnější obchodovat čestně."

„Počkej. Říkals, že je jim jedno s čím a s kým? Znamená to, že jsou v principu schopni obchodovat s lidmi, drogami, zakázanými typy zbraní, tajnými informacemi a dalšími věcmi, na které mi má fantazie nestačí?"

„S lidskými těly i orgány, krví, zárodky monster," navázal Morgan, „dětmi pro potěšení, exotickými zvířaty, androidy všech druhů, tedy i určenými pro všechny zvrhlosti. Také s mučícími nástroji, gravitátory bez magnetické ochrany, takovými, z nichž zešílíš. A ještě s návody na zničení Galaxie... i když to je hotové šarlatánství, o podobné zboží se zajímají jedině úplní magoři. Už stačí? Můžeš si přečíst nákladní listy, ty jsou volně přístupné. Radomci opravdu obchodují se vším."

„Moc dobří lidé," řekl Jason tiše. „Takoví potřební."

„Vždyť to říkám! Jsou skvělí," odsekl Morgan, jako by si ironie nevšiml.

„Vyrábějí něco?"

„Nevím. Co je mi po tom? Neptají se, odkud máme peníze, my se neptáme, odkud mají zboží. To je hlavní princip svobodného obchodu. Co šílíš, Jasone!? Copak pokaždé, když přijdeš do obchodu, vykládáš prodavači, odkud máš peníze a požaduješ po něm dodací listy na zboží? Jsi finanční inspektor, nebo co?"

„Ale k čertu s finančáky. Radom je členem Ligy světů?"

„To taky nevím. Myslím si ale, že spíš ne. Proč by měli platit nějaké Lize na vydržování její pitomé flotily? Té gigantické armády, která sice má od prostého vojáka až po důstojníky frajerské uniformy, ale jejíž admirál nikdy neví, kam má vlastně

dřív letět? Proto se ustavičně zpožďují s mírovými misemi i trestnými výpravami. Radomci mají svoji vlastní bezpečnostní službu, malou, ale vysoce výkonnou. A navíc mají přátele."

„Říkáš to pěkně, Henry," pochválil ho Jason, „ale to o flotile Ligy vím i bez tebe. A co takhle Zvláštní výbor?"

„Co Zvláštní výbor?" naježil se Morgan. „O tom nic vědět nechci a nebudu o něm ani mluvit."

„Proč?" podivil se Jason.

„Protože je to vojenské tajemství," odpověděl Morgan se zvláštním úsměškem, buď žertem, nebo aby převedl řeč na jiné téma.

Jason se rozhodl, že tuto otázku tedy nebude dál rozvádět.

„Nu dobrá," pokračoval v získávání informací, když už se vůdce flibustýrů tak rozvykládal. „Radomců se tedy nedotknete. Jste jejich přátelé. Jsou ještě nějaké další spřátelené planety?"

„Není jich moc, ale jsou. Všechny světy dělíme na ty, které můžeme dobýt, a na ty, které si můžeme koupit. Radom dřív nebo později koupíme. Neurazí se. I Cassylii někdy koupíme. I Lussuozo. Ovšem takové šílené planety, jako je Darkhan, ty budeme muset dobýt. Jak jsi viděl, zatím jen zkoušíme své síly a připravujeme se k opravdovým bitvám, odevšad si bereme jen kousek."

„Tomuhle říkáš jen kousek?!" neudržel se Jason. „Tedy Henry, ty na skromnost rozhodně neumřeš. A Zvláštní výbor si také koupíte nebo dobudete?"

Morgan na něho rychle pohlédl:

„Mluvili jsme o světech, tedy pouze o obydlených planetách. Pouze," zdůraznil.

Jason jinou odpověď ani neočekával. Chtěl si jen ověřit, zda zmínka o vojenském tajemství nebyla pouze náhodná. Ověřil si to a pronesl hlasem předsedajícího soudce:

„Námitka se přijímá."

Morgan ironii opět nepochopil a pokračoval v řeči, jako by se nic nestalo:

„Dnes už jsme schopni zaútočit na velice silné planety, což

je důležitá etapa v naší historii. Víš, jak vůbec flibustýři začínali?"

„Ne," přiznal Jason upřímně.

„Primitivními malými přepady obchodních lodí. Někteří z nás prodělali školu kořistnické války v Hvězdné hordě, která dlouhou řadu let šířila děs po celé Galaxii, dokud jste ji definitivně nezlikvidovali. Další získávali zkušenosti v gangsterských skupinách na nejrůznějších průmyslově vyspělých světech. Třetí tvořili ohněm a mečem historii na planetách, které upadly do barbarství. No a potom Starý Sus přemístil z Tortugy na Jamajku magický symbol - auksnis žveris. Ten potom uložil do banky na Cassylii a získal zaň obrovskou půjčku. A legendární John Silver za ty peníze vyzbrojil neporazitelnou armádu a všechny sjednotil pod náš černý prapor."

U této části historie by se Jason rád zastavil a některé nejasnosti podrobně prozkoumal, ale vem to ďas! Dokud Morgan zpívá jako slavík, nebude ho přerušovat.

„Silvera jsem nezažil," pokračoval Morgan, „bojoval jsem až pod Drakem. Ale vím, že už Silver přešel od útoků na obchodní a turistické trasy k bitvám s vojenskými loděmi. Velký Francis Drake nás učil nebát se nikoho a ničeho a neuznávat žádnou autority kromě flibustýrské. Taky nás učil tvrdé disciplině a umění rozlišovat, kdy je nutná vzájemná spolupráce a kdy zdravý duch řevnivosti mezi společníky. Učil nás nelitovat nikoho, protože lítost oslabuje. A nikoho nemilovat, protože to je možné pouze u Boha, peněz a moci. Všechno ostatní také oslabuje, hlavně láska k lidem. Lidé si stejně žádné city nezaslouží. Dělí se prostě na potřebné a zbytečné."

Bylo docela zábavné pozorovat, jak Morgan pro svoji rétoriku zahořel. Začínal mluvit s takovým patosem, jako by před ním bylo náměstí zaplněné davem nebo alespoň obrovský sál nabitý fanatickými přívrženci tohoto paranoidního učení. Na jednu stranu to bylo zábavné, ale na druhou Jasonovi běhal po zádech mráz. Rozhodl se rozhovor vrátit k

normálním věcem. Sotva v Morganově řeči postřehl malou pauzu, zeptal se:

„Henry, a já jsem potřebný člověk?"

„Samozřejmě," nadšeně zvolal Morgan. „Věřím, že i Drake by na to okamžitě přišel. Byl jsem Francisův nejlepší žák. Proto jsem se po jeho smrti stal vůdcem jak na Jamajce, tak i v celém flibustýrském vesmíru."

„Chápu," řekl Jason. „Zajímavá historie. V něčem dokonce poučná. Vaše touha po moci, vaše odvaha a síla, úpornost a jednotnost, umění bojovat - to vše si zasluhuje úctu, Henry. Pořád ale ještě nechápu, proč se mají zabíjet zjevně slabší, neozbrojení a prostě vůbec nechránění?"

„Dobrá otázka!" potěšilo Morgana, že může setrvat ve své oblíbené manýře. „Proč, například, piješ alkohol a kouříš cigarety? Je to přece nezdravé, ne? Ale je to příjemné!"

„No tedy jaksi, že..." Jasona tak nečekaná odpověď úplně zaskočila.

„Tak vidíš! Pochop to konečně, ty velký hráči a kosmický romantiku, to jsou ale přezdívky! Přestaň zavírat oči před tou nejzákladnější skutečností, že zabíjení je - potěšení. Možná že ne pro všechny, ale pro absolutní většinu lidí ano. Bylo to tak ve všech dobách, ve všech tisíciletích, na všech světech. Proč by se jinak prolévalo tolik lidské krve? Lidé v drtivé většině nikdy nedělali nic, co by jim nezpůsobovalo potěšení. Vždycky zabíjeli s radostí. Pochop, Jasone, zabíjení je největší slast. Mnohem větší než pití, obžerství nebo jakékoli jiné radovánky, dá se srovnat jedině s pocity, jaké ti dává moc a sláva. Stejně jako jsou dětem nedostupné radosti euforie z alkoholu nebo tělesné lásky, je i vám hlupákům nedostupná radost z působení bolest a potěšení z krásného zabití."

Morganova paranoia zřetelně rostla, a tak Jason, obávající se nepřiměřené reakce ze své strany, požádal, jestli by se něčeho nemohl napít, když už na to přišla řeč.

„Ale klidně! U nás je možné všechno," odvětil Morgan ochotně. „Doslechl jsem se, že upřednostňuješ whisky. Prosím, dostaneš whisky. Nebo sis myslel, že ti nabídnu pohár

teplé krve?"

„Snaž se neztratit smysl pro humor," blesklo Jasonovi hlavou. „Taková směs posedlosti nesmyslnými idejemi a sebeironie se hned tak nevidí!" Bylo mu z toho ještě hůř, neseděl před ním obyčejný zločinec, ale doslova génius zla.

Whisky byla opravdu vynikající.

„Tak co? Jak říká náš přítel Gronschik z Radomi, fufl nedržím, což?" samolibě pronesl Morgan. „Na tvoje zdraví, Jasone, potřebný člověče."

„Díky," bylo všechno, co mohl říci, protože připít na flibustýrovo zdraví za daných okolností nebyl schopen ani ze zdvořilosti.

„Vím, nač jsi myslel, Jasone," Morgan postavil sklenici na ovládací pult a rychle se obrátil ke společníkovi. „Uvažoval jsi o tom, že jsem šílený. Nebylo by divu, když jsem obklopen takovými psychopaty. Což znamená, že nás není nutné porazit, ale vyléčit. Svolat všechny lékaře - psychiatry z celé Galaxie na konsilium a potom z rozprašovačů postříkat celou planetu Jamajku nějakým super nejmodernějším přípravkem, který jen vdechneš a okamžitě se změníš ze šelmy v beránka. Uhodl jsem?"

„Ne."

„Jak chceš, Jasone. Nás není nutné léčit. Navíc nejsi lékař, ale hráč. Ctihodný podvodník, létající z jedné planety na druhou a dělající z jedněch šťastné a z druhých nešťastné. Zabýváme se v podstatě tím samým. Jen ve větším měřítku a otevřeněji, protože se skutečně cítíme svobodní. Od vašich předsudků a hloupých zákonů. Však ty to pochopíš, Jasone. Možná ne hned. Ale pochopíš, jak je svoboda sladká. Úplná svoboda. To je jediná novota v tom, co ti říkám. Co se týká zabíjení... mé ideje jsou staré jako vesmír. Nečiním si nárok na autorství. Opakuji ještě jednou - téměř všichni lidé rádi zabíjejí. Hlavně ti nejsilnější. Víš, o kom mluvím. Vládci planet, oficiální i neoficiální, prezidenti, králové, bankéři, průmysloví magnáti, vedoucí zvláštních služeb, náměstci, vrchní soudci, šéfové nesčíslných mezihvězdných a celogalaktických organizací,

tajných a známých, všechna ta verbež, která si osobuje právo rozhodovat za jiné.

Ti také milují zabíjení. Ze všeho na světě nejvíc, ale potají. Nepřiznají se k tomu, protože se za to stydí, což je hnusné! Já na rozdíl od nich jsem otevřený. Nemám důvod se stydět za něco, co je normální. To je moje nejhlubší přesvědčení. Osvobodil jsem se od toho, čemu vy říkáte svědomí, a čestně přiznávám, že zabíjení je rozkoš. Zabíjejte, přátelé, jestli chcete! Zabíjejte, dokud vás nezabijí. To je všechno. Chápeš, jak je to krásné a obyčejné? Budoucnost patří flibustýrům."

Teď už to nebylo strašné. Navíc už ani zajímavé. Vždyť i při vyslechnutí rozsudku smrti se člověk vyděsí jen jednou. Pokud ho senilní soudce čte již potřetí, odsouzenec začíná nudou zívat. Něco podobného se teď málem stalo Jasonovi.

„Jak myslíš, přesvědčils mě," řekl smířlivě, vraceje se ke své původní roli - člověka bez zásad, kterému je jedno, pro koho pracuje.

Zívat naštěstí nezačal a aby zamaskoval i náznak, pomalu a klidně si nalil ještě jeden pohárek whisky a lenivě ho vypil.

„Ba ne, Jasone," nevzal ho Morgan vážně, „za přesvědčeného tě budu považovat, až na vlastní oči uvidím, jak s potěšením zlikviduješ několik zbytečných lidiček."

Jason už nestačil odpovědět, protože dveře se razantně rozlétly a dovnitř vpadl Jo Monbar, teď už ovšem bez pytle s penězi, zrudlý a s divokým výrazem v kalných modrých očích.

„Co se stalo?" zeptal se ostře Morgan.

Monbar místo odpovědi užasle zahučel, když spatřil Jasona:

„On už je tady!"

„Kdo?" nechápal Morgan.

„Váš milovaný Jason dinAlt. Možná je to tak lepší. Ať to všichni slyší, aspoň to rychle skončíme."

„Co je s tebou, Jo? O čem to mluvíš? Jsi opilý?" V Morganově hlase zazněl úlek.

„Nejsem opilý, pane. Skoro nic jsem nepil. Půl pinty rumu, možná tři čtvrti, ne víc. Vyslechněte mě, pane. Viděl jsem ji. Je to vědma."

„Monbare," řekl kapitán přísně, „jestli neodejdeš sám, pošlu pro strážné, aby tě odtud vynesli."

„Jen počkejte, pane, počkejte! Klidně mě vyslechněte. Pokusím se mluvit souvisle. Vzpomínáte si, co nám předpověděl Starý Sus?"

Při zmínce o legendárním starci se Morgan zachvěl, ale nic neřekl.

„Jen si vzpomeňte, pane," pokračoval Monbar. „Starý Sus řekl, že se naše flibustýrská říše začne rozpadat tehdy, když se na naši planetu dostane cizinec z hloubi vesmíru. Cizinec, který bude vést moudré řeči a bude s sebou mít vědmu s očima barvy barnardského zlata. Tak tohle je on, ten cizinec s chytrými řečičkami - Jason dinAlt. A s ním je tu mladá vědma."

„Meta?" podivil se Morgan, který až dosud pozorně poslouchal.

„Ale ne Meta, pane, chraň Bůh, ta cizí ženská z turistického člunu. Viděl jsem ji teď na chodbě. Vedli ji od doktora Montobana do kabiny. Oči má zelené jako smaragdy na slunci. Hrozné oči, pane. Jen na mě pohlédla a málem jsem umřel. Určitě je to vědma. Oni dva jsou naše zkáza. Věřte mi, pane!"

Na můstku zavládlo na okamžik hrobové ticho. Jen nějaký přístroj na panelu tiše tikal. Morgan potom řekl, jako by vše pečetil:

„Mlč!"

Monbar se div nerozbrečel, ale hystericky zavřeštěl vysokým hlasem:

„Pane, jestli okamžitě nepřikážete zabít toho proklatce, udělám to sám, než odejdu z můstku. Pro záchranu všech flibustýrů, pane! Ve jménu Pána našeho Ježíše!"

A začal vytahovat šavli z pochvy. Zcela vážně, jak se Jasonovi zdálo. Sekundy se vlekly velice pomalu. Jason chápal, že zastřelit nebo aspoň odzbrojit piráta mávajícího jen šavlí ještě neznamená, že takový postup bude dobře pochopen. Nejlepší by bylo uhnout ráně, skočit ke dveřím, však zůstaly pootevřené, a honem pryč... Možná to bude poněkud směšné, možná ostudné, ale moudré a vůdci

flibustýrů to potom nějak vysvětlí...

Osud v osobě Morgana rozhodl jinak

„Běž spát, Monbare!" Ostré okřiknutí pološíleného Joa na okamžik zastavilo a zmrazilo pohyb jeho ruky.

„Uteč, Jasone! Rychle!" zazněl ještě jeden stejně ostrý povel.

Potřetí to opakovat nemusel. Jason se jediným skokem ocitl u dveří, přitáhl je k sobě a v tom samém okamžiku sice neviděl, ale jako by vycítil nějaký pohyb na chodbě vlevo. To byl výsledek dlouholeté pyrranské výchovy!

Udělal klamný výpad levou rukou a vzduchem se okamžitě jako smrtonosný blesk mihla šavle, Jason však odskočil doprava a vystřelil takřka naslepo. Zasáhl útočníka do hlavy. Teď už stěží zjistí, kdo to byl! Druhou kulkou trefil druhého zákeřníka, který se rozhodl ne pro šavli, ale pro pistoli v levičce. Nebyl však levák, a navíc se na okamžik zpozdil, protože se obával, že zasáhne kapitána...

A právě teď nastala Jasonova hvězdná chvíle. Primitivně nahrané přepadení ho tak dopálilo, že se obrátil k Morganovi a s úsměvem od ucha k uchu se zeptal:

„Tak co, jaký jsem?"

Morgan zpočátku nechápal, a tak Jason dodal:

„Tihle byli skutečně zbyteční!"

Morgan se mdle usmál.

Hlavní roli v závěrečné scéně nakonec sehrál Monbar, klečící uprostřed kabiny můstku. Opilý pirát tloukl hlavou do podlahy a tiše skučel.

„To byli tvoji chlapi, ty neřáde?" zařval Morgan.

„Ano," odpověděl sotva slyšitelným chraptivým šepotem Monbar a pokračoval ve své intelektuální zábavě.

Morgan k němu přistoupil, zvedl mu levou ruku, vyhrnul na ní rukáv a podíval se do ohybu lokte. S odporem bezvládnou končetinu odhodil, vrhl se k ovládacímu pultu, zmáčkl jednu z kláves a zahřměl do mikrofonu:

„Missone! Ty jsi zase dal Monbarovi drogy?"

„Jako že je Bůh nade mnou, Henry, nedal," ozval se

Missonův vyděšený hlas.

„Tak proč u mě teď sebou mlátí jako hysterka? Takže za to může doktor Montoban!"

„Doc je v tom nevinně," hájil Misson lékaře. „Tys přece dnes povolil Joovi vycházku. Tak si nakoupil u Radomců. Jako obvykle, pane.

„Darebáci!" vyprskl ještě Morgan a zrušil spojení.

Nalil pak plnou sklenici whisky a donesl ji náhle ztichlému Monbarovi. Ten omráčeně vzhlédl a rychle ji vypil. Jestli si kapitán myslel, že tím Joa probere, silně se mýlil. Monbar okamžitě žuchl na podlahu, zachrčel a vypadalo to, že je po něm.

„Jasone," řekl Morgan provinile, „mohl bych tomu nešťastnému narkomanovi useknout hlavu, ale věř mi, je to vynikající bojovník a většinou je užitečný. Nezlob se na něj. Nebyl prostě ve své kůži. Jsi dobrý! Skutečně dobrý."

„Jak myslíš," odvětil Jason lhostejně. „Snažím se. Co se týká toho psychopata... s radostí bych mu urazil hlavu, ale když říkáš, že je užitečný... co se dá dělat, Henry. Taky mám nějaké své mouchy."

Morgan na něho udiveně pohlédl. Flibustýři tento obrat zřejmě neznali, ačkoliv zločinci na Cassylii tento výraz běžně užívali - člověk s mouchami byl jejich.

„Už mohu jít?" zeptal se Jason. „Nemusím je uklízet? Zase to udělají automatičtí uklízeči? Jo?"

Morgan neodpověděl, jen přikývl.

Cestou po chodbě Jasonovi na zápěstí zapípal komunikátor.

„To děvče přišlo k sobě! Slyšíš?" radostně volala Meta. „Podařilo se nám ji vyléčit. Mluví. Slyšíš? Jasone, kde jsi? Přijď hned sem!"

„Slyším," odpověděl Jason bezbarvým hlasem. „Mohu se tě na něco zeptat, miláčku?"

„Hned teď? Snad ke mně jdeš, ne?"

„Jdu," přitakal Jason. „Ale stejně, odpověz mi, skutečně zabíjíš nepřátele s potěšením?"

„Proč se ptáš na takovou hloupost, a ještě k tomu komunikátorem? Ty ses zbláznil, Jasone!"

„Málem," souhlasil, ale můžeš mi odpovědět?"

„Klidně. Jestli chceš. Ano, nepřátele zabíjím s chutí. Je to normální, Jasone."

„Je to normální," opakoval jako ozvěna a pak dodal: „Stejně tě miluji, Meto."

Jen si nepamatoval, jestli poslední slova řekl do mikrofonu před tím, nebo až po tom, co ho vypnul.

11

Děvče se plně probralo až příští den. „Conquistador" se ještě další tři dny přibližoval k oběžné dráze Jamajky normálním prostorem. Těch dvaasedmdesát hodin bylo kupodivu nejhorších pro Jasona i Metu, ačkoliv se v určitou dobu zdálo, že nejhorší již mají za sebou. Jason „přemožitel všech pomlouvačů" byl velice problematický titul. Rovněž autorita, kterou u Morgana získal, nemusela trvat věčně. A to, že se dívka probrala právě teď, také nebylo nejšťastnější.

To, co na ni nejvíce zapůsobilo, byl psychický šok. Již v době, kdy mlčela jako ryba, nereagujíc na léky ani procedury, začal Jason litovat toho, co se stalo. Není to tak jednoduché, vzít si k sobě a starat se o zcela bezmocného člověka. Co když jí smrtelný děs vymazal z paměti všechno, od raných dětských vzpomínek až po nejjednodušší slova v rodném mezijazyku? To už se nedá napravit. Takové nebezpečí skutečně hrozilo.

Naštěstí nakonec současné preparáty daly mozek dívky do pořádku. Možná i soustředěná péče dvojice pomohla nešťastnici nabrat nové síly. Zkrátka, zázrak se podařil a Jason s Metou toho nyní věděli poměrně dost. Že se dívka jmenuje Dolly Sane a že jí za dva měsíce bude patnáct (v tom se tedy Jason nezmýlil). Její ještě donedávna čilý a zdravý dědeček Klaus Girdas byl majitelem jedné z největších meziplanetárních farmaceutických společností se sídlem na Zunbaru a zabité ženy byly jeho manželka, dcera a starší sestra. Chlapci byli Dollini bratři, jeden vlastní a druhý nevlastní. Její otec, Ronald Sane, se s nimi na tuto dobrodružnou cestu nevydal, protože ho na Zunbaru zdržely neodkladné záležitosti. Rodinná výprava se vydala na cestu vlastní komfortní lodí. Ty právě byly v kruzích bohatších lidí v oblibě a létat bez doprovodu a bez jakékoliv ochrany se

považovalo za zvlášť chic, za romantickou exotiku ve věku všeobecné nudy a bezpečí. Zunbar byl po celé Galaxii proslulý jako dokonale chráněná a bezpečná planeta ve všech směrech. Jediné, co na něm nevyhovovalo, bylo drsné klima. Bohatí Zunbarci proto vždy odpočívali na teplých světech. Girdasova rodina si tentokrát vybrala za cíl cesty buď Cliandu, nebo Taorminu. Protože si ale dosud přesně nevybrali, kam poletí, nikdo je nikde nečekal a pochopitelně ani nehledal. Ani její otec na Zunbaru nebude znepokojený, i po delší době. To, že zatím neposlali zprávu, si vyloží, jako že je všechno v pořádku. Že to tak není, začne tušit minimálně až za měsíc. Pracuje ve vzkvétající firmě dědečka Klause, svého tchána. A to ještě netuší, že mu zaneprázdněnost prací zachránila život, a navíc se fakticky stal majitelem všech Girdasových miliard. Jenom jaksi přišel o rodinu.

Když to osiřelá Dolly svým zachráncům povyprávěla, pochopitelně dychtila dozvědět se, kde se nalézá a co s ní v nejbližší době bude. Když se během pro ni černé hodiny dozvěděla víc, než by chtěla, utrpěla ještě větší, druhotný šok. Nedovedla pochopit, že o ni tak starostlivě pečují právě na lodi krvežíznivých zabijáků, kteří jí zavraždili matku, bratry, tetu Dianu i milovaného dědečka. Jason ani Meta nemohli dívce dlouho tajit své skutečné postavení na pirátské lodi. Snažili se na její otázky odpovídat pravdivě, ale přitom ji do situace uváděli zvolna, aby sotva probraná vnučka (nebo teď už dcera?) miliardáře znovu nezkolabovala nebo neprovedla nějakou hloupost odpovídající mladistvému maximalismu.

Dolly nyní ze všeho na světě nejvíc toužila po návratu na Zunbar, k otci. Rozhodně by tomu nepomohlo zastřelit Morgana v jeho soukromé kabině s historickým teatrálním nápisem nad dveřmi: „Zhyň, zlosyne!". Přesvědčit o tom Dolly dalo nesmírnou práci, ale Jasonovi se to nakonec přece jen podařilo. Pak to bylo ještě horší, protože samozřejmě chtěla vědět, s čí pomocí se tedy zachrání. Narychlo vymyšlená historka o tom, že na nejbližší planetě Jason vymění svou část kořisti za teleportaci Dolly domů, patnáctiletou dívku příliš

nepřesvědčila, i když se ve vědě příliš nevyznala. Jason jí ale teď nic lepšího nabídnout nemohl, protože do příletu na Jamajku byly i jejich vlastní plány spíše mlhavé.

„Vymyslíš si složitou mnohaúrovňovou operaci, hraješ si na agenta všech rozvědek vesmíru, chceš úplně sám porazit celou planetu... a zrovna v takovou chvíli si pověsíš na krk nějakou zatoulanou holku!" řekla mu jednou Meta pyrransky upřímně a pragmaticky. „Vybral sis opravdu nejlepší čas i místo!"

Jason se ani nenamáhal s vymýšlením odpovědi, protože věděl, že má pravdu. Má snad říct, že by to udělal každý? Bylo to krásné a ušlechtilé, ale... hloupé. Říct, že se mu Dolly zželelo? To je to samé. A taky to není pravda.

Ale i Meta dívku litovala. Za těch pár dní si k ní, stejně jako Jason, vytvořila vztah a chovala se k ní téměř jako k vlastní dceři. Ovšem v rozšířené sestavě se okruh šancí dostat se na svobodu ze zajetí pirátů podstatně zmenšil. Až z toho ruce poklesávaly bezmocí.

Jason se pokusil Metě odporovat a vysvětlil jí, pokoušeje se současně přesvědčit sám sebe, že kdyby se nezatvrdili a neuhájili před Morganem své právo alespoň na jeden jediný dobrý skutek, změnili by se dříve, než by přiletěli na Jamajku, ve stejnou spodinu a chladnokrevné zabijáky.

„A to proč?" zeptala se Meta podrážděně.

„Protože bychom se už za necelý den stali svědky vzpoury posádky, ve které by nejspíš zvítězil neblahé paměti d'Ollonaise. A ten by naše šance ještě zmenšil. Kdyby se stal vůdcem, okamžitě by tě chtěl za ženu. A dál..."

„Co dál?" zeptala se Meta vyzývavě.

„Buď smrt, nebo zneuctění. S Morganem se přece jen snáze domluvíme.."

„A co kdybychom v té vzpouře zvítězili my?" nadhodila Meta jako obvykle nečekaný předpoklad.

Jason přemýšlel přesně tři sekundy.

„Vrátím se na začátek, odkud jsem začal. V důsledku toho slavného vítězství by z nás byla zase spodina, a navíc v čele

zbytku bandy darebáků. Otázka osvobození ze zajetí by tak padla."

„Nepřesvědčils mě," odsekla Meta.

Nebylo to dobré, nepřesvědčil ani sám sebe. Všechno to byla jen teorie, ne-li demagogie, a dokonce pokus podvést sám sebe.

Jasona ve skutečnosti celou dobu trápila záhada, co ho vlastně ponouklo k tak nesmyslnému jednání. Pokusil se před tváří Boha, v něhož nikdy nevěřil, smýt své hříchy? Touha vytáhnout se před milovanou Metou, která to, díky své výchově, stejně nedokázala ocenit? Zřejmě to všechno dohromady! Čert aby to vzal! Je snad příčinou náhle vzniklý něžný cit k té nešťastné dívce a Metina žárlivost je oprávněná? Nebo to bylo procitnuvší svědomí? Už se k tomu blíží... ale ještě pořád to není ono.

Bylo v tom ještě něco. Mihlo se to jako kometa nočním nebem a zase do zapadlo do hlubiny vědomí. Podivné tušení, které vzniklo vzápětí potom, co krví opilý Francois d'Ollonaise táhl rusovlasou dívku do lodi. Dolly v té chvíle ještě mohla chodit. Pohybovala se jako náměsíčník, jako mechanická panenka, v níž se každou chvíli úplně rozvine pružina posunující ji vpřed. Jasně zelené oči však na Jasona hleděly rozumně. Ano, pamatuje si to přesně! Bylo v tom něco záhadného. Jako by ho celá jeho telekinetická (nebo jaká ještě) energie zaplavila mocnou vlnou. S ostrostí, vlastní pouze senzibilům, cítil, že ho s tou dívkou něco spojuje, co mu brání ji odmrštit. Šplouchavá vlna byla silná, ale krátká. Nestačil nic pochopit.

Jason se potom několikrát pokoušel napojit na dívčin rozum. Toto tajemství nebylo možné vidět nebo slyšet, pouze vycítit podvědomým šestým smyslem. Pokoušel se podobně jako v herně zkoncentrovat energii do mrtvých bodů na hracích kostkách. K ničemu to ale nevedlo. Jako obvykle přečetl bezchybně emoce, ale to bylo všechno. Něco hlubokého a velice důležitého, skrývajícího se v té mladé hlavě, mu zůstávalo stále nedostupným. Dokonce i když promluvila a

řekla o sobě všechno, nač si vzpomněla. A také, když se jí s Metou částečně svěřili, že se chystají pracovat pro flibustýry, ale pro vlastní cíle, že budou v první řadě hájit své zájmy na lodi i na planetě Jamajka, a proto jí, Dolly, v žádném případě nenechají ublížit.

Vytvořil se mezi nimi ideální psychologický kontakt, ale ten prvotní, ten se neopakoval. Jason ale věděl, že mu něco pomůže, že se něco musí stát. A trpělivě čekal na tu chvíli.

Později se stala další věc. Když se nehlučně a nenápadně vynořili z mimoprostoru, začali brzdit s mírným přetížením. Snad spěchali kvůli nějakému určitému datu nebo to prostě byla tradice při příletu k domovu zatížit posádku jedním a půl g, aby trochu zmírumilovněla a zklidnila se. Jak si Jason stačil všimnout, piráti přetížení snášeli klidně, byli tedy trénovaní. Proto se Jason snažil nedat na sobě nic znát a Metě vysvětlil, že bude lepší, když budou hrát, že jsou zklidnění a pomalí jako ostatní. Morgan nemusí vědět, že se Meta narodila a vyrostla na světě, kde je normální dvojnásobná přitažlivost, a že i Jason žil dost dlouhou dobu v takových podmínkách. Za prvé, planet s takovým přetížením v obydlené Galaxii není mnoho, a za druhé, vždy je lepší skrývat své trumfy co nejdéle.

Dalo by se těžko říci, jak se Jasonovi podařilo uhádnout, že se blíží k Jamajce, předpoklad se však ukázal jako správný. Vyjasnilo se to, když si Morgan pozval k sobě na můstek celou trojici zajatců.

„Následující zastávka je konečná," řekl a vysvětlil jim, že to tak nazývali při hromadné dopravě na jeho rodné planetě Kazan. „Víte, co je to hromadná doprava?"

„Henry, tvůj zvyk, že ustavičně mluvíš s idioty, dělá tvou řeč nesrozumitelnou, vyvolává množství dalších otázek a poskytuje velice málo konkrétních odpovědí."

Jason si už mohl dovolit mluvit s Morganem takovým tónem. Pirát se sice zamračil, hádat se ale nezačal a rychle přešel k věci:

„V tom případě si poslechněte krátkou instruktáž. Přicházíte

na planetu, nesoucí hrdé jméno Jamajka. Atmosféra je dusíko-kyslíková, přitažlivost 0,9 g, spektrum slunečního záření standardní... nestandardní je to ostatní. Planeta se řídí flibustýrským zákonem, všichni obyvatelé ho přísně dodržují. S jeho celým zněním se ještě seznámíte. Teď vám řeknu jen to nejnutnější. Je kategoricky zakázáno krást, protože okrádat vlastní lidi je velký hřích a na Jamajce j sou všichni našinci. S konfliktními otázkami se musíte obracet na SS, Službu spravedlnosti. Pokud se vám to nepodaří a někoho v rozčilení zabijete, postará se o vás Soud spravedlnosti. A vynese rozsudek. Za porušení zákona vás mohou vsadit do vězení nebo dát popravit. To si zapamatujte. Kromě nás, flibustýrů, na planetě ještě žijí bukanýři, vitalíři a privatýři, ti poslední se ale válečných akcí téměř neúčastní. Všechny vrstvy obyvatelstva jsou si před zákonem rovny. Flibustýři, ke kterým budete dočasně, nebo lépe řečeno smluvně, přiřazeni, mají poněkud vyšší postavení a mají jistá privilegia, ovšem pouze v určitých případech. O tom se včas dozvíte. Nakonec ještě jedna věc. Poslední, ale podle mě nejdůležitější. Pohyb obyvatelstva i cizinců po planetě není nijak omezen, ale nikdo nemá právo opustit Jamajku bez povolení MS, Migrační služby. Ve vašem případě to znamená - bez mého zvláštního povolení."

Odmlčel se, zjevně uvažoval, co by ještě řekl, několikrát pohlédl z ovládacího pultu na pozorné posluchače a zpět, pak zívl a dodal:

„To bych chtěl vidět, jak byste bez něho odlétli do vesmíru..."

Úžasně pobavený tou větou se Morgan uchechtl, otočil k pultu a stlačil tlačítko pod obrazovkou gravimetru.

Ta neukázala kotouč nebeského tělesa, ale prostý jasný bod ve středu a z něj vycházející světélkování, postupně hasnoucí k okrajům. Nejen Meta, ale i Jason velmi dobře chápali, co to je, bylo to zobrazení gravitačního pole, znamenalo to, že se loď již fakticky vznáší nad povrchem planety. Potvrzoval to i analyzátor plynů, ukazující střemhlavý vstup do vrstev atmosféry. Mezitím na všech ostatních

obrazovkách včetně čelní jako předtím blikalo hvězdné nebe a elektromagnetické přístroje ukazovaly absolutní neexistenci jakýchkoliv objektů v prostoru.

„Znamená to, že je vaše planeta absolutně zastíněná před vnějším světem?" zeptala se přímo Meta.

„Jste obdivuhodně chápaví!" zašklebil se Morgan. „Jen se biji o základ, že o takové zástěně, jako je tato, jste nikdy neslyšeli. Ani paprsky, ani lodě jí bez mého osobního svolení neproniknou."

A samolibě se zachechtal.

Meta nevěděla, co znamená „bít se o základ", zatímco Jason jen přibližně odhadoval smysl tohoto archaického obratu. Ani on, ani jeho společnice by nebránily vůdci flibustýrů v jeho situaci o něco tlouci, například hlavou. A vůbec, musí být ten základ tvrdý? Vždyť s podobnou neproniknutelnou stěnou, i když ne s touto, byli seznámeni lépe než kdo jiný.

Bude ale lepší, když o tom pomlčí.

Morgan bleskurychle vyťukal na klávesnici složitou kombinaci písmen a číslic, mohlo to být heslo, a v následujícím okamžiku všechny obrazovky jako by vybuchly množstvím doslova reklamních záběrů hor a moře. Současně se ozvala bujná melodie a nádherný znějící mladý hlas zazpíval na celou loď:

Jamajko!
Jsi nejkrásnější ve vesmíru!
Jamajko!
Banány tu rostou po celý rok.
Jamajko!
Řeknu vám, přátelé, upřímně:
Na milované planetě,
pod milovanou hvězdou
plesá můj šťastný národ!

Verše to nebyly nijak zvláštní, ale ve spojení s hudbou vcelku ušly. V každém případě vyvolaly sváteční náladu. V

určité chvíli měl Jason pocit, jako by prostě navštívili další lázně. Cassylie, Darkhan a teď Jamajka. Jak je to milé! Co máme v plánu naší velké exkurze dál? Že už nic? Jak to, že nic?

„Ale no tak, Jasone!" odpověděl ostře sám sobě, aby se poněkud sebral. „Vždyť přece právě tobě přikazují, abys tu zůstal navždy."

„Henry," hlasitě zvolal, pokoušeje se překřiknout hudbu. „Novým návštěvníkům se při příjezdu nic nenalije? Nebo se nic takového neoslavuje?"

„Samozřejmě že ano," řekl Morgan a zařval do mikrofonu: „Přineste na můstek šampaňské!"

12

Jak vlastně vítat piráty? To je zajímavá otázka. Buď jako zločince, čekat v záloze, mít je na mušce a všechny spoutat. Nebo jako nepřátele, smrští střel a výkřiky „No pas-saran!". Konečně také jako hrdiny - květinami a hudbou. Existuje i čtvrtá varianta. Přivítali je jako oficiální osobnosti, které navštívily zemi, ale bez oslav - klidně, všedně, normálně. Flibustýři z „Conquistadora" se skutečně zdáli být vládci Jamajky.

Pod jasně modrým nebem, po němž lenivě proplouvaly malé huňaté obláčky, bylo teplo, ale ne horko. Zdálo se, že je již na přistávací plošině cítit mořská sůl, exotické květy a ovoce. Obrovský nápis na budově terminálu hlásal novým příchozím, že jejich loď zakotvila v kosmickém přístavu s pompézním názvem Port Royal nebo lépe Královský přístav. Jason se zřejmě od Darkhanců nakazil vášní překládat zeměpisné názvy.

„Vaše hlavní město se také jmenuje Královské?" zeptal se žertem Jason.

Vtip se minul účinkem, protože tomu tak skutečně bylo.

Sotva stačili ocenit laskavé podnebí a nadýchat se místních vůní, když čerstvý vzduch náhle přerazily výpary skromného průvodu, sestávajícího ze sedmi strojů. Vozidla s koly vypadala velice archaicky a byla určena pouze pro nejvyšší vedení. Ostatní flibustýři se museli do města dostat po svých. Zajatce (nebo nyní už hosty?) Morgan pozval do svého vozu, v němž kromě mlčenlivého řidiče s hrubou zjizvenou tváří nikdo nebyl. Vůdce pirátů jim tím prokázal velkou čest.

Nejvíce to zapůsobilo na malou Dolly. Možná poprvé po noční můře ve vesmíru se dokázala vyrovnat s pocitem strachu, vycítila, že v ní skutečně nevidí jen oběť, kus masa pro nějakého krvežíznivého kanibala, ale osobnost. Vážili si jí!

Dolly se osmělila natolik, že se odvážila zeptat přímo Morgana:

„Pane, ti mužar na autokatech, jedoucí za okny našeho voiture*, nás chrání před teroristy?"

* Voiture (francouzsky) - automobil

„Ale kdepak, dítě!" usmál se Morgan. „U nás teroristé nejsou. To je taková tradice - čestný doprovod vůdce."

„Proč tedy mají na sobě tak tvrdé upjaté kombinezonoš?"

„To je také tradice," zahučel Morgan, čímž dal najevo, že se už o tom nehodlá bavit.

Dolly v dobrém rozmaru pokračovala ve žvatlání a míchala do řeči slova získaná z nejrůznějších jazyků. Jason jí díky dávné zálibě v lingvistice celkem rozuměl a nyní zjistil, že ani Morgan v této oblasti nezaostává. Respektive aspoň se neptal, o čem se mluví.

Muže, doprovázející vůdcovo auto, by Jason nejspíš nazval motocyklovou eskortou (tak jim při nejhorším říkali na Cassylii), autokat ale rovněž nezněl špatně. Zato esperantská koncovka ve slově kombinézy byla pochopitelně čirým nesmyslem. To nebyly žádné kombinézy, ale skutečné skafandry vyšší ochrany. Jason proto silně pochyboval, že by se na Jamajce žádní teroristé nevyskytovali. Ale... „když si to tak Morgan přeje, nebudeme šťourat do bolavého místa," pomyslel si.

Jeli po rovné popraskané cestě. V husté zeleni stromů a keřů po obou stranách se klidně mohl skrýt nejen osamělý maniak, ale třeba celá organizovaná tlupa záškodníků, brousící si zuby na vůdce pirátů. Zájemců o jeho místo nebylo málo. To si všimli už na lodi, proto jim to nijak nevrtalo hlavou, jen dívka Morganovým slovům příliš nevěřila. Jason si navíc náhle uvědomil, že prostorný a uvnitř pohodlný vůz nějak moc kouří a rachotí - barbarský benzínový motor, těžký pancíř,

rychlost omezená vahou stroje - to byly typické znaky válečné techniky, ne automobilu na projížďky.

Velice rychle zjistili, že veškerá osobní i hromadná doprava na Jamajce vypadá stejně. Ne že by i na ostatní obyvatele číhalo takové množství nebezpečí (samozřejmě že nějaká byla, hlavy se tu také stínaly, střílelo se, a někdo dokonce i házely bomby), bylo to hlavně proto, že piráti, zvyklí létat vesmírem pouze na válečných lodích, zůstávali věrní svým manýrám i na vlastní planetě.

Další zvláštností bylo, že bez ohledu na značné rozměry hlavního kontinentu zde byly zakázány prostředky vzdušné dopravy a i obyčejné kosmické čluny mohly používat pouze oficiální organizace, a to jen v těch nejnutnějších případech. K poměrně neoblíbenému cestování do vzdálenějších míst na Jamajce sloužily dvě jednokolejky na magnetickém polštáři, křižující pevninu napříč. Lépe na tom byla námořní doprava. Lodě i lodičky nejrůznějších velikostí provozovaly sice řídkou, ale stálou dopravu mezi kontinentem a množstvím ostrovů, rozložených na celé západní, jak jí zde říkali, polokouli. Východní pevnina na drahé straně planety byla jedinou ohromnou pustinou, obklopenou podél celého pobřeží horskými masivy. Vrcholy, vypínající se do pěti, sedmi i více kilometrů, nikdo nikdy nepokořil a zabývat se zavlažením pustiny nikoho ani nenapadlo. Východní pevnina tedy zůstávala liduprázdná. Flibustýry zajímala stejně málo jako obě ledové a zasněžené polární čepičky.

Popravdě řečeno se Jamajkou nazýval pouze teplý, příjemný a úrodný západní kontinent. Zbylá souš byla známá jako Divoký východ. Tam se neplavili ani nelétali.

Všechny tyto dopravní a zeměpisné podrobnosti se hosté dozvěděli od Morgana, který je celou cestu poučoval od té doby, co Jason úmyslně převedl hovor na jiné téma, když položil poměrně hloupou otázku:

„Královský přístav, královské město. Henry, ty jsi místní král?"

„Ne," řekl Morgan, „my nejsme království. Jsem prostě

vůdce. Žádný oficiální titul nemám, ale jsem náčelník KS - Koordinační služby. Někdy mě titulují Navigátor. Ve skutečnosti jsem jenom vůdce, to je vše. Všichni mě znají. Dodržujeme přísnou kázeň. Podléhají mi vedoucí ostatních služeb a těm zase kapitáni lodí a velitelé čet. Další jsou jen obyčejní flibustýři. O ostatních teď nemluvím. Zatím. Všichni znají své místo, všichni vědí, že musí poslouchat mě a flibustýrský zákon. Už jste viděli, jak to končí, pokud neuposlechnou. Proč bych měl být králem? Monarchie je dokonalá hloupost. Copak je možné, aby byl z Boží vůle nastolen na trůn nějaký hlupák? Kterékoliv království potřebuje opravdového vůdce, ne potomka starobylého rodu, který za sebou táhne závaží tisíců let senility, konvencí a byrokracie. To všechno jsme z lodi současnosti dobrovolně odhodili. Co se týká titulů, chtěli jsme se na ně vykašlat. Jména měst a další tu zůstala po Španělech. Přiletěli sem ještě v éře Velké expanze a klesli až do doby rytířských turnajů, mizerné kořalky a dolů, tonoucích ve tmě. Někteří ovšem byli rozumnější, včetně našeho Erika Cortéze, a splynuli se společností. Španělé bývají také různí. Nejdůležitější je cítit se svobodný. S takovými skutečnými(!) lidmi jsme naši kulturu pozvedli do nebývalé výše, a proto plně žijeme."

„Proč neobsadíte nové země na východě?" vyzvídal Jason.

Právě tehdy Morgan stručně popsal zeměpis a dopravu.

„To že jsou země?" zakončil. „Jen písek a skály!"

„Co říká průzkum nerostných ložisek?"

„Navigátor" jen mávl rukou: „Bylo by zbytečně drahé něco tam hledat. Rychleji získáme darkhanský uran, než bychom něco našli v té proklaté hlušině. Jsme svobodně plující, Jasone! Nezapomněls? Nač bychom se měli hrabat v zemi?"

Později se ukázalo, že se na Jamajce někteří v zemi hrabou, hodně a různými způsoby. O tom se ale Jason s Metou dověděli daleko později. V tuto chvíli diskuse o ekonomice skončila, protože vládní vůz právě vjel do města.

Dlažba královských ulic byla k jízdě způsobilá asi stejně jako trasa z kosmoportu, sedícími to pořádně otřásalo. Už si

ale začínali zvykat.

Na první zastávce CS - Cestovní služby - celá kolona zastavila a hosté byli požádáni, aby přesedli do již dříve přivolaného osobního vozu. Morgan jim přikázal, aby si pro všechny případy zapsali číslo náramkového telefonu, kterému zde všichni stručně říkali náramek, které jim (včetně Dolly) rozdal. Byly to v podstatě silnější palubní komunikátory a kvůli zvýšení efektivity zřejmě nepoužívaly ionosféru, ale místní proslulou zástěnu.

„Však se k ní ještě dostaneme," pomyslel si Jason. „Teď není vhodný čas."

Morgan nechal hosty v péči řidiče a sám se vydal přímo do ústřední budovy vyřešit aktuální otázky a připravit se k vystoupení v televizi. Jason s Metou se zatím měli usadit v novém domově a odpočívat. Ještě to tak! Nevezli je do hotelu, ale do zvlášť určeného apartmá. Dolly jela pochopitelně s nimi. Dívka měla přidělen vlastní pokoj, skutečně jako v lázních.

Řidič proti všemu očekávání nezůstal v roli hlídače, předvedl hostům jejich obydlí, předal jim klíče a prakticky okamžitě zmizel. Ani se neobtěžoval uctivě požádat o prominutí a popřát hostům příjemný pobyt.

Jason s Metou na sebe významně pohlédli, sotva se za flibustýrem zavřely dveře. Samozřejmě oba chápali, že to nic neznamená, protože je stejně budou libovolným způsobem sledovat. Zkrátka je teď nedrží v ZOO, ale v rezervaci jako cenná zvířata, kterým je třeba vytvořit podmínky podobné přírodním, aby byla uchráněna před zraněním a jakýmkoliv psychickým traumatem.

Mlčky prošli pokoje, podívali se z oken a všechno prohmatali rukama, aby zjistili, kde jsou skryté přístroje. Nic zvlášť zajímavého nenašli. Na jejich chování teď záleželo hodně, Meta se proto rozhodla první větu přenechat Jasonovi. První větu, třeba i nevhodnou, mohla pronést i Dolly, ale dívka, hledíc na své dva starší společníky, si vzpomněla, z jak beznadějné situace jí pomohli, a usoudila, že bude lepší mlčet.

„Dolly," řekl nakonec Jason, „zůstaň chvíli tady, projdeme

se s Metou trochu po ulici."

V očích dívky se mihl strach. Nebyl to ten hluboký děs, který ji ještě před několika dny svíral a dusil její rozum i vzpomínky. Byl to jen slabý odlesk noční můry, ale Jason si pospíšil ji uklidnit:

„Necháme tě tu samotnou jen na chvíli. Věřím, že ti tu nic nehrozí. A pro všechny případy," dodal s úsměvem, Jsem tě přece naučil střílet z pistole."

„Dobře," přisvědčila uklidněná Dolly.

Jason si sňal náramek ze zápěstí, očima pokynul Metě, aby udělala to samé, a rychle vyšli ze dveří. Na schodech jí pošeptal:

„Teď si promluvíme. Začnu já. Jsi pro?"

Meta nic nenamítala. Kráčeli podél domů a Jason rychle mluvil. Neztrácel čas přestávkami a výčtem tvrzení. Chtěl, aby si Meta co možná nejlépe zapamatovala, co jí teď říká. Pyrrané jsou přece národ, který je zvyklý číst ne sáhodlouhé filozofické práce, ale krátké instruktáže o použití, o bezpečnostní technice, o přežití v nelidských podmínkách. Správná instruktáž je vždycky stručná a vždy rozdělená na body. I když si Meta někdy stěžovala, že ji podobné nudnosti v normálním rozhovoru vadí, nyní tak museli postupovat.

„Za prvé - Morgan už v nás nevidí nepřátele, ale konkurenty. Za druhé. Myslí si, že když nás nechá o samotě, vymyslíme si nové způsoby získávání peněz. Za třetí - jestli nedokážeme, že nás potřebuje i nadále, může odletět a nechat nás tady, nebo nás zabije. Za čtvrté. Věřím tomu, že je reálné odsud samostatně utéct, musíme to důkladně zvážit. Daleko zajímavější ale bude odletět odsud společně s Morganovou posádkou a dostat ho do pasti někde ve vesmíru. Za páté, a to je zřejmě nejdůležitější. Musíme zjistit, jak je to tu s mezihvězdným spojením. Bez pomoci přátel nejspíš nezvítězíme. Za šesté. Hodlám prostudovat a narušit systém, zavedený na této planetě. Vzpomínáš si, jak jsem postupoval s Temuchinem na Felicity?"

„Vzpomínám," řekl Meta. „Jenže Morgan není Temuchin.

Nemáš výhodu ve znalosti historie staré Země a Galaxie. Myslím, že to všechno zná také. A jaký tady mají systém? Jedí, pijí a loupí, to je všechno. Nic z toho nevyjde, Jasone."

Řekla to tak rozhodně, že Jason v první chvíli pocítil beznaděj. Metina intuice byla často přesnější než jeho vlastní. Pak si ale v duchu řekl: „Mně, Jasonu dinAltovi, že nic nevyjde?! Ty samolibá Pyrranko, mysli si, co chceš, tohle dotáhnu do vítězného konce!"

„Není čas na hádky," řekl nahlas. „Poslouchej, co mám v plánu. Taky v bodech, promiň. Za prvé jít k Morganovi a rychle si vyjasnit svoje práva. Za druhé zjistit co nejvíc o Jamajce a nejbližších plánech flibustýrů. Za třetí najít Morganovy odpůrce a spojit se s nimi. Za čtvrté postupně zasvětit Dolly do všech našich plánů. Za páté zbytečně nespěchat. Čas pracuje pro nás. Za šesté..."

Kráčeli po ulicích, náhodně měnili směr, hlavně se snažili nacházet prázdné ulice a přednost dávali těm, které soudě podle sklonu vedly k moři. Jason si chtěl prověřit všechno najednou. Odposlouchávají je? Jak a čím? Sleduje je nějaký člověk (nebo hodně lidí), nebo to mají na starosti automaty? Nakolik profesionálně to dělají a zda se jim „chvost" podaří odhalit a utéci mu. A kromě toho se s Metou nechtěl hádat a prozradit jí všechna svá přání. Jen tak v rámci těch chvatných úvah. Na nějaké dlouhé uvažování nemusí být čas.

Téměř to uhodl. Právě když vysvětloval pátý bod plánu, šestý se teprve rodil a v dálce se za domy, věžemi chrámů a korunami stromů zalesklo jako úzký jasně modrý proužek moře, někdo je zezadu uctivě oslovil:

„Sire Jasone! Madam Meto!"

Neznámý muž měl na sobě uniformu pracovníka Cestovní služby, pot z něho jen lil a po dlouhém pronásledování udýchaně pronesl:

„Prosím, nejděte tak rychle. Zastavte se a poslouchejte!"

Žádost byla pronesena tak zdvořile a kulturně, že se zastavili.

„Přátelé, sir Henry Morgan vás důrazně upozornil, abyste

neodkládali náramky. Může vás potřebovat každou chvíli."

A s těmi slovy jim „posel" podával náramky.

„Vy jste byl u nás?" zeptal se s neskrývaným úlekem Jason při představě, kolik strachu musela prožít Dolly, když se v apartmá objevil neznámý muž.

„Samozřejmě že ne! Jak bych si to mohl dovolit? Přinesl jsem vám nové náramky. Pro všechny případy."

„To je od vás milé!" ocenil to Jason a vzal náramky. „Děkujeme."

„Není zač, přátelé," usmál se nezvykle zdvořilý „posel" a rychle vplynul do davu.

Došli až k moři, aby zjistili nejkratší cestu, a začali tak plnit druhý bod Jasonova plánu, poznat planetu.

Mluvili o všem možném, posuzovali lidi, domy a počasí. Na zpáteční cestě většinou mlčeli.

„Takže se sledováním a odposloucháváním je všechno jasné," uvažoval Jason. „Rozhodně se s tím ale nehodlám smířit. Ještě dnes zajdu za Morganem. Musíme si vážně promluvit."

V jednu chvíli se chtěl s vůdcem pirátů okamžitě spojit, v přítomnosti udýchaného „posla", ale když to zvážil, usoudil, že to nemá smysl, a teď na ulici se mu do toho už vůbec nechtělo, může náhodou něco důležitého přeslechnout, což by mohlo mít nedozírné následky. Když se ale vrátili domů, vytočil okamžitě číslo, které už uměl nazpaměť, ačkoliv ho ještě ani jednou nepoužil.

„Sekretariát náčelníka KS," ozval se z náramku příjemný ženský hlas (zřejmě tu měli v oblibě používání zkratek, že by zvyk z konspirace?). „Navigátor je momentálně zaneprázdněn. Chcete mu něco vzkázat?"

„To je pěkné," pomyslel si Jason, „Morgan si klidně přepne číslo svého náramku na sekretářku, zatímco my musíme s jeho pitomým přístrojkem pobíhat z toalety do koupelny. No, brachu, myslel sis moc brzo, že jsi společník a konkurent. Ještě pořád jsi zajatec."

„Nutně s ním musím mluvit," řekl nahlas. „Tady je Jason."

„Poznala jsem vás, pane dinAlte," řekla sekretářka melancholicky (zajímavé, jak ho poznala?). Nepřejete si promluvit s některým ze zástupců navigátora?"

„S Tonym Howardem, jestli je to možné," požádal Jason.

„Minutku. Pokusím se vás spojit s náčelníkem SZ-2."

„Promiňte..."

„Pan Howard je vedoucím zásobovací služby, SZ-2, SZ-1 je Zákonnostní služba."

„Díky za informaci."

Tehdy náramek vybuchl nadšeným Howardovým hlasem:

„Jasone, kamaráde! Co zbytečně otravuješ našeho šéfa? Uklidni se, odpočiň si a něčeho se napij, co kdybychom si společně zašli za ženskými? Bude veselo."

Byl očividně namazaný, ale ještě ve stádiu, kdy dobrodušnost zatím nepřešla v agresivitu.

„Tony, nikdy nikoho zbytečně neotravuji," řekl Jason a nevšímavě přešel nabídku k pitce a zábavě s ženskými. „Skutečně musím nutně mluvit s Morganem."

„Promiň, příteli, dnes už tě nepřijme, dám na to krk. Nejdřív zítra ráno."

Protože Howard zřejmě věděl, o čem mluví, Jason změnil téma:

„Poslyš, ty hlavní zásobovací, nemohl bys mi přidělit vozidlo bez řidiče? Je to v tvých možnostech?"

Poslední větu dodal schválně, aby popíchl Howardovu samolibost.

Ten sice pár sekund funěl do mikrofonu, ale pak zabručel:

„Žádný problém, za chvíli ti je přivezou."

Vozidlo bylo skromnější než Morganovo i než to, v němž sem dorazili, ale uvnitř bylo stejně pohodlné a zvenčí bylo stejné pancéřování a dýmící výfuk - bylo to prostě typické pirátské auto.

V trojici se projeli po městě. Jason schválně udělal několik okruhů stejnými místy. Jestli se ho na to později zeptají, může se vymluvit, že je zde poprvé a vlastně jezdil bezcílně, jako každý zvědavý návštěvník. Ovšem to, zda byli sledováni, nebyl

schopen potvrdit. Buď je hlídali skuteční profesionálové, nebo to nepovažovali za nutné, jejich náramky i vozidlo se snadno daly zaměřit z libovolného místa. Druhá varianta byla pravděpodobnější, protože Morgan jistě neočekával od Jasona nenadálý útok, ohrožující nějak planetu i jejího vládce osobně.

Královské město bylo neobyčejně krásné z hlediska architektury. Vzhled obytných domů, tržišť i důstojných chrámů s vysokými střechami připomínal časy, kdy lidé ještě neviděli nic složitějšího než tkalcovský stav a hrnčířský kruh. Morgan později objasnil, že to tak skutečně je, všechny domy nejen v hlavním městě, ale i po celé Jamajce byly postaveny původními kolonisty ze Španělska, jejichž civilizace neznala ani elektřinu, a dokonce snad neměla ani střelné zbraně. Když flibustýři planetu dobyli, považovali za rozumnější přizpůsobit současné komunikace starým křehkým budovám a nevkládat obrovské prostředky a síly do výstavby moderních mrakodrapů z oceloskla a lehkých slitin. Proč také? I tak zde nebylo špatně.

Skutečně to tak bylo. Již poznali, že oprýskané tisícileté zdi vevnitř ukrývají obydlí stejně luxusní jako například na Cliandě. Vybavení bytů odpovídalo současnému galaktickému standardu, a navíc se setkali s některými novinkami jako třeba s rozvírajícími se zdmi, s nimiž se poprvé seznámili na palubě „Conquistadora". Jak později zjistili, podobná výbava sloužila všem skupinám obyvatelstva bez rozdílu, tedy ne pouze té, k níž se Jason s Metou počítali.

Projížďka po městě je nakonec poněkud unavila. Jason vyjel na přímořskou silnici a po nějakých deseti kilometrech narazil na opuštěný kousek pobřeží. Zastavili vozidlo u krajnice, odhodili náramky na sedadla a šli k vodě. Počasí se zhoršovalo. Zvedal se vítr a na obzoru se objevily našedlé mraky. Nad ještě vcelku klidnými vlnami se vznášeli velicí černí ptáci s bílými zobáky, prapodivně zahnutými nahoru. Kolem dokola nebyl jediný člověk ani auto. Přesto se jim nějak nechtělo mluvit o tajných plánech. Meta se ani dříve nevyznačovala přílišnou hovorností a Jason měl náhle divný

pocit, že se ocitl v situaci, která se mu vůbec nezamlouvá. Morgan ho propustil, nic mu nevysvětlil, nic mu nepřikázal, ale ani o nic nežádal. Jen si běž, Jasone, procházej se, stejně nemáš kam utéct. A Howard ho ještě schválně přátelsky zval k pitce a setkání s místními ženami. Metě natruc. Očividně čekali, že začne dělat hlouposti.

Což znamená, že zatím nic podnikat nebude. Bude jen ubíjet čas, přemýšlet a čekat. Teprve potom, až uspí jejich bdělost a současně si získá pořádnou autoritu, zajme a zlikviduje Morgana. Koneckonců, proč by sám Jason nemohl ovládnout Jamajku a udělat z této planety další kolonii Pyrru? Ba ne, to je jen snění. Takhle ji nedostane.

Jeho úvahy přerušila Dolly.

„Promiňte, můžeme na tomto místě mluvit otevřeně?" zeptala se ostýchavě.

„Samozřejmě, děvče," řekl Jason nevesele. „Tuším, nač se chceš zeptat. Zatím ti nemohu odpovědět. Dostaneme se odsud co nejdřív, ale může to trvat měsíc nebo třeba celý rok. Musíš si na život na Jamajce zvyknout, s někým se seznámit, najít si zábavu a znovu se naučit radovat se. Nemůžeš být smutná celý rok. Ani měsíc ne."

„To vím," souhlasila Dolly, „ale chtěla jsem se zeptat, tedy mluvit o něčem jiném. Právě teď jste uvažoval, že by bylo nejlepší zabít Morgana a ovládnout celou planetu, ale vzápětí jste ten nápad zavrhl. Myslím, že..."

„Ty umíš číst myšlenky?" obrátil se k ní prudce Jason.

„Někdy," odpověděla stydlivě se sklopenýma očima Dolly. „A ne u všech. Jednou jsem dost pomohla otci, když jsem přečetla myšlenky jednoho jeho obchodního rivala. Chtěla bych pomoct i vám."

„Bravo," ocenil to Jason. „Co si myslíš o Morganovi?"

„Musí zemřít," řekla Dolly nedětsky suše a stroze. „Ale napřed bych chtěla přečíst jeho myšlenky."

„Souhlasím," kývl Jason. „Zítra tě vezmeme s sebou. A teď mi vysvětli, odkud pochází tvoje schopnost telepatie?"

„Nevím," zamyslela se. „Někdy jsem se to sama pokoušela

pochopit. Vždyť víte, objeví se to náhle jako mal, malore, jako nevolnost, a já jsem náhle altera*, vidím zevnitř, slyším najednou mnoho hlasů, je strašně těžké se soustředit a v takových chvílích je mi hrozně těžko..."

* Mal - nemoc (franc.), malore - náhlý záchvat (ital.), altera - jiná (lat.).

V Dollyně řeči bylo smícháno množství slov z dávných románských jazyků, byla to místní zvláštnost mezijazyku, užívaného na Zunbaru. Řada z nich byla pochopitelná bez překladu, ale když se dívka rozrušila, počet neznámých slov se zvýšil, jak se pokoušela najít všeobecně známý ekvivalent.

Náhle se jí v očích zaleskly slzy.

„Pochopte, já jen vím, kdy se stalo to... však víte, ale jak... já, jak se mě..." vzlykla, ale opanovala se. „Prostě se mi zdá, že umím lépe číst pensamiento... tedy, myšlenky.

„To je dobře," řekl Jason. „Hned jsem cítil, že nejsi obyčejná dívka. Taky proto tě ten narkoman Monbar nazval vědmou. Meto, slyšíš, o čem mluvíme?"

Dotaz byl na místě, protože Pyrranka šla, neohlížejíc se, dva kroky před nimi, a moře hučelo stále silněji.

„Slyším," odpověděla. Pak se zastavila, otočila a dlouze pohlédla Jasonovi do očí.

„Čtěte si myšlenky, komu chcete. Zvedejte si třeba kostky z desky stolu. A až nastane čas zabíjet, zavolejte mě. Stačí?"

„Proč jsi taková?" máchl Jason rozčileně rukama.

„Že by pořád žárlila?" blesklo mu hlavou.

Meta náhle vymrštila pravici a třemi přesnými ranami sestřelila tři černé ptáky nad mořem. Ostatní se s hbitostí, udivující vzhledem k jejich tloušťce, rozletěli na všechny strany a ohlušovali okolí protivným hlubokým skřehotáním.

„Proč ty ptáky zabíjíte, Meto?" zeptala se vyděšeně Dolly.

„Ne proč, ale kvůli čemu. Jestli v nejbližších dnech nezačneme něco dělat, postřílím všechno živé na téhle

prokleté planetě."

„To není nutné, Meto," uklidňoval ji Jason.

A právě tehdy je opět přerušili. Od silnice k nim pospíchal nějaký muž, zřejmě pracovník Dopravní služby, strohý a upjatý v sytě rudé uniformě.

„Do těch zvířat se nesmí střílet!" křičel při chůzi.

Meta se lhostejně otočila.

„A do tohohle se může?" zeptala se a namířila mu pistolí na hruď.

Jak se ukázalo, smysl pro humor nepatřil k duševní výbavě místních strážců pořádku.

„Zabití pracovníka Dopravní služby při plnění služebních povinností se trestá podle paragrafu dvacet šest flibustýrského zákona..."

„Zadrž, mládenče," přerušil ho Jason. „Ona jen žertuje. Raději nám řekni, kdo tě posílá. Morgan?"

„Samozřejmě. Žádá vás, abyste si navlékli náramky a už je nikdy víc nesundávali."

„Tys nám přinesl nové přístroje?"

„Ne, to jsou vaše staré. Nechali jste je v autě."

„Díky, seržante," řekl Jason.

„Starší seržant," opravil ho příchozí.

Meta vzplála a vztekle vystřelila ještě jednou. Ne na ptáky, ale samozřejmě ani ne na člověka. Výstřel roztrhal na kousky něco malého s množstvím nohou, pomalu běžícího po písku. Podobalo se ovládacímu pultu multifunkčního robota.

13

Sotva se Jason ráno probudil, vytočil číslo na náramku a zastihl Morgana na pracovišti a šel rovnou k věci:

„Henry, vysvětli mi, jak se k tobě dostaneme. Přijedeme okamžitě."

„Tak za prvé, ne okamžitě, ale o něco později, za dvě hodiny," odsekl Morgan ostře. „A za druhé, kdo je to - my?"

„Henry, ty šílíš! Nemůžeme tu dívku nechávat dlouho o samotě."

„Však ji nenecháte. Meta zůstane s ní a ke mně přijdeš ty sám."

Navigátor prakticky přikazoval, nemělo smysl se přít. Jason to ale přesto zkusil:

„Henry, vždyť jsem ti ještě na lodi vysvětloval, jak je důležité, abychom si pohovořili všichni pohromadě."

„Na lodi to bylo něco jiného. Teď budeme mluvit spolu jen my dva. Budu tě muset poučit o úloze žen v našem světě. Čekám tě za dvě hodiny. Cestu ti vysvětlí sekretářka."

„Už je to tak," vysvětloval Jason, když usedal ke snídani. „Musím k němu jet sám. Však se tu nudit nebudete."

Snídaně byla velkolepá. Všechny potraviny, naplňující ledničku v jejich apartmá, byly vynikající kvality.

Když Jason dožvýkával první obložený chleba, vzal ubrousek a napsal: „Čtení myšlenek se zatím odkládá." Meta si od něj vzala propisku a odpověděla stejným způsobem: „Tak zavel a zlikvidujeme toho lumpa." Pak ubrousek podala Dolly a ta pod její slova připsala: „Souhlasím a schvaluji."

„Je to dobré, smysl pro humor se jí už vrátil!" pomyslel si Jason spokojeně.

Po snídani si zakouřil, zmačkal „mluvící" ubrousek a spálil ho v popelníku. Všichni tři se přitom usmívali jako spiklenci a byli ve vynikající náladě.

V noci byla silná bouřka s lijákem, nyní již ale pálilo slunce a vzduch voněl kvetoucími stromy, jejichž větve sahaly málem do otevřených oken.

„Tak se do toho pusť, Jasone, vím, že v tobě dozrály nějaké otázky. Napřed mě ale poslouchej, abys neměl pocit, že moc mluvím."

Morgan chodil po své obrovské kanceláři v severním křídle královského paláce a nacpával si dýmku.

„Tvoje Meta je vynikající ženská. Klidně s námi může pracovat i bojovat, nejsou námitky. Z té holčičky - jmenuje se Dolly, správně? - může také něco vyrůst, když se jí bude věnovat péče. Při Bohu, v ničem ti nebráním. Ale teď budeme mluvit o plánech. A o těch se musí bavit vždycky jen muži. Tak je to u nás zavedené. Jak jsi už jistě pochopil, flibustýrský zákon nám zakazuje se ženit. Na Jamajce je mnoho žen, které nikomu nepatří. Můžeme žít s kteroukoliv z nich jednu noc, celý týden nebo třeba i rok, ale nikdy se jimi nesmíme nechat ovládnout. Pokud se flibustýr rozhodne žít celý život s jednou jedinou ženou, přestává být flibustýrem. Nikdo ho za to trestat nebude, stane se z něho prostě bukanýr, vitalír nebo privatýr, když se rozhodne obdělávat půdu a chovat skot. Ale i bukanýři a vitalíři nechávají své ženy zde, když odlétají do vesmíru. Pro ně na lodích není místo."

„A co Madam Chin?" nemohl se nezeptat Jason.

„Madam Chin je obrovská a jedinečná výjimka. Není to obyčejná žena," zarazil se, „vlastně, ne tak úplně normální žena. Muži ji v pravém slova smyslu nezajímají. Dělají dobře, když je mučí a zabíjí."

„V jakém smyslu jí to dělá dobře?" rozhodl se upřesnit si to Jason.

„Ve všech směrech," potvrdil jeho domněnky Morgan. „Je ale vynikající bojovník, a proto ji vždycky bereme s sebou. Jen se snažíme, aby nedostala příliš moci. Ženská nepatří ke kormidlu, Jasone, nikdy! To je absolutní jistota. Jako že je teď Bůh nade mnou. To je vše. A teď se ptej."

„Moje první otázka zní, co chceš dělat dál?" vyhrkl Jason.

„Ale nic zvláštního. Trochu si odpočineme a s novými silami se dáme do práce! Davis už rozpracoval zajímavou trasu a Caraccioli podal protinávrh - vytipoval jednu bohatou a špatně chráněnou planetku. Zatím přemýšlíme a vyhodnocujeme, co bude lepší."

„To je sice pěkné," pochválil Jason, „ale zřejmě jsi mi nerozuměl. Měl jsem na mysli, co chceš udělat společně se mnou."

„Ale rozuměl jsem ti velice přesně, příteli. Jenže ty nechceš společně se mnou vylupovat obchodní lodě a drancovat na méně vyspělých planetách. To tě nudí. Je to tak? Tak vidíš. Vymysli si proto sám, čím se chceš zabývat. Proč bych tě sem jinak táhl s sebou. Procházet se po břehu moře ses mohl i na Darkhanu."

„Takže moji otázku stavíš takhle?"

„Přesně tak. Spěch se nevyplácí, příteli. Já se vydám za kořistí a zase se vrátím a ty tu zatím zůstaň a porozmýšlej. Dobrý nápad musí pořádně uzrát."

„Souhlasím. Ale aby dobrý nápad uzrál, jsou potřeba také lepší podmínky."

„Co tím myslíš?" vzplanul Morgan.

„To nepochopíš! Nejsem kostel, ale tvůrčí člověk a nemohu pracovat, když za mnou ustavičně někdo slídí a odposlouchává každou větu přes ty pitomé náramky."

„Ale Jasone," uklidnil se poněkud Morgan, „takové maličkosti snad nestojí za to. Sledují tě pro tvoji osobní bezpečnost a odposlech, rozumíš, pro nás je každé tvoje slovo dobré. Náhodou řekneš něco geniálního a sám pak na to zapomeneš. A prosím - my to máme nahrané."

Jason se rozvážně usmál, k čertu s tebou, chytráku, nebudu se s tebou trumfovat, nemá to smysl. Raději znovu opakoval ultimatum.

„Tak ať," řekl. „Jestli to urážlivé hlídání ještě dnes neskončí, mohu pro tvoji planetu sloužit pouze jako obyčejný bojovník. K flibustýrům jít nemohu, sám víš, že jsem ženatý. Čili jsem ten

vitalír... nebo bukanýr?"

„Počkej," řekl náhle Morgan. „Oddali vás se ženou v kostele?"

„Ne, proč?"

„V tom případě se považuj za svobodného."

„Promiň, Henry, ženatý, nebo ne, na Metu nedám dopustit a vaše ženy mě jaksi.. nezajímají, takže..."

„Já přece o tomhle nemluvím, ty podivíne! Prostě se necháte oddat u nás."

„To je zajímavý návrh!" podivil se Jason. „Rozvážím ho. Ale tys mi neodpověděl, Henry."

„Proto taky protahuji čas a přemýšlím," odpověděl poněkud prostoduše Morgan. „Něco ale vymyslet musíme. No dobrá, přijímám tvoje podmínky. Potřebuji do zásoby nové nápady."

„Tak fajn," shrnul to Jason. „V tom případě budu využívat staré nápady. Musím o vás zjistit, když ne úplně, tak aspoň skoro všechno. Nepožaduji tajné vládní informace, ale potřebuji detailně zjistit, jak jste dospěli k tomuto způsobu života, daleko podrobněji, než jaks mi to vyprávěl ty. Musím přesně znát vaše technické, ekonomické a vojenské možnosti. Jinak budu předkládat nereálné plány nebo takříkajíc znovu vynalézat bicykl."

„Jaký bicykl?" nepochopil Morgan a Jasonovi blesklo hlavou, že piráta nakonec přece jen zkušenostmi přetrumfl.

„To je takový dvoukolý dopravní prostředek bez motoru, na nožní pohon. Byl vynalezen už kdysi dávno, takže ho objevovat znovu nemá smysl. Stačí prostě vědět, že už existuje."

„A tak," protáhl hlubokomyslně Morgan.

„Zkrátka, potřebuji přístup k vašim archivům," zakončil Jason.

Morgan se smutně usmál.

„Jaké mohou mít banditi archivy? Uvažuj. Vymazáváme z paměti lodních počítačů dokonce i trasy našich posledních letů. Nikde nezapisujeme jména těch, kteří se k nám přidají a stanou se flibustýry. Flibustýři používají obřadné starodávné

přezdívky, které pocházejí ještě ze staré Země."

„Stop!" rozhodně řekl Jason. „Kdo vám je dává? Snad ne kněží?"

„Samozřejmě že kněží, vyhledávají je ve starobylých knihách."

„Aha! Jestli jsem dobře rozuměl, kněží jsou bývalí piráti, kteří zde přešli na klidnou práci."

„Ano," souhlasil Morgan, „je pravidlem, že bukanýři, kteří přestanou bojovat kvůli stáří nebo jiným překážkám, vstupují do jejich řad."

„Ale kde vzali starodávné knihy? Že by si je nakradli během hvězdných loupeží?"

Jason planul rozčilením, položil teď zásadní otázku a odpověď na ni očekával téměř bez dechu.

„Proč nakradli?" cítil se dotčen Morgan. „V dřívějších dobách bylo na Jamajce mnoho starobylých knih, ale tady je četl jen jediný člověk. Teprve pak se staly potřebnými pro všechny církve."

„Jak se ten člověk jmenoval?"

„Starý Sus..."

Morgan to krátké jméno doslova vyhrkl a vzápětí si zakryl ústa rukou v gestu, já starý hlupák, teď jsem se podřekl!

Samozřejmě že se nepodřekl, na to byl příliš chytrý. Toto podivné gesto muselo tedy znamenat něco jiného!

„Ta-a-ak," ještě jednou protáhl Jason, spokojeně si mnoucí v duchu ruce, „tak právě teď mi začínáš pomáhat pracovat, Henry. Zdá se, že celý váš archiv je ve tvé hlavě. O Starém Susovi jsem slyšel nejednou. Přepravil něco důležitého z Tortugy na Jamajku, potom tu vzácnost založil v bance a vy jste začali žít jako národ. Pamatuji si to dobře? Mohly to být ty starobylé knihy?"

„Ne, to byl auksnis žveris."

„A co je to zač, ten žveris?"

„Není nutné ta slova oddělovat, Jasone. Nesluší se to," pronesl Morgan velmi vážným, téměř zlověstným tónem.

„Promiň," ustoupil poněkud Jason, „co je tedy auksnis

žveris?"

„Nevím," řekl poctivě Morgan, nebo to alespoň vypadalo, že poctivě. „To neví nikdo. Je to posvátné tajemství."

„To je nesmysl," zamumlal Jason. „Copak se dá posvátné tajemství zastavit v bankách na procenta?"

„Velice jednoduše. V takových, jako je Wainova, kterým není nic svaté."

„A pro vás něco je?" podivil se Jason.

„Samozřejmě že ano," sklopil oči Morgan.

Takového ho Jason ještě nikdy neviděl. Tento rozhovor možná nalezl slabé místo nebojácného a nelítostného vůdce pirátů. Takže je nutné tuto příležitost využít a získat z ní, co se dá.

„Řekni mi, Starý Sus věděl, co auksnis žveris je?"

„Jak by nevěděl!"

„A kdy umřel?"

„Někdo říkal, že umřel?" zvedl Morgan polekaně oči k Jasonovi.

„Ale ne," zrozpačitěl Jason, „myslel jsem si to, když jsi říkal, že v dávných dobách a že je starý... uběhlo už přece hodně let..."

„Kdepak, Jasone, starý Sus nás přežije všechny."

„Rozumím. Takže žádný problém," zaradoval se Jason. „Musím se s ním setkat. Na které planetě nyní žije?"

„Přece tady, na Jamajce," řekl Morgan bezbarvým hlasem.

„Výborně! Tak ho pozvi do paláce!"

„Jeho - sem?"

Na tváři ostříleného piráta se objevily rozpaky a jakási téměř dětská bezmocnost.

„Copak nejsi vládcem Jamajky?" zeptal se Jason ostře.

Snad neměl mluvit takovým tónem, ale už se neudržel. Strašně se mu chtělo Morgana ponížit za jeho nafoukanost...

Vůdce flibustýrů se zimničně zachvěl, ale pak jeho tvář v mžiku ztvrdla a pod hustým kosmatým obočím mu v očích blýskla nelítostná ocel.

„Neporoučej mi, dinAlte. Sám rozhodnu, jak se bude

postupovat. Já sám. Rozumíš? Chceš spatřit Starého Suse - tak ho uvidíš. Ale tehdy, až o tom rozhodnu já. Zatím pracuj. Můžeš i bez téhle informace. I tak máš o čem přemýšlet. Vzpomeň si na svoje rozsáhlé aféry, vybav si náš společný let. Pokus se v hlavě spojit jedno s druhým. Potřebujeme vynikající výsledky. Všechna technická data, kromě zvlášť tajných, ti pošlu po kurýrovi. Studuj v době volna. Procházej se po Královském městě. Zajeď si i do dalších měst. Neboj se mluvit s lidmi. Ožeň se s Metou v kostele. Nic nenamítám, také je to něco nového. Vidíš, kolik máš práce. A až vymyslíš něco zajímavého, zavolej, přijď - budeš vítán."

Audience se zjevně blížila ke konci. Jason vstal a chystal se odejít, když ho Morgan zastavil:

„Dej mi, prosím tě, svůj galaktický pas. Dám ti tam zvláštní razítko, které ti umožní pohyb po celé planetě. Jenom nelez na kosmoport, proboha. Tam ti žádné razítko nepomůže. Vykopnou tě natotata, přísahám. Tak co, jsme domluveni? Metin pas můžeš dovézt kdykoliv, razítko jí dá sekretářka. Děvče pas nepotřebuje, je s vámi. To je všechno. Hodně zdaru, příteli."

Tón rozhovoru se sice v závěru ostře změnil, ale Jason přesto riskl ještě jeden pokus vyprovokovat flibustýra k otevřenosti. Zeptal se proto jen tak nenápadně, už u dveří:

„Henry, odkud se vzal kolem Jamajky ten ďábelský závoj, kterým se nedá proniknout? Je to pro mě také dost důležité."

Morgan vstal od stolu, přistoupil až k Jasonovi, dokonce ho objal kolem ramen a důvěrně mu řekl:

„Chápu. Velice dobře chápu, jak je to důležité. Jenže nejenom pro tebe, Jasone. Jak jistě chápeš, to je moje strategické tajemství. Slíbils, že nebudeš pátrat po vládních tajemstvích."

„Odpověď se přijímá," řekl Jason a žertovně cvakl podpatky, jak to dělali pracovníci SD a SS-1, když zdravili vyšší šarži. Načež se důstojně vzdálil.

14

Za deset dní, strávených na Jamajce, o ní trojice jinoplanetníků zjistila mnoho nového, ale nedalo se říci, že by získané poznatky nějak zvlášť ovlivnily jejich předešlé mínění. Jenom nasáli zajímavé detaily a zábavné podrobnosti.

Například se ukázalo, že se na této planetě víceméně všichni hrabou v zemi, bez ohledu na Morganova chvástavá prohlášení.

Se zvláštním zápalem se tomu věnovali hlavně vitalíři, což byli bandité a nájezdníci druhé třídy (podle privilegií), ale navíc profesionální hledači pokladů. V jejich rodinách se tajily a předávaly z otců na syny starodávné španělské historky o zakopaném bohatství na Jamajce. Hledali je již nejméně dvě stě let. Bylo známo, že Španělé velice rádi zakopávali peníze a drahocennosti do země. Obsazení jejich planety trvalo déle než rok. Mnozí obyvatelé prchající do hor, do lesů nebo na ostrovy takto ukrývali majetek. Většinou to byly peníze.

Na staré Jamajce je razili v hojném počtu, protože se zde těžilo zlato z bohatých nalezišť. A nejen zlato, i ryzí stříbro. Když o něm Jasonovi pověděli, zarazil se, protože to nebylo obvyklé, stříbro si zde totiž cenili více než zlato. I nejhloupější domorodec věděl, jaký kov dávní Španělé na Jamajce těžili. Z toho důvodu bylo rozhodnuto razit mince v hodnotě desetiny reálu s portrétem krále Pedra Gomese XV. z chemicky čistého iridia! Kdo se jen trochu zabývá kosmickou elektronikou, ví, že pro navigační přístroje nejsou lepší elektronky než z iridia s oxido-yttriovým povrchem! Takže když na Jamajce přistál první mezihvězdný koráb po éře úpadku a Španělé použili při platbě za zbraně zlato a stříbro, okamžitě zjistili skutečné ceny. Tržní zákony vyhrály nad primitivní chytrostí náhodných kupců - za zlatý reál dávali osm kreditů, zatímco za stříbrný desetireál až dva tisíce. Později zlato kleslo ještě víc.

Nu a v době dobývání planety flibustýry už Španělé dobře věděli, že majetek musí ukrýt nejdříve. Proto v prvních sto letech hledači pokladů pátrali především po zlatě a drahokamech, a teprve až dnešní generace vitalírů hledala hlavně iridiové mince.

Méně zajímavým se ukázalo seznámení se s privatýry - ti pracovali s půdou předpotopními metodami a ovládli veškerý zemědělský sektor planety. Díky pirátským zvykům bylo možné zajistit obživu obyvatelstva naloupenými potravinami, ale vládcům Jamajky naštěstí kázal zdravý rozum, aby neničili půdu, kdysi obdělávanou Španěly, a založili na ní své vlastní farmy. Určitě se nebude nikdo přít, že čerstvé mléko, maso, chléb, zeleninu a vejce nejde nahradit nějakými konzervami, povalujícími se bůhvíjak dlouho na palubách hvězdoletů, i když jsou uloženy a uchovávány podle nejnovějších galaktických technologií.

Zemědělství tedy prosperovalo tím více, že klima bylo příznivé. Jídla bylo dokonce až příliš, protože na vývoz nikdo nepomýšlel a plánování tu nemilovali. Existující Plánovací služba (PS) rozepisovala pouze kalendářní plán bojových výprav. Přebytky ovoce, masa i mouky se tedy prostě sypaly do moře nebo se spalovaly, aby nezvyšovaly počet již tak dost páchnoucích skládek.

Pochopitelně nefarmařili flibustýři. Jen někteří z představitelů vyšší třídy se věnovali z nudy, kvůli změně nebo odpočinku pro pobavení zemědělským pracím. Mezi nejoblíbenější patřil sběr ovoce a chov skotu. Nejnudnější a nejtěžší práce pak prováděli profesionální rolníci, zde nazývaní privatýři. Lidé většinou melancholičtí, ale na první pohled dobromyslní, možná prostě dokonale lhostejní ke všemu. Rolnictvo nebylo na Jamajce dědičné. Formovalo se z bojovníků odcházejících na odpočinek a zajatců, kteří dobrovolně přijali flibustýrské zákony. V poslední době začaly počty farmářů klesat a Morgan byl nucen přijmout dodatek k zákonu, podle něhož děti privatýrů momentálně ztrácely nárok

přejít mezi bukanýry a vitalíry, a tím spíš flibustýry. Nikdo nebyl schopen rozumně vysvětlit, jak dlouho to „momentálně" bude trvat, a mladí privatýři si tak mohli o vesmíru nechat leda zdát.

Jason, vyrostlý na Porgorstrosaandu s jeho ještě daleko ostřejším dělením na kasty, toto velice dobře chápal.

Počet obyvatelstva Jamajky nepřekračoval dva miliony osob. Zřejmě proto vlastní průmysl nepotřebovali. Množství naloupených věcí, dovážených málem denně lehkými člunky, dělovými čluny a obrovskými nákladními loděmi, stačilo pro všechny. Rozprodávání materiálních vymožeností probíhalo za přísně stanovené ceny, přičemž místní zlatý reál držel krok s galaktickými měnami a kurzovní poměr - dva kredity za jeden reál - se nezměnil již nejméně sto let. Příjmy všech skupin obyvatelstva byly dostatečně vysoké, takže umožňovaly nákup libovolného bytového vybavení, nejmodernějších zbraní, oděvů i nejnovějších hraček pro děti.

Určité obdoby průmyslu na Jamajce existovaly v podobě řemeslnické výroby, ovšem na málem feudální úrovni. Nejvíc místních „mistrů" se specializovalo jako opraváři. Jamajští zámečníci byli o něco dále než středověk. V malých dílnách a kovárnách, které tu zůstaly po Španělech, opravovali nyní vše: televizory, vizifony, ledničky, přehrávače disků, počítače, kamery, náramkové telefony, místně velmi oblíbené mlýnky a varné konvice na kávu a samozřejmě i automobily - ta čtyřkolá monstra na benzinový pohon se zastaralým ovládáním pomocí volantu a nespolehlivými brzdami.

Ovšem nejvíce se zde věnovali hračkám. Nejenže opravovali ty dovezené zdaleka, ale vytvářeli nové, na nichž neskrblili vzhledovou nápaditostí a skutečným inženýrským mistrovstvím.

Toto byla další ze zábavných zvláštností Jamajky. Ve vesmíru tvrdí a nelidští piráti se s obrovským nadšením a zápalem věnovali mladšímu pokolení. Své děti rozmazlovali a dovolovali jim téměř všechno. Pochopitelně v rozumných mezích - alkohol, drogy a pornosnímky byly do šestnácti let přísně zakázány. Co se týká ostatního, používali zde úsloví:

„Ať se dítě potěší, jen když nepláče." Také rádi opakovali, citujíce nějakého mudrce, žijícího v dávných dobách: „Dítě se musí hýčkat, teprve potom z něho vyroste skutečný darebák."

Několik dní Jason uvažoval o možnosti ovládnout politiku a ekonomiku přes děti, když jim zde přikládají takový význam. Nepodařilo se mu však přijít na nějaký rozumný plán. Piráti se sice skutečně lišili od všech lidí v Galaxii, ale jejich děti byly kupodivu stejné jako všude jinde. V každém případě úzkost vyvolávající děti Pyrru, které se uměly v šesti letech samostatně ubránit, v osmi učit jiné a ve dvanácti byly schopné plodit potomstvo, svého času Jasona vyděsily daleko víc. Flibustýrská drobotina sama o sobě žádný fenomén nepředstavovala.

To se jim definitivně potvrdilo, když se Dolly, která se již přestala bát vycházet na ulici sama, seznámila během koncertu na náměstí a přivedla s sebou svého vrstevníka - patnáctiletého chlapce jménem Robs. Byl to syn flibustýra, který odletěl na pravidelnou výpravu a již se nevrátil. Tak mu to řekla matka, která vyrostla v rodině bukanýra. Ve skutečnosti byl Robsův otec nejspíš naživu, ale jak už nyní Jason věděl, flibustýři se nesměli vázat na ženy a tím spíše na děti.

Chování bukanýrů bylo pro Jasona největší záhadou. Ani Robsova návštěva tuto otázku příliš nevyjasnila. Samotný chlapec, přívětivý k cizincům a na svůj věk celkem chytrý, toho o historii svého národa příliš nevěděl - v jeho věku se to ani nepředpokládalo. Jeho matka se při setkání s jinoplanetníkem také nikdy otevřeně nevyjadřovala. To Jason vcelku chápal. Pokoušel se už navázat hovor s bukanýry. Ani starší muži nebyli příliš hovorní.

Robs se zalíbil všem, nejen Dolly. Bezhlavě se do dívky zamiloval a choval se k ní hezky. Byl vychovaný v rámci přísných pravidel, proto si nic nedovolil a jeho úmysly byly čisté. Neuběhly ani tři dny a Robs prohlásil, že kvůli Dolly je ochoten udělat cokoliv.

„Šel bys i na smrt?" zeptal se vážně Jason.

„Smrt - to je legrace," řekl chlapec ještě vážněji. „Klidně bych zradil svůj národ i samotného Morgana."

Jason se kousl do jazyku a po chvíli řekl:

„No, mládenče, to ses dost unáhlil."

Pak se opatrně rozhlédl a dodal šeptem:

„Ovšem právě to se nám hodí."

A všichni tři se ulehčeně rozesmáli. Rozhovor pochopitelně probíhal v Dollyně nepřítomnosti. Ta se mezitím čistě ženský do Robse pomalu, ale pevně zamilovávala.

Koncem desátého dne mohli Jason s Metou klidně počítat s tím, že jsou na planetě již čtyři spiklenci.

Tento desátý den pobytu na Jamajce se ukázal jako velmi významný. Až dosud každý nový pramínek informací stále jasněji ukazoval to hlavní - nikdo si na život nestěžuje, všichni si prostě kšeftují, jedí, pijí, baví se podle svých zálib - proto nikdo nenadává na vládu a nechystá vzpouru. Potvrzoval se tedy prvotní Metin názor, který vyslovila ještě během první konspirační procházky městem, totiž že místní systém nelze rozvrátit. Prostě to tak vypadalo.

Ovšem než zjistili něco nového.

Stalo se to dost daleko od hlavního města, v malém přímořském městečku Cartageně. Jason se právě loučil s partou šťastných vitalírů, kterým pomohl při nálezu pořádného soudku, plného stříbrných desetireálů. Meta se vrátila z hor, kde si ke své radosti zalovila se skupinou bukanýrů sveřepé dlouhorohé střelochvosty, představující reálné nebezpečí nejen pro nečetný skot, ale i pro lidi.

Když se setkali v dohodnutém čase na náměstí u kostela, beze slova se vydali spolu k moři. Měli chuť se pořádně vykoupat. Ničeho se neobávali, proto Dolly nechali do večera s Robsem. Byl to dobrý den. Moře vydechovalo teplo a klid a bylo velice příjemné ležet v parscích zapadajícího slunce. Ticho a blaženo. Flibustýrský ráj.

Náhle se ozval nečekaný hluk. Nadzvedli se a rozhlédli.

Dva snědí privatýři se bavili španělsky, nebo jak zde říkali španělácky, mezi sebou, protože tomu většina prostých bukanýrů nerozuměla. Bukanýři jim odpovídali nejznámějšími nadávkami v esperantu.

Slovo dalo slovo a kletby již létaly vzduchem ve všech jazycích, na jaké si kdo vzpomněl. Na obou stranách se zvyšoval počet účastníků. Ještě chvíle a ke slovu přišly pěsti. První rozbitý nos, první krev - a obraz se prudce změnil. Šest nebo osm mužů současně vytáhlo šavle z pohozeného oblečení. Pak zableskly zlověstnou černí první pistole, zatím ještě v pouzdrech, zatím jen hrozící...

Naštěstí někdo přivolal SS, Službu spravedlnosti. Zanedlouho se za pobřežními křovinami objevila skupina speciálně určených letounů, pronikavě hvízdajících a střílejících pouze do vzduchu. Zatím ještě mrtví nebyli, ale čepele se již zkřížily, ocel blýskala na slunci a ostře zvonila, jiskry padaly do písku již zvlhlého krví a ženy, které se okolo seběhly a zpočátku pouze ječely, se pustily do sebe, začaly se tahat za vlasy a kopat nohama. Zkrátka pořádná rvačka.

Flibustýři, zastupující spravedlnost, donutili všechny přítomné bez rozdílu lehnout si tváří do písku a uklidnili je citelnými šťouchanci. Dva vážně raněné odvezli do nemocnice a původce rvačky, zjištěné v průběhu rychlého vyšetření přímo zde, na místě, zavřeli do služebního stroje.

Jason nevěděl, zda je uvěznili nebo jim sťali hlavy ještě přímo po cestě. Možná je zabili jen noži. Stejně se nedokázal vyznat v květnatých formulacích místních „ouřadů", vykládajících flibustýrský zákon jednou tak a podruhé jinak. Kanonický text tohoto „mistrovského díla" si Jason podrobně prostudoval od první do poslední stránky, ale vyznat se v reálném životě zákon příliš nepomáhal. To už byl blíže místní oblíbený výrok „Zákon je nůž, na koho jím namíříš, do toho ho vrazíš". Knihu vázanou v rudé kůži se zlatým nápisem „Nezvratitelný Zákon Flibustýrů" (opravdu vše velkými písmeny!) mu Morgan vnutil již na kosmoportu, v den příletu. Jason si ji nechával jako suvenýr, i když se dalo těžko

předpokládat, že by se rozluštění hlavní záhady planety Jamajka skrývalo v efektním obalu tohoto „právnického" blábolu.

Rvačka na pláži, přerostlá do krvavé bitky, jim mnoho objasnila.

„Tak to je ten báječný svět!" shrnula Meta, takřka si protiřečící. „Podle mě se různé třídy místních obyvatel navzájem příliš nemilují. Pokud tu existují rozpory, je možné vyvolat vzpouru. Že bys měl pravdu?"

„Je to možné," souhlasil Jason. „Ale v žádném případě nesmíme vyvolat vzpouru. Ty byly většinou tvrdě potlačeny. Raději vyvoláme revoluci. Tak se tomu kdysi říkalo. V důsledku revoluce zvítězí nové síly a při tom dojde k úplné změně vlády."

„A kam povedeš ty nové síly, až získáš moc?" zeptala se nevinně Meta.

„Do pekla ke všem čertům," řekl Jason zamyšleně, ale zlobně.

„To je zajímavý nápad," ocenila ho Meta.

„Přestaň. Copak jsem věděl, jak porazíme Temuchina, když jsme přistáli na Felicity? Dej mi čas."

„Nemluv o Temuchinovi. „Temuchin" je moje loď, kterou jsme zanechali na Cassylii. Na toho starého barbara zapomeň. Tady žijí úplně jinak."

„Já vím," řekl Jason. „Druhá historická perioda. A přece tenhle svět rozložím zevnitř. Jak jinak? Jen nesmíme spěchat."

Ukázalo se však, že budou muset. A hodně.

Už se stmívalo, když jeli nejvyšší možnou rychlostí po špatně osvětlené silnici, navíc pořádně poničené zemními stroji farmářů. Jason sledoval světla po stranách cesty a vyhlížel nějaké obstojně vyhlížející ubytování, protože naděje na větší město s dobrým hotelem už dávno zmizela, chtělo se jim spát, pochopitelně raději v noci než ve dne. Právě tehdy zavolal Morgan. Neozval se náramkem, ale speciálním spojovacím zařízením, zabudovaným v palubní desce

voituretty (jak si Jason po Dollyně vzoru navykl nazývat místní samohyby ve francouzštině).

Hlasem znějícím, jako by pronášel projev k celému národu, jim Morgan oznámil, že poblíž Cartageny začala menší vzpoura privatýrů. K jejímu potlačení byly vyslány řádné jednotky flibustýrů a pro všechny případy byly uvedeny do pohotovosti i vesmírné síly.

„Slyšel jsem, že nejste daleko od Cartageny," dodal Morgan nakonec, „proto vás varuji. Možná se budete raději držet dál od nebezpečí. Koneckonců máte s sebou ty děti (chytrák Morgan, jak je nenápadně popichuje!), Jason má teď navíc důležitou práci a tvůrčí člověk se nemá zbytečně rozptylovat (i ty jeden!). Ovšem pokud by vám to nevadilo a zůstali mi věrní, navrhuji, abyste se na to podívali zblízka, a popřípadě se zúčastnili opětného nastolení pořádku."

Takový návrh se dost těžko odmítá. Okamžitě otočili stroj zpátky a jeli snad ještě rychleji, i když se zdálo, že už to není možné. Dolly se nijak neznepokojovala, Jason ji už naučil střílet z pyrranské pistole, a navíc s ní byl Robs, nebylo se čeho bát.

Nakonec se nebylo čeho osobně zúčastnit. Bojové stroje flibustýrů se pohybovaly nejen po cestách, ale i lesy, vyplivovaly ohnivé jazyky napalmu a zanechávaly za sebou dýmající porost, v němž už nemohlo být nic živého. Těžké tanky doslova převálcovaly domy v osadách a samu vzbouřenou Cartagenu proměnily během dvou nebo tří hodin v kouřící ruiny. Bojové vesmírné síly si ani neškrtly, nepočítáme-li, že v průběhu některých operací sesílaly na zem silné sloupy světla pro přesnější zaměření dělostřeleckých a raketových útoků. Projektory kosmických člunů také nezahálely během pronásledování zbytků povstalecké armády, stahujících se do hor.

Toto gigantická podívaná byla sice zajímavá, ale nikdo z nich, ani Robs, se netoužil zúčastnit tohoto tragického představení. Pomáhat mnohonásobně silnějším silám

trestných oddílů by nemělo význam a pomáhat privatýrům by bylo hloupé a nesmyslné. Vždyť kdo to vlastně byli, ti privatýři? Bojovníci za spravedlnost, nebo z obžerství náhle zešílevší farmáři? To naši hrdinové nevěděli a Robs to vzhledem ke svému mládí nedokázal vysvětlit.

Nakonec se všeho zúčastnili pouze jako pozorovatelé, přičemž nejednou ocenili důkladné pancéřování vozidla, přiděleného jim Morganem. Kulky od něho odskakovaly jako hrách a jednou se ukázalo, že okenní sklo vydrží přímý zásah lehké střely z nějaké bazuky. Možná to byl minomet, ale i tak odolalo. Jason si alespoň na vlastní oči ověřil, jakými zbraněmi zde útočí na obrněná vozidla. Nad ránem, když všechno utichlo, našel mezi mrtvolami a sutinami dvě takové pušky s celou krabicí odpovídajících nábojů. Někdy se mohou hodit.

Vzbouřence, utečené do hor, nikdo nepronásledoval, ačkoliv už vyšlo slunce. Flibustýři byli zkušení bojovníci a věděli, že útočit do kopce v horách je beznadějné i při sebedokonalejší výstroji. A útočit shora by bylo velice drahé a k ničemu. Ať už dostali příkaz od Morgana nebo sami dospěli k názoru, že je úkol splněn, zanedlouho všichni společně opustili rajón potlačeného povstání a nad Cartagenou se rozhostilo hrobové ticho.

Jasonova stroje ukrytého v roklině si nikdo nevšiml. Opatrně vyjeli na cestu a po všeobecné domluvě zamířili do hor za privatýry, kteří přežili. V té chvíli už náramky zahodili (byly zničeny v boji) a všechny spojovací prostředky na panelu vytrhali společně s přístrojovou deskou (důsledek dopadu granátu). O možných „štěnicích" v karoserii a sedadlech Jason raději neuvažoval a mluvili spolu „bez brzd". Robs v té době již plně souhlasil s jejich opozicí vůči Morganovi, a navíc díky hluboké zamilovanosti do Dolly mohl být stěží provokatérem.

„Takže," začal Jason, „pokusíme se zjistit, kdo je vede, zjistíme, jaké mají plány a možnosti a nabídneme jim pomoc."

Nikdo nic nenamítal, a tak se Jason obrátil k Robsovi:

„Řekni, stává se tohle u vás často?"

„Nevím, říká se, že někdy ano, ale na vlastní oči jsem to

viděl poprvé. Bylo to horší než na videu." Zarazil se, protože pochopil, že řekl pěknou hloupost.

„Ve zprávách nic takového neukazují?"

„Ale kdepak!" podivil se Robs naivitě cizincovy otázky. „O takových věcech si lidé jenom povídají. V telce dávají samé dobré zvěsti - kolik bylo získáno peněz a věcí, o kolik se snižují ceny, kolik žrádla bylo spáleno, protože nevěděli kam s ním. To je všechno. Něco takového by v telce nikdo neřekl!"

„Tak to uděláme my!" navrhl Jason.

„Tam nás nepustí..."

„To se dá vyřešit," skočil mu do řeči Jason.

„Dobře, ale jestli se taková noční můra objeví na obrazovce, lidé prostě zblbnou.

„To právě potřebujeme, aby zpitoměli!"

„Nenechal jste mě domluvit, pane. Zblbnou a začnou zabíjet všechny zbývající privatýry. Zbude méně úst, jídla bude ještě víc a aby zemědělství nechcíplo, řady farmářů doplní na čas vitalíři, nebo dokonce i flibustýři a pak už nějaké zajatce z hladovějících planet přivezou. A zase bude všechno v pořádku! Kněží lidem naplní hlavy předpověďmi a všechno zase ztichne. Do nejbližších nepokojů."

„Ty tedy nevěříš, že je možné na Jamajce něco změnit?"

„Proč bych nevěřil?" podivil se znovu Robs. „Dnes v noci to bylo drsné, ale mně se to líbilo. Revoluce na celé planetě bude ještě drsnější. Dejme se do toho. Filmy v telce a na videu mě už nudí. Porno můžu vidět jen u přátel na discích a pokud na to přijdou dospělí, je zle. Před dvěma lety mě za to tak zmydlili, že jsem si nemohl týden sednout. A co jiného se dá dělat, kromě čučení na video? Nic, je to nuda! Je dobře, že jste přišli. Dejme se do toho, vyvolejme revoluci, pane."

Jason nic neodpověděl. Definitivně zesmutněl.

V tu chvíli vjeli do vesnice, poslední, do níž vstoupila trestná výprava. Zachtělo se jim vyjít z vozu a prohlédnout si všechno zblízka. Flibustýři odvedli „dokonalou" práci. Domy sice stály celé, ale uvnitř bylo rozsekané a rozbité všechno, od oken a dveří vyrvaných z pantů až po pečlivě rozmlácené elektrické

lampičky a nábytek. Ze všech skříní a šuplíků vytahali haraburdí a naházeli na hromady uprostřed domů. Někde je polili benzínem a zapálili, ale opravdu jen někde. Vojáci už byli zřejmě opilí, a tak jim velitelé zakázali hrát si s ohněm, dát jim víc času, upálili by sami sebe. Ve vesnici nenašli jedinou mrtvolu. Asi proto tak vztekle řádily flibustýrské přepadové oddíly - nikoho se jim nepodařilo zabít, ta urážka! Museli se nějak odreagovat a vypustit páru.

Jason si tu bandu darebáků vyjíždějících z vesnice na tancích dovedl živě představit - zpocení, špinaví, unavení, ale spokojení.

Vzápětí ale zjistili, že ti z „druhé strany" nejsou o nic lepší. Když totiž nesmírně zvědaví cizinci opustili poslední zničený dům, přestávajíce doufat, že se setkají s bývalými obyvateli vesnice, z keřů na ně zaútočili. Kolem Jasona, jdoucího v čele, zasvištěla salva, takže všichni čtyři okamžitě zalehli. Robse něco takového učit nemuseli a nezkušené Dolly pomohla Meta. Oddíl útočící ze zálohy nebyl početný, ale velice hloupý. Výkřiky typu „Jsme přátelé!", pokus vyvěsit bílý prapor (i když Jason nevěřil, že tu znají tuto tradici) ani snaha ukázat v sebevražedném skoku občanský oděv nepomohly. Uspávací granáty nebo jiné humánní typy zbraní, dokonce ani ten nejobyčejnější slzný plyn, na této barbarské planetě nepoužívali. Navíc nic takového u sebe neměli. Nakonec se museli pustit do boje a zabít šest velice mladých lidí. Teprve sedmého se jim podařilo odzbrojit a vyslechnout.

„Kdo vás vede?" zeptal se Jason.

„Já."

„Tak mladý?"

„Všichni jsme mladí a všichni velíme."

„To je nesmysl. Jste anarchisti, nebo co?"

„Nevím, kdo jsou anarchisti. Co po mně chceš?"

„Chci mluvit s tvým velitelem."

„Nemám žádného velitele. Nebudu s tebou mluvit, zabils moje přátele."

„Tak proč chtěli tví přátelé zabít nás?"

„Chceme zabít všechny! Všichni nás otravují."

„Moc pěkné vysvětlení. Tak mi řekni, kdo je tvůj velitel a kde ho najdeme."

Klučík zarytě mlčel.

„Co se dá dělat," řekl Jason laskavě, „budeme tě tedy muset zabít také."

„Zabijte," řekl lhostejně samozvaný velitel privatýrů.

Tehdy se nečekaně ozvala Dolly:

„Pořád lže. Jeho velitel se jmenuje Denek a schovává se v takovém pěkném dvoupatrovém domě u úpatí převislé skály. Není to daleko, ale budu to muset dost těžko hledat, jestli nám náš hrdina nepomůže."

„Vědma!" vydechl privatýr.

„Ale," podivil se Jason, „copak je to za slovo? U vás na Jamajce se nakonec setkáváte s vědmami?"

„O Jamajce mluvit nebudu, ale přilétají sem z jiných planet," prohlásil poněkud záhadně zajatec.

Co to bylo? Čistá pravda? Pokus mlžit? Nebo hloupý vtip? To poslední těžko. Tak omezeným dětem není smysl pro humor vlastní. Dolly však tak zřejmě poslední větu pochopila a osopila se na kluka:

„Přestaň žvanit, ty místní vtipálku! Jdeme za Denkem!" Kluk se svázanýma rukama mlčky vykročil, dávaje kynutím hlavy najevo, že nebude odporovat, a Robs nadšeně hleděl na svoji lásku.

Ukryt velitele privatýrů Denka byl skutečně nedaleko. Nikdo odsud nestřílel, snad nechtěli zabít svého člověka, vedeného jako rukojmí, nebo se ve štábu vyskytoval někdo rozumný. Bohužel u druhé možnosti došlo brzy k rozčarování.

Denek byl jen o něco málo starší než jeho podřízení, takže se jeho chování příliš nelišilo. Požádal je, aby ho nazývali plukovníkem, svědomitě se zeptal na hodnosti hostů, nabídl jim víno a klidně vyslechl všechny Jasonovy úvahy. Pak vypukl dokonalý blázinec. Doslova jako by jeden z nich mluvil jazykem rasy Oujai z planety Ayuza -jazykem sestávajícím ze

stejných i když melodických tónů - a drahý se domlouval s pomocí abecedy hluchoněmých na základě čínských znaků. Dialog probíhal přibližně takto:

„Jaké jsou vaše plány?"

„Zabíjet vitalíry, bukanýry i flibustýry."

„A až je všechny pobijete?"

„Nikdy je nepobijeme. Jejich příliš mnoho."

„Tak nač to všechno?"

„Jak nač? Je nutné je zabíjet."

„Je přece možné je ovládnout."

„Na Jamajce není a nikdy nebude žádná vláda."

„A co vláda Henry Morgana?"

„Henry Morgan je ubožák. Toho také zabijeme."

„Jenže se k němu napřed musíte dostat."

„Dostaneme."

„Právě proto s vámi chci mluvit, jak to nejlépe udělat."

„To není nutné. Všechno víme."

„To znamená, že naši pomoc nepotřebujete?"

„Vaši pomoc?"

Denek se nadlouho odmlčel. Pak začal mluvit. Bylo to docela zábavné.

„No, ty jsi určitě akademik nebo diplomovaný botanik. Ty tvoje ženské jsou vědmy, to je jasné. Kluk je místní, ale žádný hlupák, španělsky klábosí docela slušně. Jste dobří... ale ne, vaše pomoc není nutná."

„Proč?" zkoprněl Jason nad takovou logikou.

„To přece není důležité... proč. Chcete zabíjet společně s námi, prosím, zabíjejte, je to záslužná činnost. Ale poradíme si i bez vás."

„Ale to se zase vracíme na začátek naší debaty!" došla Jasonovi trpělivost. „Jaký to má smysl, jen tak zabíjet?"

„Jaký zase smysl?" rozčilil se Denek, vyrušený z krásných představ. „Je nudné se celý život hrabat v zemi a chovat prasata!"

Byl to tak drtivý argument, že Jason nakonec uznal nesmyslnost dalšího hovoru. Pochopil už, kdo jsou ti

vzbouřenci. Byli to potomci farmářů, zavilí synové zavilých privatýrů. Jejich otcové svého času řádili do sytosti nebo přiletěli z jiných planet jako zajatci. Měli tedy bohatou minulost, jenže privatýrskou omladinu podle nového flibustýrského zákona nepouštěli do vesmíru. Toto povstání není nutné podpořit, naopak zákon se musí upravit tak, aby tito spratci mohli svoji energii vybít v mezihvězdném prostoru.

Jason se v duchu otřásl a po flibustýrsku zvolal: „Panebože!"

„Panebože! O čem to uvažuješ, Jasone dinAlte? O zájmech těch darebáků? O zájmech této šílené planety? Ať se tu řežou mezi sebou, Galaxii postačí jen flibustýři. Je nutné ji od pirátů vyčistit. Kvůli tomu jsme sem přece přiletěli. Nebo ne? Skutečně, ještě chvíli a zblázním se!"

* * *

„Teď už před Morganem nebudu nic skrývat," řekl vztekle Jason, když otvíral dveře a sedal za volant. „Už žádná spiknutí, pouze společné projekty. Však z něho potřebné informace vytáhneme."

„Dostaneme to z něj, pane," přisvědčila bodře Dolly.

„Morgane!" vykřikl Jason napůl bez sebe. „Slyšíš mě? Jen pár slov jsem prohodil s velitelem privatýrů a hned jsem zjistil, že je to úplný idiot, čestné slovo. Teď si tě vážím ještě víc, Navigátore!"

„Jen jestli vás slyší, pane," řekl zádumčivě Robs, pozorně prohlížející vnitřek vozu.

Zatímco seděli u Denka, místní omladina si vzala do práce jejich auto. Ani jediná lampička v něm nezůstala, natož nějaké odposlouchávací zařízení! Bylo až s podivem, že se tak očesané jamajské vozidlo vůbec pohnulo a mohlo jet. Ovšem po neslavné expedici do Cartageny Jason na místní voituretty změnil názor. Pohrdání se změnilo málem v obdiv. Benzíňáky byly opravdu důkladné.

Celá čtveřice náhle pocítila ohromnou únavu a nejméně

dvacet kilometrů projela mlčky. Pak se Jason otočil k Metě a řekl:

„Takže revoluce se odkládá. Jak kdysi říkávali - Milujte se, neválčete! - Uděláme si svatbu!"

„Opravdu?" zeptala se Meta s určitou nedůvěrou.

„Opravdu," přisvědčil Jason co nejvážněji. „A pak se opiju. Bude to oprávněné, protože důvodů mám až nad hlavu."

„A co my?" zeptal se Robs.

„Taky se chcete opít? Ale prosím."

„Ne, chceme se nechat oddat."

„Na to jste ještě mladí," řekl Jason stroze, „podle místních zákonů."

„Podle našich ale ne," usmála se Meta.

15

Kněze zastihli na kostelním nádvoří. S vykasanými rukávy tmavozelené róby se hrabal v motoru svého auta a ruce měl téměř až po lokty zamazané od něčeho rudého, vypadalo to jako zaschlá krev - snad to bylo mazadlo nebo brzdová kapalina. Jason si vzpomněl, že místní duchovní bývali dříve stejnými zabijáky jako ostatní piráti, a mimoděk se ošil při pohledu na jeho zbarvené ruce.

„Jdete za mnou?" zeptal se kněz vážně.

„Ano, padre. Chtěli bychom se vzít."

„Vaší nevěstě už bylo sedmnáct?"

„Přesně, padre, moje nevěsta je ta starší."

„Pak nevidím žádný problém, milý synu. Padesát pět reálů do kostelní pokladničky a zapíši vás na zítra."

„A proč až na zítra, padre?" vyzvídal Jason.

„Pochop, synu, je třeba vyvěsit ohlášky, aby se shromáždili lidé, takový je u nás dávný zvyk..."

V hlasu „duchovního" nebyly slyšet žádné výhrady, a tak se Jason zeptal: „Bez lidí by to nešlo?"

„Proč by ne, můj synu? Berete se před tváří Boží a já jsem jeho služebník tady, na Jamajce. Pro uzavření sňatku jsou nutně potřební dva svědci a ty, jak vidím, máte. Lidé, to jsou příchozí, prostě diváci. Jak budete chtít, milý synu. Jiní obvykle prosí, aby přišlo co nejvíce diváků."

„Meto, chceš se vdávat s množstvím lidí?"

„Ne," řekla krátce Meta, která se naštěstí zdržela vyjádření, co si myslí o čumilech.

„Dáme přednost soukromému obřadu, ale co nejdříve," shrnul na závěr Jason.

„Tak počkejte, hned budu hotov," začal si kněz utírat ruce hadříkem. „Běžte zatím do chrámu."

Bylo velice zábavné stát před oltářem uprostřed chvějících se plamínků svíček a poslouchat tichou krásnou varhanní hudbu. A pak hluboký, zpěvavý, náhle zcela neznámý hlas kněze:

„Berou se otrok Boží Jason a otrokyně Boží Meta. Ve jménu Pána našeho, Ježíše Krista..."

„Nu což," uvažoval Jason, „už jsem jednou byl otrokem. Tehdy na planetě Uppsala se mým pánem stal Chaka, majitel skupiny sběračů místního krenoj a lovec mrožů. Teď vystupuje v roli mého pána dávný Bůh, Ježíš Kristus. Moc pěkné."

Mrkl vlevo a zpozoroval, že Meta bere obřad daleko vážněji. Snad to bylo tím, že obřad byl veden v podivné směsici latiny a španělštiny. Nevěsta nerozuměla ani slovo a všechno jí splývalo do zvláštní melodie. Nebo jsou ženy (včetně Pyrranek) víc emotivní? Nikdy by pochopitelně nesvolila k tomu, aby byla nazývána otrokyní, ale slovo otrok znělo v latině krásně a připomínalo technický termín „servus".

Když konečně kněz přešel k otázkám, kladl je už v mezijazyku. Kromě tradičních dotazů: „Slibujete, že budete manželem?" a „Slibujete, že budete manželkou?" zazněly nečekaně ještě některé poněkud nezvyklé:

„Mnoho duší jsi zahubil, můj synu?"

„Mnoho, padre, mnoho!" přiznal čestně Jason.

„V tento slavnostní den ti odpouštím tvoje hříchy."

„Duše - to je co?" rychle zašeptala Meta, rozčilená neznámým slovem.

„Tím myslí lidi," vysvětlil jí Jason také šeptem.

„Mnoho duší jsi zahubila, moje dcero?"

„Nebylo jich moc, padre," řekla Meta a využila danou chvíli k prvnímu použití rituálního oslovení kněze. „Ale byly i takové, netajím se tím."

„V tento slavnostní den ti odpouštím všechny tvoje hříchy, moje dcero."

Zněly varhany. Hořely svíce. Voněla tu doutnající pryskyřice bosvelie. Zde ji pálili ve zvláštních malých nádobkách, zavěšených na řetězech. I na planetě, kde Jason prožil mládí,

rostly tyto stromy a chlapci rádi házeli jejich kůru do ohně kvůli voňavému dýmu, vyvolávajícímu podivné, záhadné dráždění a mučivě smutný pocit.

Po obřadu zašli do obchodu, kde koupili velkou láhev tortugského rumu a čutoru Jasonovy oblíbené přírodní nasycené vody z pramenů Cumba na Cefeu. A také celý košík ovoce.

Bylo jim řečeno, že si pro oficiální potvrzení mají přijít až k večeru, a tak zatím novomanželé se svědky zamířili přímo do Morganova paláce. Jen tak, bez zavolání. Pravda, náramkové telefony nechali doma, ale nechtělo se jim pro ně vracet. Měli přece dnes svatbu, ne? Morgan to musí pochopit. Konečně i flibustýři mají svátek - zlikvidovali poslední povstání.

Morgan se skutečně nezlobil. Přivítal je jako vlastní rodinu. Tím spíš, že již i v paláci končili s prací a začínali hromadně oslavovat. Byla to pořádná oslava. Vítězství nad šílenými privatýry připadlo právě na jakýsi církevní svátek, snad na Boží zjevení nebo Vzkříšení, Jason si tyto pojmy vždycky pletl. Každopádně víno a tvrdý alkohol tekly proudem. Dokonce přišli i o svůj rum! Ale co. Svatba je svatba, nebudou si nic odříkat.

Navíc poté, co se Jason spojil s vitalíry a vykopal svůj první desetireál, neměl žádné problémy s penězi. To první dny byly mnohem chudší.

Hotovost, kterou si vzali s sebou na cestu z Pyrru, jim byla zabavena při přepadení na Darkhanu a o jejím vrácení nikdo ani neuvažoval. Podle flibustýrského chápání bylo čestné sebrat peníze získané v boji. Ovšem tady, na Jamajce, nelze nikoho obrat. Protože tady jsou všichni našinci. Zákon je zákon. Ponížit se a požádat Morgana o peníze nepřicházelo úvahu, tím spíš, že Jason dostal svůj podíl na kořisti v podobě zajaté dívky.

Aby nebyl na nikom závislý, vydal se hned druhý den do místního kasina. Obehrál sice dva nebo tři hráče o menší obnosy, ale okamžitě získal pocit, že má co dělat s

profesionály. Na Jamajce byl každý druhý člověk, ne-li devět z deseti obyvatel, falešný hráč. Takoví se těžko obehrávají. Pokud některý zjistí, že je protihráč mazanější, do hry vstoupí jiné prostředky než balíček karet, například šavle. Až tak daleko to Jason hnát nechtěl, a tak se rozhodl příští den nehrát, ale prodávat tajemství karetních triků, kterých znal nepřeberné množství. Dychtivých zájemců o tyto triky se v herně ukázalo tolik, že Jason za jeden večer vydělal víc, než předpokládal. Ale i tak to nebylo nic moc. Metu kromě vyučování boje holýma rukama také nenapadl nějaký jiný způsob výdělku. Proto začala společně s bukanýry lovit. Za vzácná zvířata něco platili ve výkupnách SS-2, tedy v Howardově resortu. Teprve prodej iridiových mincí z nálezu jim umožnil nepovažovat se za chudáky. Tenhle obchod byl bez konkurence.

Do začátku velké slavnosti chybělo jen málo, ale Morgan je všechny ochotně přijal ve své kanceláři. To byl úspěch! Téměř vítězství. Přesněji krok k němu.

„Připrav se, děvče," pošeptal Jason Dolly. „Jakmile začneme mluvit o důležitých věcech, pokus se proniknout do jeho myšlenek."

Dolly mlčky přisvědčila. Věděla, co má dělat.

Morgan hosty usadil, přehlédl nesourodou společnost poněkud udiveným pohledem a zeptal se:

„Přišels mi vysvětlit nějaký svůj geniální plán, Jasone?"

„Asi tak, Henry," začal Jason vyhýbavě. „Není ještě dotažený do konce, ale myslím, že bychom ho měli posoudit. Ovšem nejprve dovol, abych ti představil svoji ženu. Meta je moje manželka."

„Blahopřeji, madame," nadskočil Morgan v křesle. „Jsem velice šťastný. Ve kterém chrámu vás oddali?"

„V kostele Zrození Bohorodičky, na Gordelském svahu. Mám dojem, žes mi ho doporučoval právě ty, Henry."

„Doporučoval jsem ti, aby ses oženil," řekl ostře Morgan, dávaje tak najevo, že si vždy pamatuje každé svoje slovo.

„Aha," pochopil Jason, „drží se zuby nehty, nebude to lehké."

„Dobrá, Henry. Napiješ se s námi? Dáme si pohárek a hned začnu mluvit."

Nalili si, vypili, ocenili aroma nápoje a zajedli jej ovocem.

„Seznámil jsem se s vůdcem vzbouřenců," oznámil Jason.

„Proč?" nechápavě vyhrkl Morgan.

„Už jsem ti to vysvětloval, Henry. Musím o tvé planetě vědět co nejvíce, jinak..."

„Dobře. Jaký je tvůj plán?"

„Počkej. Copak tě nezajímá můj názor na Denka a další privatýry?"

„Nezajímá," odsekl Morgan. „Ani Denek mě nezajímá. Jestli je tvůj plán založen na tom, že pošleme do vesmíru privatýry a místo farmářů použijeme roboty, děkuji, to pod mě nespadá. O plánování se u nás stará Peter Davis a Richard Scott řídí SS-1, o tom si s nimi můžeš podebatovat jindy. Pro mě a tedy i pro celou planetu jsou tyto vzpoury potřebné! Chápeš? Bez boje národ začne chřadnout, ožírat se a nakonec nebude chtít nikam létat."

„Snad neorganizuješ ty vzpoury ty sám?" nevěřil vlastním uším Jason.

„No, ne tak docela... dost řečí, sem s tvým plánem. Upozorňoval jsem tě, že bez nových návrhů za mnou nemáš chodit, Jasone."

„Tak dobrá, poslouchej. Musíte získávat z jiných planet i lodí v mezihvězdném prostoru něco jiného než hmotné statky. Bude to těžší, ale daleko výnosnější. Ve vesmíru je možné najít tu věc, po jejímž získání přestaneš uvažovat o penězích."

„Myslíš drogy?" zeptal se Morgan.

„To byl hloupý vtip, Henry."

„No dobrá, dobrá, pokračuj. Co je to tedy?"

„Řeknu ti to. Pochop ale, že jsem ten nápad nedotáhl do konce. Uvedu ti několik příkladů, i když se o nich zatím dá uvažovat pouze teoreticky. Ve vesmíru se dá najít skoro všechno. Když dobře hledáš. Stroj času. Duplikátor libovolné

hmoty, včetně živé a rozumné. Omlazovací prostředky. Vstupní zařízení pro hyperprůchody. A tak dál. Pochop, jsou to zatím jen nápady, proto chci, abys o nich uvažoval i ty. Podklad pro tyto úvahy jsi mi dal právě ty, Henry. Když jsi mě chytil, poprvé jsi získal nehmotný statek. To je také cesta. Můj rozum není v Galaxii jediný cenný."

Meta na Jasona užasle hleděla. Z jejího úhlu pohledu právě sáhl na nedotknutelné věci. Robs ho poslouchal se vzrůstajícím zájmem. Zdálo se, že co chvíli vykřikne: „No tohle! To je jak na videu!" Dolly hleděla na stěnu vedle Morgana a s každou sekundou jí oči zřetelně matněly stále víc, jako by se rychle opila nebo usínala. Plán se vydařil.

„Opravdu jsi tady neztrácel čas," pochválil Jasona Morgan. „Budu o tvých nápadech uvažovat."

„Díky, Henry. Pochop ovšem, že právě teď potřebuji přesně vědět, které z těchto nehmotných statků ovládáš. Přesněji, které ovládá Starý Sus. K čertu, co je zač ten auksnis žveris! "

„Dnes ti ještě nemohu pomoci," pronesl Morgan podivným zadrhávajícím hlasem a nadlouho se odmlčel.

Jason bleskl pohledem na Dolly, ale ta už i bez něj pochopila, že nadchází rozhodující okamžik. Barva jejích očí se změnila ze smaragdově průzračné na matnou malachitovou, na duhovce se jí objevily jakési tmavé skvrny. Snad si toho Morgan nevšimne.

Morgan ale zřejmě nevnímal už vůbec nic. Jako by upadl do hlubokého transu. Mlčení začínalo být tíživé. Vůdce flibustýrů pak náhle zřetelně pronesl klidným, i když ne zcela svým hlasem:

„Jasone, promluv si o tom se svým knězem. Na Jamajce je takový zvyk, že ženich a nevěsta mají právo položit několik velmi otevřených otázek svému knězi. A ten je povinen jim pravdivě odpovědět.. Kněz, jako všichni bukanýři, o Starém Susovi ví. A teď... Jdeme ke stolu! Ke stolu, prosím!..."

V obrovském slavnostním sálu byla směsice všeho. Pohárů, číší, podnosů, svíček, mužů, žen, jídla, láhví, opilých i

střízlivých, pánů i sluhů, vitalírů i flibustýrů, stříbra, zlata... až oči přecházely. Najít někoho bylo šíleně složité, zato ztratit se dalo snadno. Jason právě o tom uvažoval, ale nejprve, když se přesvědčil, že je Morgan z doslechu, zašeptal:

„Dolly, Dolly, tak co? Mluv rychle!"

„Jeho myšlenky se těžko čtou. Je to nesmírně náročné," odpověděla tak nějak dospěleji dívka doslova zmučeným hlasem. „Někdo je blokuje."

„Může to být on sám?" navrhl Jason.

„Nevím. Víc to vypadá na cizí vliv."

„To je velmi důležitá informace. A ještě, Dolly. Ví, kde je Starý Sus a kdo to je? Ví také, co je zač ten auksnis žveris?"

„Ano," řekla Dolly téměř jistě. „Ale skutečně nám to nemůže říct. Nemůže, i kdyby chtěl. Ty cizí těžké a kluzké myšlenky se strašně těžko čtou..."

„Promiň, nevěděl jsem, že to bude tak náročné."

„Celá naše práce je taková," odpověděla zase tak nějak dospěle.

Jason na ni provinile pohlédl a zeptal se: „Naposledy, to bylo co, ta podivná rada?"

„To vám neporadil Morgan. Byl to někdo jiný, uvnitř v něm, myslím proto, že je to dobrá rada. Morgan si teď nepamatuje, co vlastně řekl. Ale nejspíš si na to za nějakou dobu vzpomene. Pospěšte si tedy, pane..."

Poslední větu ani nemusela říkat.

„Dolly, kdyby se po mně někdo ptal, třeba i Meta, řekni, že jsem někde tady. Rozumíš?"

Dívka přisvědčila a zamířila ke skupině veselících se obyvatel Jamajky, hledajíc očima Robse. Ten už jí pospíchal vstříc.

16

Kněz chrámu Zrození Bohorodičky na Gordelském svahu chodil právě podél oltáře a rozestavoval svíce. Když Jason vešel pod oblouk hlavní lodi a ozvěna jeho kroků se rozléhala do všech, i těch nejvzdálenějších koutů, duchovní se pomalu ohlédl a řekl:

„Jdete předčasně, můj synu, vidíte, zatím jsem jen přichystal doklad, vyplnit ho mohu teprve v přítomnosti státního úředníka. Měl by od sira Morgana přijít co nejdřív, ten listinu opatří velkou erbovní pečetí a uvede na ní datum registrace vašeho svazku."

„To je v pořádku, padre, nepřišel jsem si jen pro náš oddací list... no tohle," odmlčel se Jason, když spatřil doklad a mimoděk ho vzal do ruky. „Co je to za divný materiál?"

„Oficiální církevní dokumenty se tradičně píší na pergamen, zhotovený z vepřové kůže."

„Vepřové?" zeptal se nedůvěřivě Jason. „Je tak tenká. Doufám, že není lidská, že ne, padre?"

„Ne, můj synu. Na lidskou kůži se vlastní krví píší pouze přísahy flibustýrů při vstupu do jejich „vyšší společnosti".

Poslední dvě slova byla pronesena se zjevným odporem a Jason pochopil, že právě teď je vhodný čas položit nejdůležitější otázky.

„Padre, přišel jsem, abych se vás zeptal na něco důležitého."

„Ptej se, můj synu, dnes máš na to právo."

„Jste bukanýr, padre? Kdo vlastně jsou bukanýři? A proč o sobě mlčí?"

„Sedněme si, můj synu, všechno ti řeknu."

Usedli a kněz, který přešel na tykání, mu nečekaně nabídl:

„Nechceš si zapálit?"

„Ale vždyť to je rouhání, kouřit v kostele!" I takový detail z

nařízení užívaných v křesťanské církvi znal ten bezbožník Jason.

„Ále, přestaň, na téhle planetě už dávno zapomněli, co je to rouhání!"

A kněz vytáhl odněkud ze svého zeleného roucha krabičku cigaret. Snad to nejsou „Antaresky"? Samozřejmě že byly. Náhodná shoda? Nebo je to nějaká čertovina?

Zapálili si. Duchovní a cizinec, sedíce v kostele, v první řadě, před hlavním krucifixem a oltářem.

„Tak poslouchej," začal kněz. „Bukanýři jsou předchůdci flibustýrů. Naši předkové byli prvními piráti v těchto končinách. Byli jsme pořádně divoká cháska z planety Tortuga. Všechno, co teď řeknu, se stalo dlouho před mým narozením, ale u bukanýrů je zvykem říkat „my", i když se jedná o kterékoliv pokolení. Byli jsme divocí i co se týkalo bydlení. Žili jsme v lesích, které pokrývaly celou planetu. Živi li jsme se jahodami, ovocem a masem zvířat, která jsme lovili. Místa, kde jsme porcovali úlovky, máčeli a sušili kůže, pilovali a leštili pancíře divokých zvířat, jsme od pradávna nazývali bukany, odtud pochází naše pojmenování. Zvířatům se na Tortuze dařilo dobře - hlavně rychlonohým pitachům. Jsou podobní dravým pancéřovaným koním. Nic ve vesmíru se nedá srovnat s chutí jejich masa, a protože lov na ně je velice složitá záležitost, byli jsme nejlepší lovci v Galaxii. Navíc - což je možná nejdůležitější! - maso a krev pitachů obsahovaly něco neobvyklého. Tato tajemná látka nám umožňovala neztrácet vzpomínky. Zvláštní vzpomínky - našich předků.

Samozřejmě že za tisíce let odloučení od ostatních civilizací se naše vzpomínky staly útržkovitými. Zapomněli jsme skoro úplně na techniku, zato se dobře dařilo starým pozemským jazykům, velice detailně jsme znali starověkou historii a uchovávali jsme si v paměti posvátné knihy různých náboženství. Z kůží pitachů jsme se naučili vyrábět tenké listy podobné papíru a z kůry stromů gri pevné desky. Stránky našich knih jsme slepovali smůlou z kořenů keře tjun a popisovali je ptačími pery, namáčenými do tmavé šťávy

stromu žu. Během let jsme sestavili obrovskou knihovnu, v níž jsme uchovali kulturu staré Země. Sami jsme se dál věnovali lovu, sbíráním jedlých plodů a rybařením.

Jednoho dne přiletěli na Tortugu lidé ve třech obrovských korábech. Chtěli jsme jim ukázat naše knihy, chtěli jsme se s nimi spřátelit a spolupracovat, chtěli jsme navštívit jiné světy výměnou za naše znalosti a výměnou za využití našich přírodních zdrojů. Jenže ti lidé, říkali si catcheři, se s námi vůbec nebavili. Rychle začali střílet pitachy svými vícehlavňovými zbraněmi a úlovek sváželi do lodí. Pak přiletěli ještě několikrát a nakonec vybili všechny pitachy, do jednoho. Tedy, poslední loď naložili posledními živými zvířaty. To jsme si dobře zapamatovali.

Takže nám nezůstalo nic k jídlu. Síleli jsme hlady. Když u nás přistály další lodě, v zoufalství jsme se rozhodli, že jednu z nich přepadneme. Tu nejméně chráněnou. Rychle jsme pozabíjeli všechny, kteří byli uvnitř. Tihle catcheři ale nebyli lovci, spíš badatelé, ani střílet moc neuměli. Posádky druhých lodí, které to všechno sledovaly, se ani nepokusily dobýt námi obsazenou loď. Zavřely se do svých létajících kocábek a v děsu Tortugu opustily. Navždy.

Přísahali jsme, že najdeme všechny catchery a pořádně se jim pomstíme. Za catchery, naše nepřátele, jsme tehdy považovali všechny lidi, kteří přilétali z nebe. A teď jsme se tam sami vydali. Naučili jsme se řídit loď, nebylo zbytečné, že jsme si z pokolení na pokolení předávali jeden druhému znalost čtení a mnoho vědomostí ze starých knih. Pak se naše udatná posádka, složená z nejlepších mužů, vydala do vesmíru. První loď, na kterou jsme narazili, jsme považovali za catchery, vylodili jsme se na ni, pobili posádku a zmocnili se jí. Byla to obyčejná obchodní loď s velkým nákladem konzervovaných potravin. Byli jsme nadšení, protože tato operace nám umožnila zachránit naše bratry před smrtí hladem. Vrátili jsme se na planetu, ale pocítili jsme, že se nám to líbí. Žádná síla na světě by nás teď nedokázala zastavit.

Tak se z bukanýrů stali piráti.

Ještě stále hledáme catchery, ty původní, první. Jenže od té doby uběhlo příliš mnoho let a nikdo už neví, kde bychom je mohli najít. Morgan občas slibuje, že shromáždí nejlepší mozky Galaxie k vyřešení tohoto problému. Jenže pořád lže. Ve skutečnosti na nás kašle."

„A jak se bukanýři dostali na Jamajku?" zeptal se Jason, když využil knězovu nevelkou odmlku. „A kdo teď žije na Tortuze?"

„Začnu tím druhým. Na Tortuze nyní žijí stejní lidé jako tady - flibustýři, bukanýři, vitalíři a privatýři. Jenže teď tam jsou velice nepříznivé podmínky k životu. Když byli vyhubeni pitachové, narušila se ekologická rovnováha planety, řeky a jezera se změnily v močály, lesy hnijí, zbývá jen několik málo ostrovů v největších jezerech, kde se dá žít bez obav před obrovskými hejny krvežíznivého hmyzu. Tam se nacházejí kosmické základny flibustýrů a farmy privatýrů. Bukanýři ještě stále chodí na lov a vitalíři... nechápu, co tam mohou hledat. Vždyť Španělé nikdy na Tortuze nebyli. A my jsme jaktěživo naše cennosti nezakopávali.

Teď přejdu k tvé první otázce. Když jsme se stali piráty a naše flotila, složená z dobytých lodí, měla už nejmíň dvacet válečných lodí, na planetě se kdoví odkud objevil záhadný člověk - Starý Sus."

Jason sebou trhnul tak, že si toho všiml i kněz.

„Starý Sus," opakoval. „Říkal si tak, ačkoliv vypadal poměrně mladý, řekl bych, že se podobal chlapci. Tou dobou už jsme byli zlí, změnili jsme se doslova v ďábly, chtěli jsme jen všechny lidi zabíjet, i jeho. Jen tak, pro nic za nic. Jenže Starý Sus řekl něco podivného, totiž že potřebuje naše knihy.

Odkud o nich mohl vědět, když se o ně nejmíň dvacet let nikdo nezajímal, ani my sami?

Řekl nám, že v našich knihách je naše síla. To už jsme ho začali poslouchat daleko pozorněji. Prohlásil, že ty folianty (ne každý zná toto starobylé slovo, ale on ho znal) vezme na svoji loď a odveze je na jinou planetu, na Jamajku. Máme prý před sebou velikou budoucnost, ale ne tady, ale na Jamajce. Naše

planeta zahyne. Ale my prý dobudeme Jamajku. Lidé, kteří na ní žijí, pro nás nejsou žádní protivníci. A i to je prý málo. Abychom se mohli pořádně rozmáchnout celou Galaxií - opravdu to tak řekl: celou Galaxií! - potřebujeme hodně peněz. A že nám je dá, výměnou za knihy.

Zamysleli jsme se. Nabídka se zdála výhodná.

Stará Sus pak dodal, že nám prozradí ještě víc. Knihy se prý k nám nakonec vrátí. Pak trval na tom, abychom souhlasili, že to není žádný podvod, ale sama ruka osudu.

Vždycky používal ta nejpodivnější slova.

Tehdy se ho nejchytřejší z nás, který se už dávno stal jakýmsi neformálním vůdcem, John Silver, zeptal, jak mu můžeme věřit, cizinci, o kterém ani nevíme, odkud pochází? Naše hvězdná flotila tou dobou plně kontrolovala okolní prostor a věděli jsme, že se k naší planetě rok nebo dva nepřiblížil jediný koráb.

Starý Sus mu řekl, že má pravdu, ale on že nepřiletěl na naši planetu, že prý přišel z podzemí. To prý snáze pochopíme. Pak řekl, že on cestuje mezi světy jiným způsobem. Pomocí... a pronesl slovo, které je dnes zakázáno vyslovit nahlas na Jamajce, a ještě víc v chrámu Božím. Znělo tak podivně, že jsme mu bůhví proč uvěřili. Starý Sus pak pokračoval a řekl nám, že je jeho hvězdolet ukryt ve skále na ostrově Golom uprostřed jezera Bindo. Ležel tam prý osm tisíc let. Jen jsme o tom nevěděli. On sám prý pochází z planety Tunis..."

O planetě Tunis už Jason jednou slyšel, ale v této souvislosti mu slovo „Tunis" kupodivu připomnělo, nejspíš podle souznění, zcela jiné jméno - Juktis. Myšlenky se řítily dál. Archie Stover mu jednou vyprávěl, že Juktis je pozdější zkrácenou verzí plného názvu planety - Juodas Naktis. Prvními kolonizátory světů Zelené větve byli Litevci. Ti také dali dvěma sousedním planetám poetická jména, znějící osobitě krásně v kontrastu: Černá noc a Zlaté ráno - Juodas naktis a Auksnis ritas. Auksnis, zlaté... cože?! Auksnis žveris! A žveris ... no samozřejmě! Společný baltoslovanský základ.

Žveris je litevsky zvíře... Zlaté zvíře...

Oslňující šrouborožec. Okrotkavi. Hvězdolet „Beran".

Tak na něm přiletěl Starý Sus na Jamajku a jej založil v bance na Cassylii na vysoký úvěr...

Jasonovi se najednou v hlavě všechno poskládalo jako dětská mozaika. Přestal dokonce kněze poslouchat.

„Padre! Zbývá mi už jen jediná otázka," neuctivě přerušil duchovního. „Kde je nyní Starý Sus?"

„Na ostrově Hispaniola. Je to asi dvě hodiny cesty od mořského přístavu Královského města, když použiješ okřídlený člun. Kterýkoli námořník ti ukáže cestu. Pravda, ne každý tam bude ochotný plout..."

„Však se nějak dohodnu," prohodil Jason málem v běhu.

„Můj synu, nemusíš tak spěchat," pokáral ho kněz. „Pojď sem. Za prvé, musíš se sem vrátit..." pohlédl na hodinky. „Ano, už za půl hodiny bude váš oddací list hotov. Ten je důležitý. Za druhé, když sem přijdeš i s nevěstou, možná vám prozradím ještě něco. Rozumíš?"

Těžko bylo nerozumět, když to pronesl s takovým důrazem. I když byl Jason jako na jehlách, přece se odhodlal k poslední otázce:

„Proč jste se mi rozhodl pomoci, padre?"

„Jsi velice bystrý mládenec, Jasone," usmál se starý kněz pod vousy. „Právě jsem ti to chtěl říct. Vydržíš ještě chvíli? Tak dobrá, poslouchej. Přišel z mnou člověk a uvědomil mě o tvém příchodu. Neptej se mě na jeho jméno, je na této planetě dost známé, abych je mohl říct nahlas. Nechal mi tu pro tebe krabičku cigaret. Vezmi si je. Mezi námi, já sám kouřím velice málo. A teď běž."

Cestou do paláce Jason málem dvakrát přejel podnapilé flibustýry, jejichž hlučné skupiny zaplnily celé město. Spěchal tak, že projížděl všechny zatáčky málem po dvou kolech a za mohutného pištění brzd ohazoval vodou z kaluží vyjevené psy, stařeny a děti.

V paláci bylo všechno jako předtím: hudba, hluk, tanec,

oblaka kouře, vůně vín a chutných jídel.

„Meto," začal, sotva popadaje dech, když ji konečně našel uprostřed rozjařené společnosti, „nehledal mě Morgan?"

„Ne. Kašli na něj! Kde jsi byl? Hledala jsem tě! Ta potvora Dolly, s níž jsi mluvil před svým zmizením, mi řekla, že jsi někde tady. Právě jsem se chystala převrátit palác naruby, když mi prozradila vaše malé tajemství. Takže malý tajný výlet? Kdes byl, Jasone?"

„Řeknu ti to v autě. Teď není čas."

Táhl ji přes celý sál mimo stoly s nezmenšeným množstvím vína a hromadami pamlsků, kolem tančících párů, smějících se idiotů a už začínajících opileckých rvaček.

„Kam jdeme?" začala se zlobit Meta.

„K Morganovi. Je u sebe?"

„Ano, právě ho odvolali kvůli neodkladné záležitosti."

„Jak jsem to uhodl?" divil se sám sobě Jason. „Musíme šéfa upozornit, že si jedeme do kostela pro oddací list. A okamžitě odsud společně zmizíme, ale tak, aby nás nijak nepodezřívал."

„Tak to se nám asi nepodaří," pronesla Meta.

„Proboha, proč?"

„Proto. Robs se účastní žertovného rytířského turnaje, Dolly mu fandí a určitě nebudou souhlasit s odchodem před koncem té pitomosti."

„To není dobré," řekl Jason.

Zamyslel se, představil si cestu od Gordelského svahu k námořnímu přístavu a smířil se s tím:

„Tak ať, vezmeme je s sebou při zpáteční cestě. Neudivuje tě výdrž naší mládeže? Už druhou noc nespí, předtím takové nervy a teď mají na oslavování sil habaděj!"

Meta jen pokrčila rameny. Potom řekla:

„Copak Dolly, prospala se trochu v autě, a Robs... už jsem si dávno všimla, že místní piráti jsou velice zdraví a trénovaní lidé. Jak jsi na tom ty?"

„Popravdě spím při chůzi," přiznal Jason. „Obávám se ale, že ještě dlouho nebudeme moct zamhouřit oči. Pojď rychleji."

Meta sice nechápala, co se děje, ale pochopila, že bude

lepší pospíšit si. Když je její manžel tak netrpělivý a úsečný, vždycky to znamená, že už má nějaký plán hotový a připravený ke spuštění. Náhle se přistihla, že uvažuje o Jasonovi jako o manželovi. A podle tradice mnoha planet se muži musí poslouchat. Už v nezvyklosti toho „musí" bylo pro Metu něco zvlášť okouzlujícího.

Morgan seděl v křesle za velkým stolem a mluvil současně do náramku a dvou masivních přístrojů dálkového spojení nalevo a napravo od sebe. Jason s Metou ho asi pět sekund pozorovali a obdivovali se schopnostem vůdce flibustýrů, pak se ale omluvili, přerušili ho a uvědomili o svém odjezdu.

Morgan nic nenamítal. Všechno pochopil, byl rád, že je v tento slavný den zase vidí, popřál jim všechno nejlepší a... a to bylo všechno. Opět začal kolotoč čísel, hesel a strohých příkazů.

V autě Jason Metě krátce vyložil, co mu prozradil kněz, a svoje dohady. Přijala to klidně. Byla přece Pyrranka. Zato Jason začal ztrácet nervy.

„Neměli jsme je tam nechávat," zahučel. „To není dobré."

„Co blázníš?" nechápala Meta. „Vezmeme si oddací list a vrátíme se."

Jason ale nepřestával brblat: „Navíc také nemají náramky. Budeme muset jet do kopce. Jestli byl v chrámu odposlech, nejpozději do půl hodiny, ne-li dřív, na nás uspořádají honičku."

„Ujedeme," řekla Meta přesvědčeně.

Chrám byl už za rohem. Vrátit se teď do paláce a nezajít za knězem by bylo hloupé.

Vešli dovnitř.

Oddací list ležel na ambonu (nebo jak se tomu vyvýšenému místu říká?), podepsaný a opatřený šedou erbovní pečetí. Kněz ležel vedle v ohromné kaluži krve, bez hlavy. Tu uviděli v následujícím okamžiku. Vrahové ji nasadili na vrchol kříže, a tak teď po celém Kristově těle stékaly jasné pramínky ještě teplé krve.

„Musíš přijít pro oddací list, je to důležité," říkal kněz několik minut před svou smrtí. Co bylo důležité? Přijít, nebo si vzít oddací list? Možná obojí. Pistole jim už dávno vklouzly do dlaní. Pomalu se otáčeli zády k sobě a byli připraveni okamžitě zasáhnout libovolný cíl v kterémkoli místě chrámu. Uvnitř však nikdo nebyl. Jason uchopil pergamen levou rukou a zašeptal:

„Běžíme."

Rozběhli se k východu. U auta také nikdo nebyl. Cekali na ně u paláce. Tři speciální stroje SD, v nichž nejspíš seděli pracovníci SS, nepokrytě zatarasily cestu.

„Průlom?" zeptal se Jason.

„Samozřejmě," přisvědčila Meta.

„Tak si vezmi tuhle hračku," podal jí zbraň, vystřelující granáty nebo rakety, s níž byly ničeny obrněné stroje během privatýrské vzpoury, a poradil jí: „Otevři si okno nebo dveře, jak chceš. S chutí bych si taky zastřílel, ale musím řídit."

Zničili jeden stroj a jeho hořící vrak objeli obloukem, ihned ale pochopili, že vyjít z vozidla a utíkat do kopce by byla jistá smrt.

Zůstávala jediná možnost, ujet pronásledovatelům a zajet do přístavu. A Dolly s Robsem... Dolly umí číst myšlenky. „Není to obyčejně děvče, zachrání se," přesvědčoval sám sebe Jason.

Jason přibrzdil u hlavních dveří, odkud bylo nejblíže k slavnostnímu sálu, požádal Metu, aby zesílila palbu, soustředil se a ze všech sil, které sebral, vyslal telepaticky dopředu a nahoru výzvu: „Dolly! Utečte a skryjte se! Dolly! ..." Opakoval ji třikrát a pokaždé silněji. Když ucítil, že se mu začíná točit hlava a je nebezpečí, že ztratí sebekontrolu, sešlápl plynový pedál k podlaze a vyřítili se nyní již prázdnými ulicemi a zákoutími, rozráželi nádoby na odpadky, uráželi rohy starých ošuntělých domů, proráželi zetlelé dřevěné chatrče, občas někoho srazili, možná to byli psi, možná lidé, ale to nevadilo. Jací to jsou lidé? Piráti, chamraď, horší než pyrranské potvory...

Při takovém stylu jízdy se pochopitelně nedalo střílet z

otevřených dveří. Proto Meta už před nějakou dobou rozbila zadní okno vozidla, a tak je teď před flibustýrskými kulkami chránila jen palebná přehrada jejích rukou. Pravičkou střílela reaktivní pyrranské střely, levicí nezvyklé protipancéřové granáty. Málem jí oboje došlo, když Meta nečekaně zjistila, že už nemá do koho střílet.

Utrhli se. K přístavu to byly už jen dva bloky.

Kterýkoliv námořník v námořní rejdě Královského města věděl, co je ostrov Hispaniola. Velice dobře to věděl. Ale plout tam nechtěl nikdo, za žádné peníze! Co peníze! Ani ty nejmarnivější sliby nepřiměly rybáře nebo převozníky překonat odvěký strach.

„Co vás nemá, pane, to je odporné místo! Žádný člověk se zdravým rozumem tam nepojede."

Jason sice jednou četl bukanýrský a vitalírský epos, zaznamenávající drastické příběhy o nerozumných hlavách, které se rozhodly zlověstný ostrov navštívit, ale ještě minutu a prohrají všechno. Takže po poradě se čtvrtým suverénním kreténem se tón rozhovoru ostře změnil. Vysvětlil mu, že na tom odporném ostrově zemře v lepším případě až za dvě hodiny, zatímco zde, na tomto přívětivém pobřeží, nejpozději za dvě sekundy. Argument zaúčinkoval, ale námořník stál u kormidla jedině díky Metinu železnému stisku. Levou rukou ho držela za krk, zatímco pravou, v níž ještě stále třímala pistoli, mu ukazovala, co se s ním stane, pokud je okamžitě neodveze, kam chtějí.

Podařilo se. Moře bylo kupodivu klidné, ostře se v něm odrážely tři jamajské měsíce a množství jasných hvězd různých barev.

Připluli k ostrovu. Nad přístavištěm přízračně fosforeskoval zelený nápis: „Hispaniola". Příď okřídleného člunu se ještě ani nestačila dotknout písku, když se na palubní desce rozzářil signál výzvy.

„Mluvit budu já," oznámil Jason.

Nikdo neodporoval. Meta byla plně zaujatá kontrolou námořníka, i když ten nemohl mluvit, ba dokonce už ani skoro

dýchat.

„Pusť ho, Meto," zželelo se ho Jasonovi. „Už jsme tady. Jestli je to rybářské vedení, ať jim ohlásí zastávku a pak ať s Pánem bohem maže odsud."

„A zpátky?" podivila se Meta. „Budeme plavat, nebo co?"

„No, myslím, že těch, kteří nás budou chtít odvézt zpátky, se najde dost a dost..."

Jason zmáčkl přepínač spojení a bodrým žertovným tónem hlásil:

„Dobrovolný pomocník kapitána okřídleného člunu 06-13 na příjmu!"

Nebylo to rybářské vedení, spíše jeho vlastní. Osobně sám Henry Morgan.

„Jasone dinAlte! Stůj!" zahřměl vůdce flibustýrů. „Děvče je v mých rukou. Kluk taky. Za chvíli k vám připluje náš hlídkový člun a oba se vrátíte do města. V opačném případě toho hlupáka Robse nechám pověsit hlavou dolů a tvoji milovanou Dolly... ta bude umírat dlouho a strašně! Je tu se mnou celá společnost chlapů, kteří už dlouho sní o tom, jak si s ní pohrají. Zesnulý d'Ollonais nebyl jediným milovníkem mladých holčiček! Co? Říkals něco, Jasone? Opakuj to hlasitěji!"

Jason nic neříkal - přemýšlel a čekal. A Morgan se dál opájel vlastním monologem:

„Vím, že mi nevěříš. Myslíš si, že blafuji. Tak poslouchej."

Ve sluchátku se ozval plačtivý srdceryvný hlas Dolly:

„Jasone, drahý Jasone, neopouštějte nás, ti hnusní lidé... jsou schopní všeho, já nechci..."

„Uklidni se, Dolly, všechno bude v pořádku. Zanedlouho se vrátíme. Dej mi zase Morgana."

„Tak co, Jasone?"

„Jaképak „co"? Rád tě slyším, Henry. Umím prohrávat. Nemysli si, že jsem miláček štěstěny a totální neurastenik. Zapamatuj si -prohrávat umím. Nechejte to děvče na pokoji. Čekáme na vaši loď, tvoje podmínky splním. Ale jestli mě podvedeš, Henry... v tom případě ti vůbec nezávidím!"

V odpověď se ozval hromadný výsměšný smích flibustýrů,

kteří se těšili, že se s Dolly stejně pobaví.

Meta jako by nic z toho neslyšela. Námořník, kterého už dávno pustila, seděl na podlaze a třel si oběma rukama krk. Pyrranka upřeně zírala z paluby do tmy. V černi na břehu vycítila něčí přítomnost.

Jason si nakonec také všiml slabě světélkujícího nazelenalého obrysu. Okamžitě uhodl, o koho jde, a chraptivě Metu požádal:

„Pusť tu pistoli. To je našinec."

Muž v zeleném oděvu, světélkujícím stejně jako nápis nad přístavištěm, byl od nich vzdálen téměř padesát metrů, ale vzápětí byl u nich, zlehka vyskočil na palubu člunu, rozhodným krokem přistoupil k řídícímu pultu a uchopil do ruky mikrofon, upevněný ve stojánku.

„Zdravím, tě, Morgane. Jason dinAlt je mým hostem. Přišel za mnou. Takže se uklidni, Henry. Přikaž člunu, který sem pluje, ať obrátí a okamžitě přiveze na Hispaniolu Dolly a Robse. Hej, Morgane! Nějak neslyším odpověď. Copak, nepoznáváš mě?"

Po chvíli odmlky se ozval stísněný, málem hrobový Morganův hlas:

„Poznal jsem tě, Starý Susi."

17

Kerk vyšel ze svého prezidentského obydlí, někdy žertem nazývaného budova Hlavního řízení koordinace, a dvěma přesnými ranami sestřelil dva šípokřídlatce, kteří k němu zamířili. Stačil si všimnout, že se okřídlené nestvůry pohybují nějak zvlášť pomalu, jakoby neochotně. Kromě těch dvou snadno zabitých zde člověka nic neohrožovalo, ani z modrého nebe bez jediného mráčku, ani z ostře zelených hustých houštin kolem mýtiny. Přitom budovu schválně umístili uprostřed džungle, daleko od města a kosmoportu.

Brucco vyšel za ním a prohodil:

„Možná jsi je nemusel zastřelit."

„A to proč?" zeptal se Kerk dopáleně, i když byl ochoten prominout tak netaktní větu pouze a jedině Bruccovi, starému zkušenému biologovi.

„To byli šípokřídlatci, kteří se oddělili od ranního hejna, ti nás neohrožují. Vzpomínáš, jak to Archie právě včera přesvědčivě dokázal? Stejně jako o dalších létavcích. Jak závisí úroveň jejich agresivity na třetí fázi periodických migrací..."

Kerk ho dost neurvale přerušil:

„Mě to ale nezajímá, Brucco. Vůbec, nemáš pocit, že jsme se všichni zbláznili? Jason s Metou někam před měsícem zmizeli a my, místo abychom je hledali nebo se zabývali něčím důležitým, pořádáme vědecké porady. Fuj! A to všechno kvůli tomu mladému všeználkovi z cizí planety!"

„Teď jsi k němu nespravedlivý, Kerku," pokáral ho Brucco. „Víš, že nám velice pomáhá. Dnes prostě nejsi ve své kůži."

„Co dnes!" zavrčel Kerk. „Už skoro dva měsíce. Ať mě šlak trefí, jestli budu analyzovat, kterého šípokřídlatce mám sestřelit, a kterého ne! Za chvíli začnu střílet i do stromů, jestli co nejdřív nezačneme dělat něco pořádného. A to všechno já,

Brucco! Laskavě si to uvědom. A teď si pomysli, jak jsme my dva staří a kolik mladých tu nečinně sedí. Ti tady nejspíš rozstřílejí na cucky všechno, jestli budeme jako idioti ustavičně čekat na Jasona. Copak nemůžeme podniknout něco i bez něho?"

„Můžeme," řekl klidně Brucco. „Myslím, že tvůj oblíbený všeználek z Yuktisu s něčím brzo přijde."

Teprve teď Kerk vztekle vrazil pistoli zpátky do pouzdra a zavolal Stanovi:

„Podařilo se ti spojit s Bervikem?"

„Ano, ale nic nového. Od té doby, co ztratili Jasonovu stopu na Darkhanu, neví o něm nic."

„To by mě zajímalo, co na tom pitomém Darkhanu hledal," zahučel Kerk, ale už o něco klidněji. „A celý Zvláštní výbor bych pohřbil zaživa! Více než měsíc nejsou schopní v Galaxii najít jednoho člověka. Nic neumí, packalové! Tak co, Brucco, poletíme někam, nebo tu dál budeme trčet?"

Odpověděl mu rezavý signál mimořádné výzvy. Používali k němu nepříjemný vysoký zvuk, který by probudil i mrtvého. Kerk ihned stlačil spínač na přístroji vnitroplanetárního spojení, který měl připevněn na hrudi.

„Stalo se něco?" zahřměl s pocitem radostné předtuchy a málem nahlas dodal: „No, konečně!"

„Stalo," odvětil lakonicky Grif, momentálně sloužící na dispečinku kosmoportu. „Na oběžné dráze se objevila obrovská dopravní loď mezihvězdné třídy, ale je němá a neodpovídá na naše výzvy. Jaké jsou rozkazy, Kerku?"

„Okamžitě navázat přímý kontakt. Postarám se o to. Za chvíli jsem u vás, připravte pořádný lehký křižník podobný„Temuchinovi", se kterým odletěla Meta."

„Rozkaz," odpověděl Grif. „Ještě něco?"

„Poslední otázka, může být vojenská loď maskovaná za dopravní?"

„Jistě," přisvědčil Grif, „pro specialisty je taková kamufláž hračka. Ani přímé pozorování nemusí nic odhalit."

„Připravte dva křižníky," rozhodl Kerk, vypnul spojení a

rychle zamířil k univerzálnímu člunu, stojícímu na mýtině poblíž prezidentského domu.

Dopravní loď byla prázdná. Úplně. Vzduch se zachoval pouze na kapitánském můstku, odděleném od ostatních prostor rezervním havarijním příklopem. Špatně zavřenými vnějšími poklopy do lodi vniklo ledové kosmické vakuum. Zběžná prohlídka vnitřních prostor Pyrranům nepomohla. Nebyli schopni určit, co se tu stalo, ale ani kdy se to stalo. Nic nenašli - tradiční palubní deník, záznamy v počítači, stopy boje nebo poškození - nic, co by tu záhadu objasnilo. Doslova loď - přízrak. Hluboké ticho, pusto a chlad. Nejenže loď opustili členové posádky a pasažéři, ale nezůstalo v ní prakticky nic cenného, včetně nákladu, paliva a také mnoha přístrojů, většinou navigačních. Jak by řekl mořeplavec, plula jako hříčka živlů. Letěla prostě setrvačností díky přitažlivosti nebeských těles.

Odhalila to Lisa. Jako druhý pilot „Argo" byla dobře obeznámena s těžkou vesmírnou technikou. Vyslovila také nejpravděpodobnější hypotézu, že neznámá loď nejspíš padla za oběť útoku lupičů a celá posádka padla bez boje do zajetí. Zločinci pak přeložili veškerou kořist a snažili se zamést stopy tím, že se pokusili pro ně již nepotřebnou hromadu šrotu zničit. Zřejmě pomocí elektromagnetického destruktoru. Nebyli však nejchytřejší, protože nevzali v úvahu systém vnější obrany u podobných lodí, ačkoliv to byl dávno zastaralý jednorázový systém. Silové pole, které se vytvoří na obranu proti úderu, trup ochrání a současně mu uštědří impuls, dostatečný pro vzdálení se od ostřelování, ale zároveň bezpečný pro živé, nacházející se uvnitř. Tedy pokud ještě nějací zbývají. No a pak loď letí a letí. Mohlo se to stát včera a také se to mohlo odehrát před řadou let.

„Druhá možnost je pravděpodobnější," skončila výklad Líza. „Je to pořádně stará kocábka."

„Přátelé, něco se mi na tom nezdá," vzal si slovo Stan. „Proč nechali vzduch na kapitánském můstku? Může to

znamenat, že tam něco dělali, ještě než se rozhodli loď zničit? Třeba tam něco naprogramovali, a právě proto jsme v počítači nic nenašli..."

„Chceš říct, že je to tikající bomba s dlouhým časováním?" dořekl jeho domněnku Teca.

„Nedá se to vyloučit," přisvědčil Stan.

On i všichni ostatní již instinktivně drželi připravené pistole v rukou. I když současně dobře chápal, že není nic nesmyslnějšího než se pokusit rozstřílet na kusy časovanou bombu.

„No," namítl Archie, „taky existuje taková legenda. O přízračné lodi, která byl odhozena do prostoru před tisíci lety..."

„Tak to tedy ne," zarazil ho Kerk stroze. „Od Jasona jsme se naposlouchali svého času legend až-až. Mě teď zajímají zcela konkrétní věci."

„Promiňte," neurazil se Archie. „Navrhuji ještě loď trochu prohledat. Třeba se nám o její historii a určení něco podaří zjistit."

Kerk pokrčil rameny.

„Jestli to považuješ za bezpečné, máš na to půl hodiny, než „Argo" vylétne na oběžnou dráhu a Cliff připraví k boji hlavní zbraně. Zkoumej, zapisuj, měř... Pyrrus ale stejně cizí umělý měsíc nepotřebuje."

Čímž udělal tečku za diskusí.

Za čtyřicet minut, když se oba lehké křižníky ukryly uvnitř „Argo", Cliff se přihrnul k oblíbeným páčkám, hlasitě pronesl obrácený odpočet a jediným krátkým stiskem proměnil omšelou loď - přízrak v ohnivou kouli. Ta se rozpadla v slabé hvězdičky, které rychle uhasly v černotě nebe jako slavnostní ohňostroj.

„To je zlé znamení," neudržel se Archie.

„Přílet té lodi, nebo to, že jsme ji zničili?" zeptala se Lisa.

Na rozdíl od většiny Pyrranů byla přece jen poněkud zvědavější, i když odpověď na tuto otázku neměla žádný praktický význam.

„Jedno i druhé bylo špatné," odpověděl Archie. „Stará legenda totiž říká.

„Zmlkni, cizinče," zařval Kerk, „tvoje pověry nám tu ještě scházely!"

Teka doporučil mladému Yuktisánci, aby raději mlčel, že tím Kerka zbytečně dráždí.

„Nevadí," zašeptal Archie, „hned mu udělám radost," a obrátil se odvážně k vůdci Pyrranů.

„Dobrá, Kerku, nechejme pověry stranou. Podařilo se mi zjistit něco důležitého. Když jsme těsně před zničením té přízračné lodi prolétali nad oceánem, charakter jejího pohybu se podivně měnil, jako by podléhala nějaké velice silné přitažlivosti. Řídící přístroje obvykle takové věci kompenzují, což bylo velmi podivné. Daný fenomén se dá vyložit jedině tak, že se v epicentru naší planety začaly odehrávat nějaké aktivní procesy. Zřejmě měly z čeho. Je nejvyšší čas se jimi zabývat a nečekat na Jasona."

„To je přece řeč!" zaradoval se Kerk.

V tu chvíli zaječela siréna. Na „Argo" byla používána v dávných dobách jako signál nejvyšší pohotovosti. Když

Pyrrané koráb získali, tradici zachovali. Vzápětí se ozval stejně hlasitý a zvučný hlas:

„Tady Midi! Jsem ve výzkumném komplexu. Slyšíte mě? Obdrželi jsme zprávu od Jasona! Slyšíte mě?"

„Slyšíme," odpověděl Kerk. Pak se otočil k Archiemu a zeptal se ho: „Tomuhle říkáš zlé znamení? Takových bychom potřebovali daleko víc!"

18

Sotva námořník z rybářského člunu spatřil Starého Suse, ihned usnul. Jason se nejprve domníval, že umřel leknutím. Vzápětí ale zaslechl zpod stožáru, kam se žalostná postavička majitele loďky sesunula, tiché funění a chrápání.

Pochopitelně že se okamžitě chtěli začít vyptávat, ale Starý Sus přiložil prst k ústům, těžko rozeznatelným v bujném bílém plnovousu, a zašeptal:

„Teď o ničem nemluvte, Jasone a Meto. Raději si zapalte. Také byste se potřebovali vyspat."

Vytáhl ze záhybů oděvu štíhlý, zelený a také slabě světélkující doutník. Nikomu nenabídl a okamžitě začal kouřit, ačkoliv nebylo vidět, že by mu někdo připálil. Jason si vzpomněl, že má také cigarety. Nahmatal v kapse pomačkanou krabičku a okamžitě pocítil, že je nějaká zvláštní. Ve dvojité stěně byl ukryt miniaturní psí-vysílač. No tohle! Okamžitě ho přešla chuť na kouření. Copak mu tuhle hračku podstrčil kněz a on, hlupák, si toho všiml až teď? Pozor! Říká se, že muži z lásky hloupnou. Jak to vypadá, tak i ze svatebního obřadu!

„Jak vidíte, máte nějaké nezvyklé cigarety, Jasone. Klidně si zapalte a kuřte, jen se neostýchejte! Určitě tam zůstalo ještě nejmíň deset kousků. A se spojením nemusíte nijak pospíchat. Jak víte, baterie jsou téměř věčné a obranným štítem psí-paprsky pronikají, věřte mi. Takže se spojíte, s kým budete chtít."

Meta poslouchala tento podivný monolog kupodivu klidně, a pokud se jí na obličeji objevily nějaké emoce, pak to byl jedině výraz znechucení nad Jasonovým zlozvykem. Ten se ji jako pokaždé rozhodl potěšit.

„Jen si klidně sedněte, posaďte se," laskavě je pobízel Starý Sus a hodil přes palubu krátký nedopalek kouřícího doutníku.

Jason udělal to samé, jen odhodil dosud nezapálenou cigaretu. Pak se rozhlédl a hledal nějaké sedadlo, a když žádné nenašel, posadil se prostě na palubu. Meta si sedla k němu. Bylo by to docela zábavné, nebýt toho, že se vzápětí začalo dít něco podivného s časem a prostorem kolem nich. Nejprve se kolem nich neuvěřitelně rozjasnilo, pak nazelenalý přísvit pohltil celý okřídlený člun a čísla na Jasonových hodinkách začala ubíhat jako šílená, minuty nabraly rychlost sekund. Současně se jim jakoby rozdvojilo vědomí, jedna jeho část sledovala, co se děje, a druhá odpočívala společně s absolutně uvolněným tělem, relaxujícím na svitku tlustého lana.

„Šest hodin spánku doporučuje medicína pro takové, jako jsme my," pronesl Starý Sus. „Tím spíš, že stejně čekáme na vaše přátele. Bylo by hloupé je tu nechat. No a teď sem dorazí každou minutou. Je čas vstávat. Vidíte? Svítá."

„Kolik času vlastně skutečně uběhlo?" zeptala se praktická Meta.

„Nevím, co myslíte tou skutečností. Nejpravdivější by byla odpověď, že čas ve skutečnosti vůbec neexistuje."

Meta se zamračila, neunikl jí ironický tón, a tak se Starý Sus pokusil odpovědět konkrétněji:

„Pro mě uběhlo asi půl minuty, pro vás šest hodin, jak jsem vám řekl, a pro Morgana, celou jeho planetu a místní slunce asi dvacet minut. Vidíte? Svítá." A vyčítavě dodal: „Mají nejvyšší čas přiletět."

Nebe nad obzorem skutečně začalo blednout a nyní přímo před očima měnilo barvu z tmavomodré do zlatorůžové. Bylo to zvlášť dobře vidět poté, co se Starý Sus otočil ke břehu a sfoukl nápis s názvem ostrova, jako by sfoukl svíčku.

„Pozér, rád se předvádí," pomyslel si Jason.

Zřejmě to tak fungovalo, protože současně s nápisem přestal svítit i oblek místního kouzelníka a vous Starého Suse, tajuplný ve své světélkující zeleni, náhle vypadal jako umělý. Jasonovi muž připomněl Santa Clause s jeho rudým kožichem a falešnými vousy z vaty, nepřehlédnutelnou postavičku

Nového roku na Cassylii. Jako by jeho myšlenky slyšel, Starý Sus se usmál, odlepil vousy, sňal šedou paruku z hlavy a nakonec odhodil plášť, pod nímž měl normální letní kombinézu.

„Maškaráda skončila," vysvětlil. „Morgan pochopitelně ví, jak skutečně vypadám. Vím, že mladí staré neradi poslouchají, proto se jim raději ukazuji takto."

„Myslíte, že Henry naše přátele přiveze brzo?" dovolil se otázat Jason, když tedy maškaráda skončila a začínal normální život.

„Nejspíš ano," odpověděl Starý Sus. „Stejně ho ale s sebou nevezmeme."

Jason si nestačil upřesnit kam, protože právě v té chvíli na břeh hlasitě dopadl lehký vesmírný dělový člun, vhodný pro lety v atmosféře, což byla na Jamajce zřídka vídaná skutečnost. Proč takové neobratné přistání? Že by u řízení seděl Robs? Ale ne, u řízení seděl Morgan. Meta již třímala pistoli v ruce, když vůdce flibustýrů vystupoval otevřeným poklopem pilotního prostoru. Volní Dolly s Robsem současně vyskočili a utíkali ke svým starším druhů,.

„Sláva hvězdám!" vydechla Meta.

„Slyšelas mou výzvu?" zeptal se Jason Dolly.

„Ano," řekla dívka, „ale už jsem nic nestačila udělat. Ti lidé umí brát rukojmí jako profesionálové."

„Stydím se," řekl Jason.

„To nechte být!" mávl rukou Robs, otevřeně polichocený. Jak se snažili chovat dospěle!

Jason se mimoděk usmál, když si vzpomněl na daleko dříve dospívající děti Pyrru. Ty nikdy nesní o tom, že budou dospělé. Prostě se jimi stanou. V šesti nebo osmi letech. Jenže by to tak na světě nemělo být.

„Morgane," pronesl v nastalém tichu Starý Sus,, jsem příjemně dojat tvou péčí o tyhle děti, tímhle člunem, nepřítomností tvých odporných hrdlořezů jako doprovodu a nakonec operativností, jakou jsi projevil, je to velmi milé. Musím tě ale zklamat. V tvé přítomnosti se nebudeme a

nehodláme o ničem bavit. Zavolám ti, jestli uspěji, pokud ne, Jason ti pak všechno řekne."

Morgan na ně nechápavě zíral.

„Nebo ne, jestli chceš, je to tvé právo, Henry, můžeš tady počkat. Můžeme se ale dost zdržet a budeš tu dlouho sám. Raději odleť do paláce."

„Snažíš se mě před Jasonem co nejvíc potupit a ponížit, co?" pronesl Morgan a uraženě se nafoukl jako malý kluk.

Jason měl pocit, že vůdce flibustýrů zrudl. Mohly to ovšem být paprsky vycházejícího slunce nebo i pirátova kůže, sama o sobě dost zarudlá po nesčíslných pitkách a kosmickém ozáření.

„Naprosto ne," pronesl důstojně Starý Sus. „Před Jasonem nelze nikoho potupit ani pokořit. Jsou totiž nesmrtelní, on i Meta."

Morganova reakce byla nečekaná. Padl před nimi na kolena a klaněl se tak, že si málem rozbil čelo o kamenitou pláž. Jasonovi to bylo až protivné. V chápání pojmů svoboda, čest a svědomí, lidské hodnoty a cena lidskosti, byl mezi ním a těmito krvežíznivci příliš velký rozdíl.

„Proboha, proč jste předtím mlčeli?" doslova zasténal Morgan.

Jason ani nepovažoval za nutné mu odpovědět, a Starý Sus přezíravě namítl:

„A ptal ses? Tvou hloupou palici nic tak originálního nenapadlo, že?"

Byla to čistě řečnická otázka a Morgan už mlčel, zůstával však stále klečet.

„To je všechno. Můžeš jít," skončil Starý Sus.

Vládce planety, náčelník Koordinační služby, největší z pirátů, Navigátor Henry Morgan vstal, jako zbitý pes se odplížil ke svému člunu a během půl minuty odletěl do města.

„Takže už půjdeme?" požádal je napůl prosebně Starý Sus.

Na výběr neměli, ale Jasonovi se vzniklá situace líbila stále méně. Za prvé toho zatím ještě příliš mnoho nechápal a za druhé, Starý Sus se z důstojného ochránce, který přišel na

pomoc v poslední chvíli, stále zřetelněji měnil v záhadného zloducha, který si zde hraje svoji hru. Morgana zřejmě potřeboval asi stejně jako Jasona a Metu. Vždyť proslulý všemocný stařec se ani nepokusil nějak potrestat, nebo dokonce zavřít surového vraha, porušujícího všechny možné zákony, včetně flibustýrského, a teď dokonce přiznal možnost vlastního neúspěchu. Přestože jim předvedl svou neomezenou moc nad Morganem, nijak jeho zločiny neodsoudil. Bylo to dost absurdní a Jason stále méně věřil, že právě tady se jim podaří zjistit skutečnou pravdu o Jamajce a o flibustýrech vůbec.

Mezitím se již úplně rozednilo. Hispaniola vypadala mírná, přívětivá, dokonce překrásná, jen úplně neobydlená. Pouze díky tmě se zdálo, že je zde přístaviště. Nic takového tu nebylo, jen obyčejná lávka, písečná kosa a dál jen pobřežní skaliska. Nad tím vším visel nápis, promítaný sem neznámo odkud. Určitě tu byly někde poblíž laserové projektory, ale dobře ukryté. Jak se pak ukázalo, nepříliš originálně.

Vystoupili po úzké pěšince, přišli k převislé skála a tam. bylo to tak přízemní, copak nemohli vymyslet něco zajímavějšího, při možnostech, které měli?

Obrovské kamenné desky se rozjely do stran a odkryly tak vstup do obrovské jeskyně. Vnitřek objemné prostory byl nasvícen, jako by jediným zdrojem světla byl zlatý hvězdolet stojící uprostřed jako památník. Jason už nyní tuto třídu mezihvězdných korábů znal natolik, aby věděl, že jejich obal za normálních okolností nic nevyzařuje, spíše naopak pohlcuje a odráží. I pozice „Šrouborožce" či „Okrotkavi" byla špatná, měl ležet vodorovně, pokud se měl dát používat.

Nedostali se zřejmě na startovací plošinu, ale do dalšího chrámu, v němž se nevzdělaní lidé klanějí podivnému „žverisu" a Starý Sus vůbec není pilot hvězdoletu, ale další „svatý muž", který se intelektuálně příliš neliší od svých oveček. Jen dvě věci do sebe nezapadaly - jaký byl vztah mrtvého kněze, který se v mezihvězdné technice vůbec nevyznal, a tohoto nesmrtelného, představitele jiné rasy. O tom, že Sus

nesmrtelný je, nebylo pochyb.

Jason si uvědomil, že definitivně ztratil respekt ke kdysi mytické osobnosti, a nazval poprvé Suse normálně bez přídomku „Starý", ale přesto se zdvořile zeptal:

„Můžeme vám říkat jednoduše Susi?"

„Jak chcete. Vidím, že jste unavení. Piráti, kterým se podařilo dostat se až sem, náhle padali obličejem k zemi už před svatyní."

„Jenže my nejsme piráti," řekl Jason klidně. „A tohle není žádná svatyně. Tohle je obyčejný... tedy, po pravdě řečeno, ne tak docela obyčejný... ale přesto... mezihvězdný koráb. Na přesně takovém létali a doufám, že dosud létají, moji rodiče. Znáš jejich jména, Susi?"

Sus zlehka naklonil hlavu a nějak podivně se na Jasona zahleděl. Zřejmě však nehodlal odpovídat na nějaké otázky. Aspoň zatím.

„To je tak, příteli," řekl nakonec. „Náš rozhovor se může nečekaně protáhnout a času je málo. Proto ti napřed řeknu to nejnutnější a teprve potom, jestli uspěji, ti odpovím na otázky."

Jason nic nenamítal. Sám momentálně dost dobře nevěděl, co je nejdůležitější a co méně důležité. Tím spíše, že ani Meta nehodlala kandidovat na funkci nejlepšího analytika.

„Před mnoha tisíci lety," začal Sus, „mi bohové svěřili tuto svatyni a přikázali, abych ji hlídal..."

„Bohové?" neudržel se Jason. Potřeboval si ujasnit, o kom je vlastně řeč.

„Žádal jsem tě, abys mě nepřerušoval. Ano, bohové! Tedy, říkám jim tak kvůli stručnosti. Mohl bych říci „nesmrtelní", ale ani to není přesné. Já jsem také nesmrtelný, zrovna jako vy. Takoví byli i bohové. Ubíhala léta, míjely věky, hlídal jsem svatyni a věděl, že přijde den a hodina, kdy si ji vyžádají. Můj auksnis žveris a já jsme putovali po různých planetách, ne vesmírem, ale způsobem okamžitého přenosu. Pomocí rvanavru. Zpravidla mi auksnis žveris dal signál o startu, já nastoupil dovnitř, a když jsem znovu vyšel ven, ocitl jsem se někde daleko od tohoto místa."

Jason zasténal. Tady se mu vykládá o hypertunelech jako žákovi na hodině fyziky. Ba ne, žákům přednášejí zajímavěji. A lépe. Tady se to spíše podobá četbě kanonických textů příchozím do chrámu. Kdyby raději vysvětlil, odkud pocházejí rvanavry. Zřejmě to neví, ten nedouk...

„...mnohokrát se stalo, že jsem ztratil ponětí o počtu přemístění a navštívených planetách, zapomněl, jak se jmenuje můj rodný svět, a pozbyl představu o smyslu života. Pamatoval jsem si jen, že auksnis žveris je svatyně. Navštěvoval jsem nejrůznější národy a rasy a utvrzoval víru ve svatyni. Tehdy mě poprvé nazvali Starým. Později se spojení slov Starý Sus stalo mým nerozlučným jménem. Ve všech jazycích, které jsem ovládal.

Jednou jsem si však vzpomněl, z jaké planety pocházím. V paměti jako plamínek zasvítilo její jméno Tunis. To už bylo hodně. Byl to začátek. Rozhodl jsem se, že si musím vzpomenout na všechno. Jenže jak? Uvnitř auksnis žverisu byl umístěn počítač, v němž jsem se pokusil najít všechny potřebné informace. Bohové mě však očividně za něco potrestali - všechny údaje byly spolehlivě zablokované.

Tehdy jsem se rozhodl, že je přechytračím. Vybavil jsem si matnou vzpomínku na dávné tajemství, že totiž kromě počítačů existovaly ještě knihy. Od té chvíle jsem na všech planetách hledal staré svazky. A jednou se mi zadařilo.

Planeta se jmenovala Tortuga. Žili na ní velice zlí lidé, jimž ani jejich znalosti nepomohly stát se lepšími. Možná právě tehdy jsem poprvé pochopil, že znalosti a vědomosti nemají žádný vztah k dobru a zlu. Chtěl jsem je zla zbavit, ale bohové mi napověděli, že napřed je musím zbavit jejich knih. Nabídl jsem jim, že jim jejich stovky svazků ve sbírce vyměním za peníze. Protože už jsem v té době věděl, kde je získat.

Vyčetl jsem z knih, že moje svatyně je ve skutečnosti unikátní mezihvězdná loď, která je nesmírně drahá. Ovšem abych za ni dostal peníze, musel jsem prodat duši ďáblu. Dlouho jsem přemítal nad smyslem této fráze, až jsem nakonec pochopil, že to v mém případě znamená svěřit

svatyni nejhoršímu člověku, kterého jsem znal, zlému géniovi - inženýru Missonovi."

„První důležitá informace," pomyslel si Jason. „Tenhle mladý stařec vypráví svoji historii strašně zmateně a dlouze! A to tvrdil, že je málo času!"

„...on jediný byl schopen zlatý hvězdolet řídit. Pierre Misson tehdy žil na Jamajce. Obyvatelé Tortugy, kteří si říkali bukanýři, mi naložili loď knihami. Ve smluvenou dobu (naštěstí to nikdo neviděl) jsem do ní vstoupil a opustil planetu, jako vždycky, rvanavrem. Na Jamajce jsem posadil Missona k řízení, ten okamžitě svatyni zvedl do vzduchu a vyvedl do vesmíru. Velice brzo jsme byli daleko, na bohy prokleté planetě Cassylie. Auksnise žverise jsem dal do zástavy bance. Nedovedete si ani představit, jaké peníze mi zaň dal jistý Roger Waine."

„Ale dovedu a velice dobře," dovolil si oponovat Jason. „Hezký pár stovek miliard kreditů."

Sus se na okamžik zamyšleně odmlčel.

„Máš pravdu, Jasone. Zapřísáhl jsem se ale, že zlatou loď vyplatím, i kdyby mě to mělo stát nevím co. Nakonec jsem ji také vykoupil, když Jamajka dostatečně zbohatla odvážnými nálety a vítěznými válkami..."

„Zabíjením dětí," skočil mu do řeči Jason, „olupováním bezbranných obchodníků a výletních lodí, drancováním méně rozvinutých planet, s blastery proti lukům a šípům... takovým „hrdinským činům" říkáš odvážná vítězství?!" vybuchl.

„To jsou jen slova," odpověděl Sus klidně. „Nejdůležitější je výsledek. Přede mnou stál úkol - soustředit na jednom místě co možná nejvíce zla. Jamajka se stala vesmírným centrem, které k sobě přitahovalo a přitahuje veškerou spodinu a lotry, všechnu podlost a nenávist. Jen se podívej - všichni nejhorší darebáci a bezcharakterní lumpové se sešli právě tady. Museli se sejít."

„Zvláštní sbírka," ocenil ji Jason. „A proč vlastně se má veškeré zlo sebrat na jedno místo?"

Tato nevinná, ale rozhodně oprávněná otázka uvrhla

Starého Suse do hlubokého zamyšlení. „Nevím," řekl nakonec zcela upřímně. Což o to, nápad soustředit veškeré zlo na jednom místě neslyšel Jason poprvé. Zdá se, že kdosi ne tak dávno ho zformuloval v rámci teorie intelektuálního ozdravění. Již v dávné minulosti byli „myslitelé", kteří navrhovali posbírat všechny zloděje jako úrodu z pole a zničit je najednou. Prý teprve pak si všichni ostatní - dobří lidé - budou žít jako v pohádce! Očividně předpokládali, že těm nejlepším je za jejich dobrotu dáno právo ničit zloděje.

„Snad tenhle pirátský prorok nemluví cizím jménem?!" „Poslyš, Susi, nechystáš se náhodou vyslat Jamajku do jiného vesmíru a tam ji zamrazit pod neproniknutelným ledovým příkrovem?" položil Jason nenápadně zvídavou otázku. „Odpověz - ano, nebo ne?"

V očích Starého Suse rozpaky nahradil úlek. Ovšem tvrdit, že ho nachytali a totožnost jeho pána je odhalena, by bylo předčasné. Jason se ani nerozčilil, ani nepronesl nahlas zlověstné jméno - Theodor Solwitz. Jen ať ho „prorok" řekne sám, ještě pořád nevědí, čím se má jeho dílo zakončit. Sus ale úporně mlčel.

Jason proto změnil ostrý tón v laskavý:

„Promiň. Možná jsem se začal ptát předčasně?"

„Příliš brzo," souhlasil Sus. „Ještě jsem neřekl to hlavní. Zanedlouho se otevře rvanavr a já odejdu. Auksnis žveris tu zůstane. Tak si to bohové přejí. A já odejdu, abych se sem nikdy víc nevrátil. Jamajku bohové předají tobě, Jasone." „Mně?!" podivil se upřímně Jason. „Nač by mi byla?" „Už jsem říkal, že se ptáš předčasně. Vyslechni mě do konce. Bohové předurčili, že dalším ochráncem svatyně bude nesmrtelný, který se na planetu flibustýrů dostane ne zcela dobrovolně společně s mladou zelenookou vědmou. To je vše."

„Copak tvoji bohové skutečně dokázali předvídat budoucnost?"

„Nemluv tak ironicky o bozích, Jasone. Bohové uměli, umí a vždycky budou umět všechno."

„Nesmysl," ostře namítl Jason. „Nikdo nemůže umět

všechno. Odkud to víš, co když jsem Bůh já?"

Sus se zachmuřil.

„To mi nepřísluší posuzovat. Já jsem jen zplnomocněn ti říct, že po mém odchodu se staneš Starým Susem téhle planety ty. Tedy, všichni tě budou za mě považovat. Pro bohy je to jen střídání stráží na tomto světě."

Poslední věta zněla jaksi dvojsmyslně, ale Jason ji nijak nekomentoval a jen poněkud nejistě řekl:

„Velice hezké. Celý život jsem snil o tom, že se stanu Starým Susem."

Potom dodal:

„Už se mohu ptát?"

„Teď už ano."

„Kdo jsou catcheři?"

„Nevím. Ve vesmíru je mnoho válečnických ras. Konkrétně na catcherech není nic zajímavého."

„Možná máš pravdu. A kdo sestrojil clonu kolem Jamajky? A kdy? Nebo tě to také nezajímá?"

„Ale kdepak. Clonu mohl sestrojit jediný člověk - Misson. Ještě před odletem na Cassylii. Jediný Morgan ji dokáže ovládat. Už dlouho má kufřík s procesorem."

„A Starý Sus k němu nemá právo přístupu, kdyby se tak rozhodl?"

„Ty tomu vůbec nerozumíš! Měl jsem a mám právo přístupu ke všemu, ale já jsem nikdy této planetě nevládl. Můj názor prostě vyslechli, nemohli nevyslechnout. Ovšem kdybych se aktivně zapojil do politiky, do loupežných flibustýrských nájezdů a válek, žádná magie by mě nezachránila. Flibustýři jsou hloupí a krutí."

„I Morgan? Že je hloupý? Nejsi k němu příliš spravedlivý."

„Morgan je výjimka. Je až moc chytrý. Proto jsem se jej pokusil ovlivňovat jinak. Dokonce mezi námi vznikl mentální kontakt. Pokoušel jsem se toho člověka kontrolovat a někdy se mi to celkem dařilo. Když jste se objevili na planetě, kontakt se upevnil natolik, že v určitých momentech jsme byli fakticky jedna osobnost. To mi také umožnilo vás zachránit."

„A kněz?"

„Záchrana kněze v mých plánech nebyla."

„Chováš se jako android, jako počítač!" rozčilil se Jason. „Chápeš alespoň, co je to láska? Jsi schopný jednat nerozumně?"

„Dáváš mi příliš podivné otázky, Jasone. Zvykl jsem si, že jsem vždycky soudil a postupoval tak, jak předurčili bohové."

„Tak dost, Starý Susi, už tě mám plné zuby. Tím spíš, že už nejsi žádný Sus. Tím jsem já!" zařval náhle Jason, když ucítil dobře známý příliv telepatického spojení.

Právě v té chvíli se otevřel rvanavr ve stěně jeskyně.

„U ďasa! Copak teď já sám otvírám hypertunely?!" vykřikl Jason nahlas.

Sus nic neodpověděl. Jen tak - tak se mu podařilo skočit a rozplynout se v černotě otvoru, když se okno do mimoprostoru uzavřelo. V obrovské potemnělé jeskyni se rozhostilo hluboké ticho.

„Je na téhle hračce možné někam odletět?" přerušil je Robs zvědavě.

„Myslím, že ne," usoudil Jason. „K tomu bychom potřebovali ještě Morganův kufřík."

„A také nějaké Missonovy znalosti," dodala Meta. „Jen matně si pamatuji vynikající konstrukci téhle staré zlaté kocábky, učili jsme se o ní. Je v ní počítáno s křížovým propojením a zdvojením všech systémů."

„Pak je to podle mě past," řekl tiše Robs, „u které zapadla dvířka."

„Ale není," namítla přesvědčeně Dolly. „Věřte, nebo ne, ale nějaké myšlenky toho šílence se mi podařilo přečíst."

19

Hvězdolet „Beran", který již zkřížil Jasonovi cestu, se tedy opět objevil, ovšem nefunkční. Na to, aby otevřel těžká vrata jeskyně, v něm však energie zbylo dostatek. Nebyl to jen tak obyčejný památník staré doby. Našli v něm i nejrůznější spojovací přístroje. S jejich pomocí se mohli klidně napojit na speciální frekvenci Služby spravedlnosti, na osobní Morganův kanál nebo i na tajný kanál Zvláštního výboru. Nehovořic o tom, že nyní měli funkční skokový vysílač, který jim umožňoval spojit se i s Pyrrem.

Bylo to velké pokušení, ale právě Meta se zamyslela, stojí-li to za to. Hlavně v jejich současné situaci. Jason to po chvíli uvažování shrnul:

„Nemůžeme se teď spojit ani s Kerkem, ani s Rhesem. Není to tím, že by bylo nebezpečné hvězdolet použít. Pro spojení s Pyrrem můžeme klidně použít i psí-vysílač. Jenže dosud nevím, kdo mi ho vlastně podstrčil... to by mohla být lest! Mohou vyčkávat, že se okamžitě spojím s našimi. Určitě prohledávají éter ve všech elektromagnetických i psí zónách. Kdepak, nemůžeme se spojit," opakoval. „Prozradili bychom polohu Pyrru a sami se zahubili. Je to hloupé, zvlášť když jsme téměř zvítězili."

„Jak to „téměř"?" podivil se Robs. „Copak nyní nejste Morganovi nadřazen?"

Jason se usmál dojímavě naivní otázce.

„Zavoláme mu a hned uvidíme."

„K čertu se všemi speciálními přístroji," pomyslel si Jason. „Spokojíme se s obyčejným náramkovým telefonem. Kdepak asi Henry právě teď je?"

Morgan však byl u sebe v kanceláři a náramek jako obyčejně nechal u sekretářky.

„Morgane? Spojte mě s ním! Rychle! Tady Jason dinAlt."

„Zdravím tě, Starý Susi."

„Tady je Jason."

„Vždyť říkám, zdravím tě, Starý Susi," úmyslně opakoval Morgan stejným bezbarvým hlasem.

Jason pochopil, že se Morgan bojí toho, že Jason nyní ovládá jeho mysl stejně jako předchozí Starý Sus, což znamená konec jeho moci nad piráty. Jenže Jason neuměl ovládat cizí mysl a diktovat jí své podmínky, a i kdyby to musel umět, stejně by nevěděl, z které strany začít.

„Slyšíš mě, Morgane?" začal stroze a pochmurně. „Nejsem takový jako Sus, který utekl. Jsem úplně jiný. Jestli slíbíš, že pro mě budeš poctivě pracovat, do hlavy ti nepolezu. Přece jsme se už dávno domluvili na společných plánech. Potřebuji tvůj rozum, ne tvoji planetu, lodě a hrdlořezy. Chápeš? Slib mi, že mě nepodvedeš, jinak..."

„Slibuji," zařval Morgan, ani ho nenechal domluvit, zřejmě nechtěl slyšet, co by bylo jinak. „Řekni mi, Jasone, už máš jasný plán našeho společného projektu?"

„Samozřejmě! Teď už ho znám do nejmenšího detailu. Jen co se vrátím, promluvíme si. A ještě něco. Řekni všem, že nehodlám nosit cizí jméno. Starý Sus je pryč!"

„Dobrá. Vrať se co nejdříve. Čekám!" Morgan skutečně hořel netrpělivostí, ale zjevně se snažil opanovat se.

Nastala podivná trapná pauza.

„Skutečně si myslíš," pronesl nakonec Jason, „že se můžeme do města vydat tím, co tu stojí vedle mě v jeskyni?"

„Proč by ne?"

Morgan zřejmě nic nechápal. Zábavné.

„Ba ne, o to se budeme starat později. Teď mi sem pošli nějaký letoun."

„Mohla by to být loď?" opáčil Morgan. „Obyvatelé Královského města snáze pochopí, oč jde, když připluješ po vodě."

„Dobrá, přemluvils mě. Pohoupáme se na vlnách ještě jednou."

Tentokrát byla plavba daleko příjemnější. Počasí bylo

vynikající, křídlatý člun skutečně komfortní, zřejmě osobní Navigátorův. Jason znovu nabyl dojmu, že je někde v lázních a vydal se na příjemnou projížďku po moři.

„Meto," rozhodl se podělit o svoje dojmy, Jak se to všechno divně zvrtlo! Dříve jsem se na všech světech setkával jenom s potížemi - zima, hlad, zranění - každou chvíli mi život visel na vlásku. A teď - kupodivu - létám z planety na planetu a nic, ani jeden škrábanec! Je to divné."

„Nerouhej se Bohu, říkají v takových případech Jamajčané," odpověděla Meta. „Je to tak, Jasone, raději nic nechval předčasně, ať to ještě nezakřikneš!"

Samozřejmě že ano.

Obyvatelé Královského města je vskutku přivítali jaksepatří, vesele a radostně - s květinami, hudbou, s všelijakými lahůdkami vhodnými pro pohoštění, střelbou do vzduchu, petardami a zátkami od šampaňského - těmi především.

Ovšem našel se i jeden obyvatel, který se je rozhodl přivítat poněkud jinak. Nikdo nic takového neočekával, ani pracovníci SS-1 nepředvídali přítomnost palné zbraně.

Od přistání je vezli přes celé město až k vládnímu paláci v otevřeném stroji. Přímo u jeho brány, z níž se vyhrnuli je přivítat přepychově oblečení pohlaváři flibustýrů, náčelníci služeb a vyšší úředníci, nejbohatší lidé Jamajky se šťastným a usmívajícím se Henry Morganem v čele, právě tehdy se rozlehl osamělý výstřel. Mířený. Na Jasona.

Monbarovi se podařilo vystřelit celkem třikrát. První kulka zasáhla Jasona do prsou, prošla skrze hrudník a skončila v čalounění sedadla mezi Robsem a Dolly. Druhá byla určena Dolly, ale zasáhla rovněž Jasona, protože ten ještě neztratil vědomí úplně, stačil zareagovat a dívku zakryl vlastním tělem. Tato druhá kulka Jasonovi zůstala v těle, přičemž málem zasáhla srdce. Třetí Monbarův výstřel šel do vzduchu, protože Meta na rozdíl od Jasona nezaváhala a zasáhla reaktivní střelou piráta přímo do oka.

V tom samém okamžiku se mihla nejostřejší šavle Jamajky,

patřící Morganovi, zasvištěla nad Monbarovými rameny a prostřelená hlava se kutálela po kamenných dlaždicích.

Bylo to překrásné gesto, přesně podle flibustýrských tradic, ale opravdu zbytečné. S reaktivní střelou v hlavě ještě nikdo nikdy nepřežil. Buď Morgan důvěřoval pouze své zbrani, nebo již měl Monbara plné zuby a rozhodl se ho zlikvidovat právě teď.

Pročpak tak nepospíchal už na „Conquistadorovi"? Dokonce se omlouval, prý že je Monbar potřebný člověk. Co se změnilo? Jaké tajemství mohl znát šílený, možná drogami omámený Monbar? Co se chystal odhalit svým bratrům--pirátům? Co když to byl právě on, kdo Morganovi ukradl a přes kněze Jasonovi poslal psí-vysílač?

Tyto otázky si Jason ovšem položil daleko později. V tuto chvíli ho vědomí opustilo, sluneční den a jasné barvy květů zahalil černý oblak a hlučná hudba a výkřiky utonuly v tichu.

S univerzálními lékárničkami - medikity - se Pyrrané nikdy nerozlučovali. Navíc se živé tkáně nesmrtelných traumatům bránily mnohem efektivněji než ty obyčejných lidí. V neposlední řadě bylo dobré i to, že na Jamajce byly velice kvalitní, moderně vybavené nemocnice. Za čtyřiadvacet hodin Jason přišel k sobě. Za dva dny již mohl normálně mluvit a za další dva ho převezli do jeho apartmá.

Meta se od manžela téměř nevzdalovala. Nedůvěřovala nikomu, ani lékařům, ani sestrám, a tím spíš ne flibustýrům, kteří se přímo rvali, aby mohli hlídat svého postřeleného proroka. Všichni viděli, jaká utrpěl zranění, a tak již nyní v Jasonovu nesmrtelnost pevně věřili. Kategoricky zabránili, aby byl nazýván Starým Susem. Nyní to prostě byl veliký Jason. Flibustýři, bukanýři, vitalíři i privatýři byli ochotni za ním jít kamkoliv a teď jen netrpělivě očekávali příkazy.

Jason řekl Metě:

„Teď už po mně nikdo střílet nebude. Pusť sem ty hlupáky. Ať mohou padnout k nohám svého božstva."

„Ty ses zbláznil!" zlobila se Meta. „Nikoho sem nepustím."

Teprve třetí den udělala výjimku pouze osobně pro Henryho Morgana.

Oba si museli vážně pohovořit.

„Ještě se mi dost těžko mluví," omlouval se Jason. „Budu proto stručný. Chci, abys pochopil to nejdůležitější. Auksnis žveris je absolutně neporazitelný hvězdolet třídy „Beran", loď bohů. Abych ho ale mohl uvést do plné pohotovosti, potřebuji ještě nějakou maličkost. Tvůj kufřík. S procesorem pro ovládání clony."

„To vím," odfrkl Morgan. „Misson na té lodi bohů létal."

„No a proč s ní tedy neválčíte?" optal se Jason nevinně.

„Válčit s lodí bohů?" Morgan jako by teprve teď pochopil, o čem se mluví. „Ale.. vždyť ona někdy neposlouchá příkazy..."

„No právě," řekl Jason. „Létat s pomocí auksnise žverise z planety na pianem je jako okopávat brambory těžkým tankem. Poslouchej, Henry, teď přijde to hlavní. Pro dokonalé ovládání „Berana" je potřebná ještě jedna drobnost. Znám planetu, na níž se nachází. Jenže tam nám ji nikdo neprodá. Ani za nic. Budeme ji muset vybojovat. Společně s celou planetou. Jsi připraven, Henry? Nebude to lehké. Pravděpodobně tam žijí nejlepší bojovníci v Galaxii."

„Jsem připraven, Jasone."

„Tak je to dobré. Pro dnešek je to všechno."

Pak se náhle zeptal:

„Proč po mně Monbar střílel?"

„Copak to není jasné?" hluše opáčil Morgan. „Ten chlap se z drog úplně zbláznil. Myslel si, že naši planetu zachrání před vědmou a zlým čarodějem."

Pokusil se uchechtnout, ale vyšlo to nějak nevesele, tím spíš, že se právě v té chvíli Jason rozkašlal - prostřelené plíce se ještě úplně nezahojily. Možná nezaslechli, jak Dolly tiše vykřikla.

Už se to nedalo vydržet.

Dívka nechtěla riskovat a mluvit o tom, co zjistila v nemocničních zdích, a Jason se proto dověděl až druhý den, co se mladému talentu podařilo vyčíst z flibustýrových

myšlenek. Opravdu to byl důvod k výkřiku.

Jo Monbara totiž poštval sám Morgan. Jason tomu ani nemohl uvěřit! Nebylo to jen kvůli tomu, aby se zbavil nebezpečného konkurenta a mladé zajatkyně, zároveň si chtěl ověřit, jestli je jeho soupeř skutečně nesmrtelný. Typická flibustýrská logika.

Dolly si při té příležitosti vzpomněla, že se kdysi na staré Zemi takto prověřovaly ženy, nejsou-li čarodějnice. Házeli je do vody, pokud utonuly, nebyly čarodějnice a bylo možné je pochovat s poctami. Pokud se neutopily, byly to vědmy a takové upalovali na hranicích.

„Opravdu humánní zvyk," ironicky to ocenil Jason a po malé odmlce dodal:

„A co ty, Dolly, považuješ se za vědmu?"

„Nevím, možná," řeklo děvče vážně. „Vidíte, jaké mám oči? Zelenkavé jako kočka..."

„Přestaňte plácat hlouposti!" dopálila se Meta. „Jasone, ty i přes to všechno chceš pořád někam letět společně s Morganem?"

„Ale miláčku! Samozřejmě. Po tomhle obzvlášť. Navrhuješ snad něco jiného?"

„Zavolat sem Kerka na „Argo" s celou posádkou a změnit tu proklatou pirátskou planetu v nové malé slunce!"

„To je všechno?" zeptal se Jason.

„Všechno!" odpověděla Meta vyzývavě.

„Je v tom příliš mnoho proti," klidně začal Jason Metin návrh podrobně analyzovat, aby ji trochu poškádlil. „Za první je to žalostné. A dost špatné. Za druhé, prostě nudné. Chce to nějaké přípravy. Za třetí dost nebezpečné. Koráb třídy, Argo" sice nemají, ale zato desítky lodí, jako je „Conquistador" a to je vážné. A navíc, jestli zprovozní nemotorného, ale velice silného „Aligátora", o němž už něco vím…“

Dolly seděla v rohu v křesle a velmi rychle něco psala. „Snad si nezapisuje, co říkám?" přepadlo Jasona neblahé tušení.

„Zkraťto," nevydržela to nakonec Meta.

„Zkrátka se vydáme s Morganem na válečnou výpravu. Poletí celá obrovská eskadra. Jinak se nám nepodaří získat nejdůležitější součást lodi bohů... Doufám, žes uhodla, ke které planetě míříme?"

„Ano," řekla Meta. „Ty ses zbláznil!"

S těmi slovy již třímala pistoli a mířila na Jasona. Jako by byly v jediném okamžiku zapomenuty všechny roky jejich společného života a před hrdou dcerou planety smrti opět stál směšný, ale sebevědomý a arogantní cizinec.

„Snad se ty a všichni ostatní nebojíte bojovat s nepřítelem?"

Jason si už dávno osvojil, jakými argumenty dokáže Pyrrany upoutat. Nezmýlil se ani tentokrát.

„Samozřejmě že jsme připraveni bojovat," klesla jí pomalu ruka s pistolí. „Říkala jsem přece, přiletíme sem a zničíme je."

„Ne," oponoval Jason, „ve vlastním prostoru budeme mít víc šancí na vítězství. Nepřítel je příliš silný, nesmíme riskovat. Na vlastní planetě nemohou Pyrrané prohrát. Tím spíš, že Morgana dokonale zmateme hledáním věci, kterou tak nutně potřebuje."

„A bude ji hledat pořádně dlouho!" usmála se Meta, již klidná, protože konečně pochopila.

„Velice," souhlasil Jason. „To, co je ukryto, je moc dobře chráněné. Například bychom mohli použít „ohňového draka". Vzpomínáš si ještě na tu hračku z planety Egrisi?"

„Vzpomínám. A co pak?"

„To jsem ještě nevymyslel."

„Tak vidíš," popíchla ho Meta.

„Ale je to jediná správná cesta. Zabíjet je tady vlastníma rukama... fuj!"

„Máš pravdu!" Pak se jakoby náhle probrala: „Ale jak upozorníme naše?"

„To je právě ten vážný problém," řekl Jason. „Už mockrát jsem na to myslel."

„Já taky!" řekla nečekaně rozveselená Dolly. „Máte telepatgram z Pyrru."

„Cože?!" nechápal Jason. „Tele-pat-gram? Co to je?"

„Tady mám zapsáno: „Sdělení přijato. Situace v hlavních rysech jasná. Čekáme Jasonovy konkrétní návrhy. Kerk."

„Děláš si legraci? Jaké sdělení?"

Dolly se neurazila a pokračovala:

„Ne nadarmo mi ve škole říkali vědma. Už dříve jsem si ráda našla někde ve vesmíru silného telepata a povídala si s ním. Takhle jsem našla několik dívek a dva chlapce. Jedna moje přítelkyně se jmenovala Midi. Vypadá to, že teď žije u vás, na Pyrru. Spojila jsem se s ní a vašim přátelům sdělila to nejdůležitější. Kvůli téhle planetě, kvůli Morganovi...

„Počkej, počkej, ta tvá spojení přece musí být vázána na nějaká psí-zařízení."

„Jak jste na to přišel?" podivila se Dolly. „Nejsou vázána na nic a nikoho. Už jsem si to ověřila nejmíň tisíckrát. Zatím ještě neumíme jeden druhému tak dobře naslouchat."

Jason se chytil za hlavu a začal chodit po pokoji. Vzpomněl si, jak se jednou telepaticky spojil s Midi, když ještě byla princeznou na Egrisi. Ano, ty schopnosti v ní byly. Ale kdo mohl tušit, že až takové? To je k neuvěření. Události opět jednou zamotaly s časem i prostorem. Zvážit toto všechno nebylo snadné, ale to, že se k nim úspěch otočil tváří v tvář, bylo jasné.

„Tak vidíš, Meto!" řekl. „A ty ses bála! Všechno bude v pořádku. Z toho důvodu předpokládám..."

„Už zase předbíháš," přerušila ho stroze Meta a dodala: „A kouřit stejně nebudeš."

„Tak mi aspoň nalij šťávu," smířil se s omezením Jason. „Jenom, prosím tě, ne tu místní exotiku. Obyčejnou jablečnou, jestli mohu prosit. Vypiji si ji na náš úspěch."

Meta šla pro šťávu a do otevřeného okna se nenadále vedral poryv větru, zvedl ze stolu lístek s telepatgramem a zakroužil s ním po pokoji, jako by to byl prastarý dopis, který přes miliony parseků skutečně přiletěl z jejich daleké rodné planety.

Harry Harrison & Ant Skalandis
Pátá planeta smrti - Ráj pirátů

Deathworld 5: Deathworld vs. Filibusters
Překlad Zdeněk Zachodil
Obálka Petr Willert
Grafická úprava obálky René Balický
Jazykový redaktor Jiří Popiolek
Odpovědný redaktor Libor Marchlík
Vydalo nakladatelství **FANTOM Print**
jako svou 47. publikaci
Ostrava 2005
Tisk Printo, s.r.o., Ostrava

Doporučená cena vč. DPH 159 Kč